



โครงการศึกษากระบวนการผลิตละครเวที
เรื่อง เรา

นางสาวนลิน	ผลภาค
นางสาวพัชมน	บุญที่ยุกุล
นางสาวมนัสนันท์	สิริชัยมลล์
นางสาวรัชฎาพร	ครรโลลักษณะ
นายรัชกฤษ	รัฐวราธรรม
นายวงศกร	สารินทร์
นางสาวเอมิเลีย	เลียน

สาขาวิชาศิลปะการแสดง
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2565



โครงการศึกษากระบวนการผลิตละครเวที
เรื่อง เรา

นางสาวนลิน	ผลภาค
นางสาวพัชมน	บุญที่ยุกุล
นางสาวมนัสนันท์	สิริชัยมลล์
นางสาวรัชฎาพร	ครรโลลักษณะ
นายรัชกฤษ	รัฐวราธรรม
นายวงศกร	สารินทร์
นางสาวเอมิเลีย	เลียน

ศิลปะการแสดงนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2565

ศิลปะการแสดงนิพนธ์
โครงการศึกษากระบวนการผลิตละครเวที
เรื่อง เรา
ของ

- | | | |
|--------------------|---------------|--------------------------|
| 1. นางสาวนลิน | ผลภาค | รหัสประจำตัว 62110010170 |
| 2. นางสาวพัชมน | บุญทิพย์กุล | รหัสประจำตัว 62110010174 |
| 3. นางสาวมนัสนันท์ | สิริชัยมลล์ | รหัสประจำตัว 62110010175 |
| 4. นางสาวรัชฎาพร | ครรโลลักษณะณ์ | รหัสประจำตัว 62110010176 |
| 5. นายรัชกฤษ | รัฐวราธรรม | รหัสประจำตัว 62110010266 |
| 6. นายวงศกร | สารินทร์ | รหัสประจำตัว 62110010267 |
| 7. นางสาวเอมิเลีย | เลียน | รหัสประจำตัว 62110010275 |

เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....
หัวหน้าสาขาวิชาศิลปะการแสดง
(อาจารย์ ดร.เศรษฐ์สิริ นรินทร์)

.....
อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปะการแสดงนิพนธ์
(อาจารย์ ดร.สทาศัย พงศ์หิรัญ)

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ภูมิหลัง	1
1.2 วัตถุประสงค์	2
1.3 ขอบเขตการศึกษา	2
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
บทที่ 2 ข้อมูลสัมพัทธ์	4
2.1 ข้อมูลสัมพัทธ์เกี่ยวกับด้านกำกับการแสดงเรื่อง เรา	4
2.2 ข้อมูลสัมพัทธ์เกี่ยวกับด้านการแสดงเรื่อง เรา	6
2.3 ข้อมูลสัมพัทธ์เกี่ยวกับด้านการออกแบบฉากเรื่อง เรา	9
2.4 ข้อมูลสัมพัทธ์เกี่ยวกับด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากเรื่อง เรา	11
2.5 ข้อมูลสัมพัทธ์เกี่ยวกับด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายเรื่อง เรา	13
2.6 ข้อมูลสัมพัทธ์เกี่ยวกับด้านการออกแบบแสงและเทคนิคพิเศษเรื่อง เรา	16
บทที่ 3 การพัฒนาและการสร้างสรรค์ผลงาน	18
3.1 การพัฒนาและการสร้างสรรค์ผลงานด้านการกำกับการแสดง	18
3.1.1 การเตรียมงานก่อนการแสดง	18
3.1.2 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง (Pre-Production)	27
3.1.3 ผลงานการกำกับการแสดง (Production)	37
3.1.4 ขั้นตอนการทำงานหลังการแสดง (Post-production)	40
3.2 การพัฒนาและการสร้างสรรค์ผลงานด้านการแสดง	41
3.2.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง (Pre-Production)	41
3.2.2 ผลงานการแสดง (Production)	46
3.3 การพัฒนาและการสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบฉาก	47
3.3.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง (Pre-Production)	47
3.3.2 ผลงานการออกแบบเพื่อการแสดง (Production)	53
3.3.3 ขั้นตอนการทำงานหลังการแสดง (Post-production)	56
3.4 การพัฒนาและการสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก	56
3.4.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง (Pre-Production)	56

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.4.2 ผลงานการออกแบบเพื่อการแสดง (Production)	65
3.4.3 ขั้นตอนการทำงานหลังการแสดง (Post-production)	66
3.5 การพัฒนาและการสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย	66
3.5.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง (Pre-Production)	66
3.5.2 ผลงานการออกแบบเพื่อการแสดง (Production)	75
3.5.3 ขั้นตอนการทำงานหลังการแสดง (Post-production)	76
3.6 การพัฒนาและการสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบแสงและเทคนิคพิเศษ	77
3.6.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง (Pre-Production)	77
3.6.2 ผลงานการออกแบบเพื่อการแสดง (Production)	83
3.6.3 ขั้นตอนการทำงานหลังการแสดง (Post-production)	84
บทที่ 4 สรุปผลการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงาน	86
4.1 ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์	86
4.1.1 ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ด้านการ กำกับแสดง	86
4.1.2 ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ด้านการแสดง	86
4.1.3 ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ด้านการ ออกแบบเพื่อการแสดง	87
4.1.3.1 ด้านการออกแบบฉาก	87
4.1.3.2 ด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก	87
4.1.3.3 ด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย	87
4.1.3.4 ด้านการออกแบบแสงและเทคนิคพิเศษ	88
4.2 ปัญหาและแนวทางแก้ไข	88
4.2.1 ปัญหาด้านการกำกับการแสดงและแนวทางแก้ไข	88
4.2.2 ปัญหาด้านการแสดงและแนวทางแก้ไข	89
4.2.3 ปัญหาด้านการออกแบบเพื่อการแสดงและแนวทางแก้ไข	90
4.2.3.1 ด้านการออกแบบฉาก	90
4.2.3.2 ด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก	91
4.2.3.3 ด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย	91

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
4.2.3.4 ด้านการออกแบบแสงและเทคนิคพิเศษ	92
4.3 ข้อเสนอแนะ	92
4.3.1 ข้อเสนอแนะจากผู้ชม	92
4.3.2 ข้อเสนอแนะจากผู้สร้างสรรค์ผลงาน	98
4.3.3 ข้อเสนอแนะในการสร้างสรรค์ผลงานครั้งต่อไป	98
บรรณานุกรม	100
ภาคผนวก	102
ภาคผนวก ก บทละครเวทีเรื่อง เรา	103
ภาคผนวก ข เอกสารประกอบการประชาสัมพันธ์	144
ภาคผนวก ค ภาพบรรยากาศการฝึกซ้อมและขั้นตอนการทำงาน	154
ภาคผนวก ง ภาพการแสดงจริง	162
ภาคผนวก จ วิดีโอการแสดงละครเวทีเรื่อง เรา	172

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพที่ 2.1 : ผลงาน Untitle (mirrored cubes) (1965) ของ โรเบิร์ต มอร์ริส (Robert Morris)	9
ภาพที่ 2.2 : ผลงาน L-Beams (1967) ของ โรเบิร์ต มอร์ริส (Robert Morris)	10
ภาพที่ 2.3 : ละครเวที บ้านเรือนเคียงกัน	10
ภาพที่ 2.4 : ผลงานcollage (1912) ของ Pablo Picasso	11
ภาพที่ 2.5 : ละครเวที Object theatre	13
ภาพที่ 3.1 : Lauren Gunderson	19
ภาพที่ 3.2 : ภาพบรรยากาศการคัดเลือกนักแสดงละครเวทีเรื่อง เรา	25
ภาพที่ 3.3 : ภาพนักออกแบบละครเวทีเรื่อง เรา	26
ภาพที่ 3.4 : ภาพคณะผู้จัดทำละครเวทีเรื่อง เรา	26
ภาพที่ 3.5 : ภาพการวิเคราะห์บทละครเวทีเรื่อง เรา	27
ภาพที่ 3.6 : ภาพการเริ่มวางตำแหน่งละครเวทีเรื่อง เรา	27
ภาพที่ 3.7 : ภาพตารางซ้อม เดือนสิงหาคม 2565	28
ภาพที่ 3.8 : ภาพตารางซ้อม เดือนกันยายน 2565	29
ภาพที่ 3.9 : ภาพตารางซ้อม เดือนตุลาคม 2565	29
ภาพที่ 3.10 : ภาพตารางซ้อม เดือนพฤศจิกายน 2565	30
ภาพที่ 3.11 : ภาพการส่งความคืบหน้า 30%	32
ภาพที่ 3.12 : ภาพบรรยากาศห้องฟ้าจำลอง	33
ภาพที่ 3.13 : ภาพการส่งความคืบหน้า 50%	34
ภาพที่ 3.14: ภาพการ Workshop	34
ภาพที่ 3.15 : ภาพการส่งความคืบหน้า 70%	35
ภาพที่ 3.16 : ภาพการ Workshop	36
ภาพที่ 3.17 : ภาพการส่งความคืบหน้า 100%	37
ภาพที่ 3.18 : ภาพการแสดงรอบที่ 1	39
ภาพที่ 3.19 : ภาพการแสดงรอบที่ 2	39
ภาพที่ 3.20 : ภาพการแสดงรอบที่ 3	40
ภาพที่ 3.21 : ภาพคณะผู้ศึกษา	41
ภาพที่ 3.22 : การศึกษาบทละคร	48
ภาพที่ 3.23 : บ้านของนับดาว	48

สารบัญรูปรภาพ (ต่อ)

	หน้า
ภาพที่ 3.24 : ห้องนอนของนับดาว	49
ภาพที่ 3.25 : ห้องพักฟื้นในโรงพยาบาล	49
ภาพที่ 3.26 : ภาพรวมข้อมูลที่ใช้ในการทำฉาก	50
ภาพที่ 3.27 : เทศกาลปล่อยผี	50
ภาพที่ 3.28 : การออกแบบผังห้อง	51
ภาพที่ 3.29 : ภาพการสเก็ชภาพรวม	52
ภาพที่ 3.30 : ภาพโมเดลฉาก	52
ภาพที่ 3.31 : ภาพการส่ง 70% บนเวที	52
ภาพที่ 3.32 : ภาพการส่งความคืบหน้า 100%	53
ภาพที่ 3.33 : ภาพก่อนวันแสดงจริง (1)	54
ภาพที่ 3.34 : ภาพก่อนวันแสดงจริง (2)	54
ภาพที่ 3.35 : ภาพวันแสดงจริง (1)	55
ภาพที่ 3.36 : ภาพวันแสดงจริง (2)	55
ภาพที่ 3.37 : ภาพวันแสดงจริง (3)	55
ภาพที่ 3.38 : การศึกษาบทละครดั้งเดิม (นลิน ผลภาค)	56
ภาพที่ 3.39 : แนวคิดเบื้องต้นในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก	58
ภาพที่ 3.40 : สถานที่ตั้งและอุปกรณ์ประกอบฉาก	59
ภาพที่ 3.41 : เทศกาลปล่อยผี	60
ภาพที่ 3.42 : แนวคิดออกแบบการทำงานของอุปกรณ์ประกอบฉาก	60
ภาพที่ 3.43 : อุปกรณ์ประกอบฉาก (1)	61
ภาพที่ 3.44 : อุปกรณ์ประกอบฉาก (2)	61
ภาพที่ 3.45 : ตึกตาเต่าไอโรอัน	63
ภาพที่ 3.46 : การผลิตอุปกรณ์ประกอบฉาก	64
ภาพที่ 3.47 : การส่งความคืบหน้า 100%	64
ภาพที่ 3.48 : จัดเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉาก	65
ภาพที่ 3.49 : การตรวจสอบและจัดเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉากก่อนเริ่มแสดง	65
ภาพที่ 3.50 : การแสดงจริง	66
ภาพที่ 3.51 : รูป Ref. เสื้อผ้าของตัวละคร	68
ภาพที่ 3.52 : ภาพสเก็ชตัวละครตราฟแรก 30%	68

สารบัญรูปภาพ (ต่อ)

	หน้า
ภาพที่ 3.53 : ลองชุดที่ใช้ในการแสดง 50%	69
ภาพที่ 3.54 : ภาพสเก็ทชุดและการปลดเสื้อของตัวละคร	70
ภาพที่ 3.55 : ภาพตัวอย่างเสื้อบาสทีม Golden State Warrior	71
ภาพที่ 3.56 : ภาพตัวอย่างชุดชนกันต์	71
ภาพที่ 3.57 : ภาพตัวอย่างชุดนับดาว	71
ภาพที่ 3.58 : การหาภาพเป็น Ref. ใน 70%	72
ภาพที่ 3.59 : ชุดที่นักแสดงใส่ขณะอยู่บนเวที	72
ภาพที่ 3.60 ภาพร่างชุดบาสของชนกันต์ที่ออกแบบใหม่	73
ภาพที่ 3.61 ขั้นตอนการทำงาน เย็บหัวใจ	74
ภาพที่ 3.62 : การปักลายลงบนเสื้อกันหนาวนับดาว	74
ภาพที่ 3.63 : ภาพสเก็ทของการแต่งชุดก่อนถอดเหลือสีขาว	75
ภาพที่ 3.64 : ภาพก่อนขึ้นแสดงในวันซ้อมใหญ่	76
ภาพที่ 3.65 : นักแสดงปลดเสื้อนอกจนเหลือเพียงเสื้อสีขาวล้วนในตอนท้ายเรื่อง	77
ภาพที่ 3.66 : การศึกษาบทละครดั้งเดิม (รัชฎาพร ครรโลลักษณะ)	78
ภาพที่ 3.67: สไลด์การอัปเดต	79
ภาพที่ 3.68 : เทศกาลปล่อยผี	80
ภาพที่ 3.69 : รูปตัวอย่างแผ่นโกโก้	80
ภาพที่ 3.70 : แพลนไฟ	82
ภาพที่ 3.71 : ภาพการแสดงจริง (1)	83
ภาพที่ 3.72 : ภาพการแสดงจริง (2)	84
ภาพที่ 4.1 : ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้ชม	95
ภาพที่ 4.2 : ข้อเสนอแนะจากช่องทางออนไลน์ต่างๆ (1)	96
ภาพที่ 4.3 : ข้อเสนอแนะจากช่องทางออนไลน์ต่างๆ (2)	97
ภาพที่ 4.4 : ข้อเสนอแนะจากช่องทางออนไลน์ต่างๆ (3)	97
ภาพที่ 4.5 : ข้อเสนอแนะจากช่องทางออนไลน์ต่างๆ (4)	98

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2.1 : ตารางสีและความหมายของสี	15
ตารางที่ 3.1 : การเทียบเคียงด้านเนื้อเรื่อง	20
ตารางที่ 3.2 : การเปลี่ยนชื่อตัวละคร	21
ตารางที่ 3.3 : โครงเรื่องละครเวทีเรื่อง เรา	21
ตารางที่ 3.4 : คุณสมบัติของตัวละครเรื่อง เรา	24
ตารางที่ 3.5 : แบ่งสถานการณ์เทียบเคียงกับเนื้อหา	31
ตารางที่ 3.6 : สถานที่ตั้งทั้งหมดในเรื่อง เรา	57
ตารางที่ 3.7 : ความชอบของตัวละคร	58
ตารางที่ 3.8 : รายละเอียดของเฟอร์นิเจอร์ที่ออกแบบ	62
ตารางที่ 3.9 : การเทียบเคียงข้อมูลตัวละคร	67
ตารางที่ 3.10 : ตารางการวางแผนลำดับไฟแต่ละฉาก	81
ตารางที่ 4.1 : แบบประเมินโครงการและกิจกรรมจากผู้ชม (1)	93
ตารางที่ 4.2 : แบบประเมินโครงการและกิจกรรมจากผู้ชม (2)	94

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่ 4.1 : แผนภูมิแท่งแสดงถึงผลการประเมินโครงการและกิจกรรมจากผู้ชม

หน้า

95



บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มนุษย์สัมพันธ์ คือ ความสัมพันธ์ของมนุษย์รูปแบบหนึ่ง มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่ต้องมีปฏิสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน มีการอยู่ร่วมกันและดำเนินชีวิตร่วมกันได้แก่ สมาชิกในครอบครัว ในองค์กร ชุมชน สังคม ประเทศชาติจึงมีความจำเป็นต้องใช้มนุษย์สัมพันธ์ เป็นสะพานเชื่อมความสัมพันธ์อันดีต่อกัน ซึ่งกระบวนการในความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่แสดงออกมาในรูปของการจูงใจหรือการสร้างความพึงพอใจตามหลักมนุษยสัมพันธ์นั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิตทุกขั้นตอน (ชัยยา ทองอาบ, 2553, ออนไลน์) การสร้างมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่นเป็นสิ่งที่ดี แต่เมื่อมีพบก็ต้องมีจากเป็นหลักการธรรมชาติของมนุษย์ ยังมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นมากเท่าไร เวลาที่ต้องสูญเสียก็ยิ่งทุกข์ทรมานมากเท่านั้น มีมนุษย์หลายคนที่ทนความทุกข์ทรมานของการสูญเสียไม่ได้ ความสูญเสียย่อมเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนปฏิเสธและไม่อยากให้เกิดขึ้น แต่เมื่อความสูญเสียเกิดขึ้นแล้ว จงยึดหยัดและทำความเข้าใจการสูญเสียเหมือนดัง คำสอนหลักสัจธรรมของพระพุทธศาสนาว่าด้วย เรื่อง **ไตรลักษณ์ 3 ประการ** คือ หลักคำสอนที่มุ่งเน้นให้ระลึกถึงความเป็นปกติธรรมดาของสรรพสิ่งบนโลก สอดรับกับคำว่าเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป เป็นอาการสามัญของทุกสรรพสิ่งทั้งนามธรรม และรูปธรรม โดยจำแนกดังนี้ (มิลิพิจิตววรรณ นันตะภาพ, ม.ป.ป., ออนไลน์)

1) **อนิจจัง/อนิจจตา** ความไม่เที่ยง ความไม่ถาวรคงที่แน่นอน ความไม่คงที่ที่อยู่ได้ในสภาพเดิมตลอดไป ภาวะที่เกิดขึ้นแล้วเสื่อมสลายแปรปรวนไป

2) **ทุกขัง/ทุกขตา** ความผิดหวังที่เกิดจากสิ่งที่ไม่เป็นไปตามความประสงค์ของตนเอง รวมถึงภาวะที่ถูกบีบคั้นด้วยการเกิดขึ้นของเหตุอันไม่พึงประสงค์ เกิดสภาพฝืนทน และขัดแย้งอยู่ในตัว

3) **อนัตตา/อนัตตตา** ความไม่มีตัวตนแท้จริงของสรรพสิ่ง และไม่สามารถควบคุมให้คงอยู่ได้ตามความมุ่งหมายของตน กล่าวคือ ชีวิตหรือร่างกายนี้มีอาจกล่าวได้ว่าเป็นตัวตนแท้จริงของบุคคล การจะก้าวข้ามและผ่านพ้นเรื่องราวการสูญเสียได้นั้นอาจจะต้องใช้ระยะเวลา แต่จงอย่าลืมถึงเรื่องราวที่ก่อเกิดประโยชน์อีกหลายประการให้กับตนเอง จงยินดีและน้อมรับความสูญเสีย นำความทรงจำที่ดีมาขัดเกลาพัฒนาตัวเราเองอย่างความตั้งใจของผู้คนที่จากไป ผู้ศึกษาเล็งเห็นความน่าสนใจในเรื่องราวของการจัดการความสูญเสียที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองสูงสุด จึงได้หาบทละครที่น่าสนใจ ในประเด็นที่ผู้ศึกษาต้องการสื่อสาร

บทละครเรื่อง เรา ดัดแปลงมาจากบทละครเรื่อง I and you ซึ่งเป็นเรื่องราวของเด็กสาวคนหนึ่ง ที่ป่วยเป็นโรคตับ เด็กสาวคนนี้มีชื่อ Caroline (แครร์โรไลน์) Caroline เป็นเด็กสาวที่ไม่มีเพื่อน แต่เรื่องราวก็เปลี่ยนไปเมื่อ Caroline ได้พบกับเด็กหนุ่มที่ชื่อ Antony (แอนโทนี่) Antony เด็กหนุ่มที่เป็นมิตรกับทุกคน มีมิตรสหายมากมาย Antony มาบ้านของ Caroline เพราะพวกเขาทั้งสองได้คู่กันในการทำกรบ้านวิชาการ นิพนธ์ของ Walt Whitman ทั้งคู่ต่างทำการบ้านกันอย่างเต็มที่ ระหว่างที่ทำการบ้านทั้งคู่เกิดการแลกเปลี่ยน

เรื่องราวของตนเอง จนเกิดเป็นความสัมพันธ์ที่เรียกว่า"เพื่อน"ขึ้น แต่เรื่องราวก็ไม่เป็นดังหวังเมื่อความจริงปรากฏ เรื่องราวที่เกิดขึ้นในคำคืนนี้เป็นเพียงแค่ห้วงความคิดของ Caroline ที่อยู่ในขณะการผ่าตัดตับของ Antony เข้าสู่ร่างกายของตนเอง ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้น ยากจะลบเลือนและผ่านพ้นไปโดยไร้คนข้างกายที่เคยสนิท

จากบทละครข้างต้น ตัวละคร Caroline ซึ่งเป็นตัวละครหลัก มีการกระทำสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีที่ว่าด้วยเรื่องการรับมือจากการสูญเสียของความสัมพันธ์ ดังที่นักจิตวิทยาท่านหนึ่งกล่าวไว้ว่า "การสูญเสียคนที่เรารัก ทำให้เราได้ข้อคิดในการใช้ชีวิตมากมายเลยทีเดียว ทำให้เราเข้าใจความหมายของชีวิตว่าชีวิตนี้นั้นช่างประหลาด ไม่มีใครรู้ว่าความตายจะเกิดขึ้นกับเราหรือคนที่รักวันไหน ทำให้เรารู้สึกว่าเวลาในชีวิตของเรานั้นมีจำกัด ไม่ควรประมาทกับชีวิตและชีวิตให้คุ้มค่า ณ วันนี้ ตอนนีกับคนที่เรารัก (Lang& Carstensen, 2002)และที่สำคัญใช้ชีวิตที่มีอยู่ให้คนที่อยู่บนฟ้าได้ภาคภูมิใจในตัวเราจึงมักมีคำสอนเตือนใจเสมอว่า เมื่อต่างคนยังต่างมีลมหายใจอยู่ก็ขอให้ทำดีต่อกันไว้หากมีเหตุที่ทำให้เราต้องจากกันไป อย่างน้อยก็ได้ถือว่าเราจากกันโดยไม่มีอะไรค้างคาต่อกัน"(อ.ดร.นิพัทธ์ พิชญโยธิน, 2017., ออนไลน์)

ผลงานสร้างสรรค์ละครเวทีเรื่อง เรา จะนำเสนอมุมมองและเรื่องราวของการก้าวข้ามความสูญเสียของความสัมพันธ์ที่สำคัญ ซึ่งสอดแทรกแนวคิด คำสอนและมุมมองของการผ่านพ้นช่วงเวลาที่เราร้าย ผู้ศึกษาคาดหวังให้ผู้รับชมได้เรียนรู้ไปพร้อมกับตัวละครหลักได้เข้าใจชีวิตมากยิ่งขึ้นและเติบโตไปพร้อมกับ Caroline

1.2 วัตถุประสงค์

- 1.2.1 เพื่อศึกษากระบวนการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะการแสดงเรื่อง เรา ผ่านละครเวที
- 1.2.2 เพื่อพัฒนาทักษะด้านการกำกับการแสดง การแสดง และการออกแบบเพื่อการแสดง
- 1.2.3 เพื่อศึกษาแนวคิดของความสัมพันธ์ที่หลากหลายผ่านบทละครเรื่อง เรา

1.3 ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า

- 1.3.1 ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการกำกับการแสดงละครเวทีเรื่อง เรา
ผู้ศึกษา นายวงศกร สารินทร์
- 1.3.2 ศึกษากระบวนการและขั้นตอนในการแสดงละครเวทีเรื่อง เรา
ผู้ศึกษา นายรัชกฤษ รัฐวรารธรรม
ผู้ศึกษา นางสาวเอมิเลีย เลียน
- 1.3.3 ศึกษากระบวนการและสร้างสรรค์ในการออกแบบฉาก สำหรับการแสดงละครเวทีเรื่อง เรา
ผู้ศึกษา นางสาวมนัสนันท์ สิริชัยมอลล์
- 1.3.4 ศึกษากระบวนการและสร้างสรรค์ในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก สำหรับการแสดงละครเวทีเรื่อง เรา
ผู้ศึกษา นางสาวนลิน ผลภาค

1.3.5 ศึกษากระบวนการและสร้างสรรค์ในการออกแบบเครื่องแต่งกาย สำหรับการแสดงละครเวทีเรื่อง
เรา

ผู้ศึกษา นางสาวพัชมน บุญதியกุล

1.3.6 ศึกษากระบวนการและการสร้างสรรค์ในการออกแบบแสงและเทคนิคพิเศษ สำหรับการแสดง
ละครเวที เรื่อง เรา

ผู้ศึกษา นางสาวรัชฎาพร ครรโลลักษณะณ์

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.4.1 ได้เรียนรู้กระบวนการคิดสร้างสรรค์ผลงานศิลปะการแสดงละครเวทีมากยิ่งขึ้น

1.4.2 ได้พัฒนาทักษะและความรู้ความสามารถทางการกำกับการแสดง การแสดง และการ
ออกแบบเพื่อการแสดง

1.4.3 ได้เรียนรู้และเข้าใจความสัมพันธ์ของมนุษย์มากยิ่งขึ้น และได้รับมุมมองที่สามารถนำไปใช้ในชีวิต
ได้



บทที่ 2

ข้อมูลสัมพัทธ์

2.1 ข้อมูลสัมพัทธ์เกี่ยวกับด้านการกำกับแสดงเรื่อง เรา

2.1.1 ความหมายและบทบาทหน้าที่ของการกำกับแสดง

2.1.1.1 ความหมายของผู้กำกับแสดง

การถ่ายทอดเรื่องราวจากบทละครเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพื่อสื่อสาร “แก่นเรื่อง” หรือสาระสำคัญของละครไปยังผู้ชม ผ่านการจัดแสดงละครที่ประกอบด้วยการแสดง ฉาก แสง สี เสียง การจะถ่ายทอดเรื่องราวให้สื่อสาร “แก่นเรื่อง” ได้นั้น ผู้กำกับแสดงจำเป็นต้องทำความเข้าใจ วิเคราะห์ สังเคราะห์ และตีความตัวบทละครมาเป็นอย่างดี ก่อนจะนำมาสร้างสรรค์ ผูกซ้อม ปรับแก้ จนกระทั่งสามารถถ่ายทอดออกมาเป็นรูปแบบของการแสดงบนเวทีได้

ผู้กำกับแสดง คือ “ผู้ที่รับผิดชอบสูงสุดในสายงานฝ่ายศิลปะ เป็นจุดเริ่มต้นและศูนย์รวมที่ให้เอกภาพในการแสดงออกทางศิลปะ นับตั้งแต่ การแสดง การออกแบบ และการนำศิลปะแขนงต่างๆ อาทิ การเต้นระบำและดนตรีมารวมกันเข้าอย่างได้สัดส่วน ทำให้เกิดผลรวมคือ ละครที่มีความสมบูรณ์และมีคุณค่าเหมาะสมที่จะเสนอต่อผู้ชม”(สดใส พันธุ์โกมล, 2531, น. 20)

2.1.1.2 บทบาทและหน้าที่ของผู้กำกับแสดง

เอ็ดเวิร์ด เอ. ไรท์ (Edward A. Wright) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้กำกับแสดงไว้ว่า “เป็นผู้ที่รับผิดชอบในการเลือกเฟ้น การจัดแบ่งงาน และการวางโครงงานด้านศิลปะของการจัดแสดงทั้งหมด ผู้กำกับเป็นทั้งผู้นำ ผู้ประสานงาน ผู้ชี้ทาง และผู้เชื่อมโยงส่วนประกอบต่างๆ ของละครเข้าไว้ด้วยกัน ละครเรื่องใดที่ผ่านจินตนาการของผู้กำกับ จะสะท้อนลักษณะบางอย่างของตัวเขาออกมาด้วย”

ผู้กำกับแสดงเป็นศูนย์กลางที่จะประสานระหว่างผู้ประพันธ์บทละคร ผู้แสดง ผู้ออกแบบฉาก แสง สี เสียง ผู้ควบคุมฝ่ายเทคนิคต่างๆ และผู้ชม(มัทนี รัตนิน, 2546, น. 20)

2.1.2 แนวคิดเรื่องการกำกับแสดงละครแนวสมจริง

ละครแนวสมจริง คือ ละครที่ให้ภาพชีวิตความเป็นจริงสะท้อนชีวิตในสังคม และความเป็นอยู่ของชุมชนออกมาเป็นเรื่องราว ดังคำกล่าวที่ว่า "ละครคือชีวิต"

2.1.2.1 องค์ประกอบของละครแนวสมจริง

องค์ประกอบของละครแนวสมจริงมีองค์ประกอบ 4 ประการ ดังนี้

1.) เรื่องราว (Story) ตัวละครเจรจาไปตามเนื้อเรื่องของบทละครผู้ประพันธ์บทจะต้องมีความสามารถในการบรรยายบุคลิกลักษณะและนิสัยของตัวละครได้ชัดเจน

2.) เนื้อหา (Subject) หรือแนวคิด (Theme) เช่น ต้องการให้เกิดความรักชาติ ความกตัญญูกตเวทิตี หรือมุ่งสอนจริยธรรม

3.) ลักษณะตัวละคร (Characterization) บุคลิกลักษณะ นิสัยของตัวละคร

4.) บรรยากาศ (Atmosphere) หมายถึง การสร้างบรรยากาศรอบๆ ที่เกี่ยวกับตัวละคร เพื่อช่วยให้ผู้ชมละครมีความรู้สึกคล้อยตามไปกับละคร(ละคร Drama Based Learning: pencilgreen2530, 2562, ออนไลน์)

2.1.3 องค์ประกอบการกำกับการแสดงละครประเภทจบในตอน One Act Play

ละครประเภทจบในตอน One Act Play คือละครที่มี 1 องก์ โดยที่ผู้รับชมและนักแสดงไม่มีการพักระหว่างการแสดง มีเนื้อหาที่เทียบเท่ากับละครที่มี 2 หรือ 3 องก์ การแสดงมีระยะเวลาตั้งแต่ 20 นาที ถึง 1 ชั่วโมง(StudySmarter: One Act Play , n.d., ออนไลน์)

- 1.) ระยะเวลาในการแสดง 20 นาที ถึง 1 ชั่วโมง
- 2.) โครงสร้างของบทละครต้องมีความรัดกุม หลีกเลียงรายละเอียดและฉากที่ไม่จำเป็น
- 3.) มีโครงสร้างของโครงเรื่องเทียบเท่าละคร 3 หรือ 5 องก์ ดังนี้

อริสโตเติล (Aristotle) ปราชญ์ชาวกรีกในศตวรรษที่ 4 ก่อนคริสต์ศักราช กล่าวไว้ในหนังสือกวีศาสตร์ (Poetics) ว่าละครประกอบด้วยองค์ ประกอบ 6 ส่วน โดยเรียงตามลำดับความสำคัญดังนี้ คือ 1.โครงเรื่อง 2.ตัวละคร 3.ความคิด 4.ภาษา 5.เพลง และ 6.ภาพ(นพมาศ แวหงส์, 2550, น. 3-13)

- 4.) มุ่งเน้นไปที่สถานการณ์เดียวที่เกิดขึ้น

ในการทำงานของผู้กำกับนั้นจำเป็นต้องมีการวางแผนและปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบเพื่อให้สามารถสร้างสรรค์ผลงานละครได้อย่างเต็มศักยภาพดังที่

1. ตีความหมายบทละคร
2. คัดเลือกนักแสดง
3. เลือกผู้ออกแบบ และผู้ร่วมงานฝ่ายต่างๆ
4. ให้คำแนะนำและรับฟังความเห็นโดยปรึกษาหารือกับผู้ออกแบบทุกฝ่าย เพื่อตกลงกันให้เรียบร้อยถึงรูปแบบและแนวการเสนอละคร ตลอดจนการตีความหมายของเรื่องก่อนลงมือซ้อมละคร
5. กำหนดแผนงานการฝึกซ้อมทุกขั้นตอน
6. ดำเนินการฝึกซ้อม
7. ควบคุมทีมงานการจัดแสดงละคร
8. เป็นผู้ตัดสินใจในปัญหาทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับสายงานฝ่ายศิลปะ
9. รับผิดชอบในผลรวมของละคร และในงานสายศิลปะทุกสาขา(สไตส์ พันธุมโกมล, 2531, น. 20)

2.1.4 แนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการกำกับการแสดงเรื่อง I and you

2.1.4.1 แนวคิดละครแบบเหมือนจริง (Realistic)

ละครประเภทนี้เป็นละครประเภทที่มีความเหมือนกับชีวิตของคนเรามากที่สุดเป็นธรรมชาติ เน้นภาพความเป็นจริงในการดำรงชีวิตของ มนุษย์ เพื่อสะท้อนปัญหาต่างๆ ของสังคม ทุกๆอย่างในเรื่องถูก

ยึดตามหลักความจริง เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งได้แก่ หลักการคิด วิธีของตัวละครรวมไปถึงด้านองค์ประกอบศิลป์ ฉาก อุปกรณ์ประกอบฉาก เสื้อผ้า และแสง ซึ่งแนวคิดนี้เป็นสิ่งสำคัญ

2.1.4.2 แนวคิดต่อต้านเรียลลิสม์ (Anti-Realism)

ละครแนวต่อต้านเรียลลิสม์จัดอยู่ในประเภทละครสมัยใหม่ (Modern Drama) ผู้นำของการละครแนวใหม่ที่ถูกเรียกรวมว่า แนว “ต่อต้านเรียลลิสม์” หรือ “แอนตี้เรียลลิสม์ (Anti-Realism) บางคนก็คือนักเขียนที่เป็นผู้นำด้านเรียลลิสม์มาก่อน แต่เป็นผู้ที่มีลักษณะของนักการละครสมัยใหม่เต็มตัว และไม่ยอมเป็นทาสของ “กฎเกณฑ์” หรือ “รูปแบบ” ใดๆที่จะมาเป็นอุปสรรคของการสร้างสรรค์และความต้องการที่จะ “แสวงหา” ละครสมัยใหม่จึงเป็นละครที่น่าสนใจ และชวนให้ติดตาม เนื่องจากมีการ “ทดลอง” และ “แสวงหา” อย่างไม่หยุดยั้ง จนกระทั่งเกิดศัพท์ว่าเป็นละคร “ทดลอง” หรือ “เอกสเปริเมนทัล” (Experimental) ซึ่งถือว่าเป็นแนวใหม่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของละครในสมัยปัจจุบัน(สดใส พันธุมโกมล, 2525, น. 29-30)

2.2 ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับด้านการแสดงเรื่อง เรา

2.2.1 ความหมายของนักแสดง

คำว่านักแสดงนั้นมีความหมายและบทบาทอย่างไร เหตุใดจึงมีความสำคัญต่อวงการศิลปะการแสดง มาจนถึงในยุคปัจจุบัน ซึ่งแน่นอนว่าความหมายของนักแสดงนั้นได้ถูกกล่าวเอาไว้มากมาย ผู้ศึกษาจึงค้นคว้าหาความหมายของคำว่านักแสดงจากนักวิชาการและผู้ที่อยู่ในแวดวงศิลปะการแสดงและพอจะสรุปคำนิยามของนักแสดงได้ดังนี้

The Oxford English Reference Dictionary ได้ให้คำจำกัดของนักแสดงไว้ว่า " actor: '(a) a person who acts a part in a play etc., (b) a person who profession is performing such parts. (ก) บุคคลผู้แสดงบทบาทในละครต่างๆ, (ข) บุคคลผู้ซึ่งมีอาชีพในการแสดงบทบาท 2 a person who pretends to be something he or she is not. บุคคลผู้ซึ่งสร้างเป็นบางสิ่งที่เขาหรือเธอไม่ได้เป็น "(The Oxford English Reference Dictionary, 1996, p. 18)

ศาสตราจารย์มัทนี รัตติน ศิลปินแห่งชาติ พุทธศักราช 2560 สาขาศิลปะการแสดงกล่าวว่า “นักแสดงไม่ใช่เครื่องจักรหรือหุ่นเชิด แต่เป็นมนุษย์ที่มีความรู้สึกและอารมณ์ อ่อนไหว มีความคิดสร้างสรรค์ มีจินตนาการ ถ้าได้รับการสนับสนุนให้กำลังใจ ชี้แนะทางแก้ไข ก็สามารถแสดงได้ดียิ่งขึ้นลึกซึ้งและซ้ำของทางเทคนิคมากขึ้น”(มัทนี รัตติน, ศ.ดร., 2559, น. 121)

Alexander Lee-Rekers แสดงความเห็นเกี่ยวกับความหมายของนักแสดงไว้ว่า “นักแสดงคือบุคคลที่แสดงบทบาทเป็นส่วนหนึ่งของการแสดง โดยปกติแล้วจะทำงานจากข้อความเพื่อกระตุ้นเช่น บทละครหรือสคริปต์ พวกเขาใช้ทักษะและเทคนิคในการถ่ายทอดเรื่องราว อารมณ์ ความคิด และแนวคิดไปยังผู้ชม” (Alexander Lee-Rekers, 2008, online)

จากข้อความข้างต้น อาจสรุปความหมายของคำว่านักแสดงได้ว่า นักแสดงคือการสวมบทบาท ผ่านการคิดวิเคราะห์ข้อมูลของตัวละครที่ต้องถ่ายทอดออกมา ผ่านอารมณ์ ความคิดและความรู้สึกอย่างแท้จริง

2.2.2 บทบาทและหน้าที่ของนักแสดง

บทบาทและหน้าที่ของนักแสดง เป็นเรื่องสำคัญที่ผู้ศึกษาเกี่ยวกับศิลปะการแสดงจำเป็นต้องค้นคว้าและเข้าใจถึงคุณลักษณะที่นักแสดงพึงมี เพื่อที่จะได้ถ่ายทอดเรื่องราวผ่านการแสดงได้อย่างถ่องแท้ยิ่งขึ้น ซึ่งบทบาทและหน้าที่ของการแสดงได้ถูกกล่าวเอาไว้มากมายจากนักวิชาการและบุคคลในแวดวงศิลปะการแสดงดังต่อไปนี้

Konstantin Stanislavski นักการละครชาวรัสเซียได้กล่าวไว้ดังนี้

ขั้นตอนแรกคืออย่าถามว่า “ฉันจะเป็นนักแสดงที่ประสบความสำเร็จได้อย่างไร” คำถามแรกที่นักแสดงควรถามคือ “การแสดงที่ดีคืออะไร” เสมอ และคำตอบยังคงเหมือนเดิม “เมื่อมันมีชีวิตอยู่” นักแสดงต้องเรียนรู้ที่จะรับสิ่งต่างๆ รอบตัว มีความสำคัญอย่างยิ่ง เช่น นักแสดงต้องเรียนรู้ที่จะเห็นข้อจำกัดที่กำหนดให้กับตัวละคร ให้ความสำคัญกับ “สถานการณ์ที่กำหนด” ซึ่งเราจำเป็นต้องเห็นความเป็นจริง ตั้งแต่รายละเอียดเล็กๆ ไปจนถึงรายละเอียดใหญ่ๆ ที่ประกอบกันเป็นโลกที่เราอาศัยอยู่ (Konstantin Stanislavski, 2016 , p 3)

ร่มฉัตร ธนาลาภพิพัฒน์ ครูสอนการแสดงชาวไทยได้กล่าวไว้ดังนี้

หน้าที่ที่สำคัญที่สุดของนักแสดงไม่ใช่เพียงแค่ “แสดงได้” เท่านั้น แต่ต้องรู้จักความสามารถที่ตัวเองมีอยู่อย่างถ่องแท้ ไม่ว่าจะป็นข้อดีหรือข้อเสียของตัวเอง เพื่อการปรับปรุงและพัฒนาตัวเองให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป ไม่เพียงเท่านั้น การเป็นนักแสดงที่รู้จักตัวเองจะส่งผลให้สร้างสรรค์ผลงานที่ดี ที่ตัวเองภูมิใจ ฟังดูอาจจะโลกสวย แต่นักแสดงที่ดีเปลี่ยนโลกได้ เปลี่ยนวิถีคิดของคนได้เพราะนักแสดง คือ คนที่มีผลต่อสังคม ดังนั้น การรู้จักตัวเอง ปรับปรุงตัวเองของนักแสดงจึงมีส่วนช่วยในการสร้างวิถีคิดที่ดีให้คนในสังคมด้วย(ร่มฉัตร ธนาลาภพิพัฒน์, 2562, น. 78)

2.2.3 แนวคิดและทฤษฎีในการแสดงเรื่อง เรา

หลักการแสดงละครนั้นมีแนวคิดและทฤษฎีในการแสดงละครหลากหลายตามความถนัดของผู้แสดง เพื่อให้ผู้แสดงได้เข้าถึงการเป็นตัวละครได้อย่างลึกซึ้ง แต่แนวคิดและทฤษฎีที่นักแสดงนำไปเลือกใช้ก็ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและความถนัดของผู้แสดงแต่ละคนและปัจจัยในละครเรื่องนั้นๆ ซึ่งละครเรื่อง “เรา” เป็นการเล่าเรื่องผ่านตัวละครเพียงแค่สองคน จึงจำเป็นอย่างมากที่ นักแสดงทั้งสองต้องมีสมาธิและอยู่กับคู่แสดง และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ณ ขณะ ดังนั้นผู้ศึกษาจึงเลือกและศึกษาแนวคิดและทฤษฎีของ Sanford Meisner ดังนี้

2.2.3.1 Meisner Technique

เทคนิคนี้เป็นแนวทางการแสดงที่เน้นเชื่อมโยงทางอารมณ์และพฤติกรรมตามสัญชาตญาณ แนวทางการแสดงเน้นองค์ประกอบ 3 ประการ คือ การเตรียมอารมณ์ การฝึกซ้ำๆ และการอิมโพรไวส์ เทคนิคนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเชื่อมโยงคู่ร่วมแสดงและการตอบสนองต่อสิ่งเร้าโดยสัญชาตญาณ

หลักการ 3 ประการของ Meisner Technique มีองค์ประกอบสำคัญดังนี้

1.) การเตรียมอารมณ์ : การฝึกของ Meisner กำหนดให้นักแสดงต้องเข้าฉากด้วยอารมณ์ โดยใช้จินตนาการหรือประสบการณ์จริงเพื่อเข้าถึงสภาวะอารมณ์ของตัวเอง จากนั้นนักแสดงควรมุ่งเน้นไปที่คู่แสดงและพฤติกรรมของมนุษย์ตามสัญชาตญาณเพื่อขับเคลื่อนการกระทำในฉาก

2.) การอิมโพรไวส์ : นักแสดงควรตอบสนองเมื่อถูกกระตุ้นโดยสิ่งเร้าที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติภายในฉากเท่านั้น เมื่อนักแสดงเชื่อมโยงกับฉากหนึ่งๆ และนักแสดงคนอื่นๆ ได้อย่างสมบูรณ์ การอิมโพรไวส์จะกลายเป็นธรรมชาติ และปฏิบัติอย่างสะท้อนความจริง

3.) การทำซ้ำ : แบบฝึกหัดการทำซ้ำเป็นองค์ประกอบสำคัญของคลาส แบบฝึกหัดที่เรียกว่า “เกมคำศัพท์ซ้ำ” ให้นักแสดงสองคนตรงข้ามกัน นักแสดงคนหนึ่งตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับคู่ของพวกเขา จากนั้นจึงพูดประโยคนี้ซ้ำ ในที่สุด การทำซ้ำๆ จะทำให้เกิดมุมมองที่แตกต่างกัน (“ฉันกำลังยืนอยู่ข้างคุณ” กลายเป็น “คุณยืนอยู่ข้างฉัน”) และสร้างทั้งบทสนทนาที่เป็นธรรมชาติ ด้นสด และการเชื่อมโยงที่เน้นระหว่างผู้ร่วม (Masterclass, 2022, online)

2.2.4 การแสดงในยุคหลังสมัยใหม่ (Postmodernism)

แนวคิดในยุคหลังสมัยใหม่ ได้กลายเป็นประเด็นที่มีการถกเถียงอย่างกว้างขวาง ทั้งในและนอกแวดวงศึกษาต่างๆ เช่น วงการศิลปะ ภาพยนตร์ สถาปัตยกรรม วรรณกรรม เป็นต้น ทั้งนี้แนวคิดดังกล่าวถูกนำไปใช้อย่างกว้างขวางและหลากหลาย และแน่นอนในด้านแสดงก็ได้มีการนำแนวคิดยุคหลังสมัยใหม่มาปรับใช้ ซึ่งความหมายของการแสดงยุคหลังสมัยใหม่ก็ได้ถูกกล่าวเอาไว้มากมาย ยกตัวอย่างดังนี้

จากหนังสือ Modern Acting ของผู้เขียน Cynthia Baron ได้กล่าวไว้ว่า

หลักการแสดงสมัยใหม่ได้รับการศึกษาและค้นคว้าเผยแพร่อย่างกว้างขวางในช่วงทศวรรษที่ 1930 และ 1940 ส่วนหนึ่งเป็นเพราะการพัฒนาทางเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมในศิลปะการแสดง และทำให้นักแสดงเกิดความท้อแท้ เพื่อทำงานให้ได้ประสิทธิภาพตามความเปลี่ยนแปลง จึงเกิดการศึกษาคิดค้นวิธีเพื่อประยุกต์ฝีมือของพวกเขาเพื่อตอบสนอง จึงเกิดแนวคิดการแสดงละครสมัยใหม่ขึ้น

ในเส้นทางที่แตกต่าง ครูสอนการแสดงสมัยใหม่ให้ความสำคัญกับการฝึกที่ทำให้นักแสดงเชี่ยวชาญเกี่ยวกับเครื่องมือทางจิตวิทยาของพวกเขาและเพิ่มความสามารถในการสำรวจชีวิตและจิตใจภายในของตัวละครในละครสมัยใหม่ Strasberg มองว่าเป็นกุญแจสำคัญในการสร้างการแสดงที่ “จริงใจ”

(Cynthia Baron, 2016)

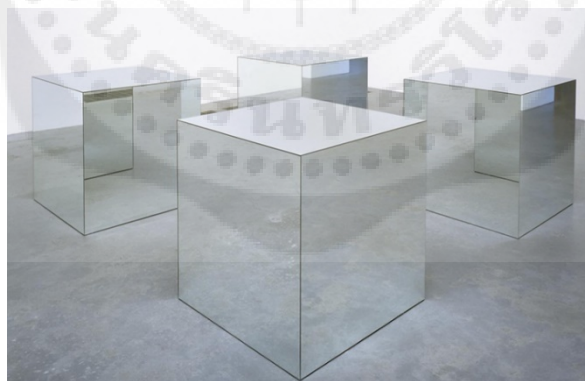
2.3 ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับด้านการออกแบบฉากเรื่อง เรา

2.3.1 แนวคิดการตัดทอนในการออกแบบฉากละครเวที

การตัดทอน หมายถึง การสร้างสรรค์งานศิลปะในลักษณะบิดเบือนไปจากของจริง โดยจะให้ความสำคัญกับรูปแบบที่เหมือนจริงน้อยลง แต่ให้ความสำคัญกับรูปแบบที่มาจากความคิดของศิลปินมากขึ้น เพื่อสื่อความงามในการรับรู้ให้เข้าใจง่ายและรวดเร็ว

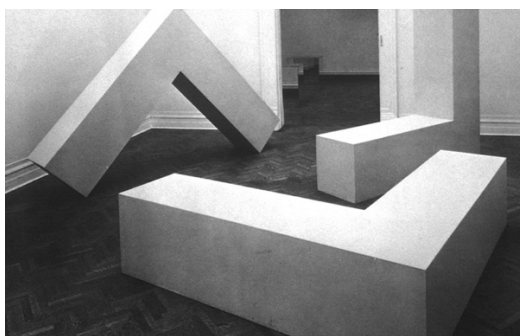
ศิลปะที่ว่าด้วย “ความน้อย” เกิดจากการลดตัดทอนที่มีมานานแล้ว และเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งของ ศิลปะสมัยใหม่ เช่น ในจิตรกรรมของฝรั่งเศสตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 19 จิตรกรหัวก้าวหน้าทำการลดทอนรายละเอียดต่างๆของแบบที่เขียนลงโดยศิลปินต่อไปนี้

พอล เซซานต์ (Paul Cezanne) บิดาแห่งศิลปะสมัยใหม่ ได้วางแนวทางในการตัดทอน เขาได้กล่าวว่า ภาพเขียนมิใช่ความจริง แต่เป็นผลกระทบจากการรับรู้ความจริง ถ้าศิลปินเปลี่ยนมุมมอง ภาพเขียนก็จะเปลี่ยนไปทันที เขาค้นหา (ความเป็นหนึ่งเดียว) โดยนำเสนอธรรมชาติ ด้วยรูปทรงกระบอก ทรงกลม และทรงกรวย และรูปแบบศิลปินมินิมอลิซึม (Minimalism) คือการทำให้เหลือน้อยที่สุด ซึ่งเป็นรูปแบบสมัยใหม่ที่เป็นจุดขีดสุด จนกระทั่งต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 จิตรกรลดทอนรายละเอียดต่างๆของรูปทรงลงจนกลายเป็นเหลี่ยม เรขาคณิต แล้วก็ลดทอนลงเรื่อยๆ จนกลายเป็นศิลปะนามธรรม สุนทรียศาสตร์แห่งการตัดทอนนั้น เป็นส่วนสำคัญในทฤษฎีรูปทรงนิยม เป็นการแสดงความคิดในการสร้างสรรค์งานศิลปะ โดยเน้นการนำมูลฐานของศิลปะ (Element of Visual Art) เช่น สี น้ำหนัก เส้น รูปว่าง พื้นผิว มาใช้โดยตรง(distorion.blogspot, 2566, ออนไลน์)



ภาพที่ 2.1 : ผลงาน Untitle (mirrored cubes) (1965) ของ โรเบิร์ต มอร์ริส (Robert Morris)

ที่มาภาพ : เว็บไซต์ The Momentum



ภาพที่ 2.2 : ผลงาน L-Beams (1967) ของ โรเบิร์ต มอร์ริส (Robert Morris)

ที่มาภาพ : เว็บไซต์ The Momentum

2.3.1.2 แนวคิดเรื่องสีที่ใช้ในการออกแบบฉากละครเวที

สีและอารมณ์ ในเชิงจิตวิทยา “สี” มีผลต่ออารมณ์และความรู้สึกของมนุษย์ โดยแต่ละโทนสี หรือกลุ่มสี สามารถสื่อสารอารมณ์ ความรู้สึกที่แตกต่างกัน เพราะฉะนั้นจะสังเกตได้ว่าเวลาเราดูภาพยนตร์ องค์ประกอบในแต่ละฉากของเรื่องราวที่ดำเนินไป ไม่ได้มีเพียงแค่ตัวแสดง อุปกรณ์ประกอบฉาก แสง เสียง และบรรยากาศแวดล้อมเท่านั้น แต่ยังมี “สี” เข้ามาเล่นกับอารมณ์และความรู้สึกของคนดู ซึ่งในโทนสีหนึ่งๆ สามารถสื่อได้ทั้งด้านบวก และด้านลบ เพราะฉะนั้นเราจึงต้องศึกษาข้อมูลหรือมีความรู้ในเรื่องของสีต่างๆ ในการให้อารมณ์ความรู้สึก ในการสร้างอารมณ์ร่วม ในฉากนั้น กับผู้คนต่างๆที่ชมอยู่ หรือทำให้บุคคลนั้นๆ คล้อยตาม



ภาพที่ 2.3 : ละครเวที บ้านเรือนเคียงกัน

ที่มาภาพ : เว็บไซต์ naewna

เพราะฉะนั้นการที่เราจะใส่สี ใส่ลูกเล่น รวมไปถึง การทำลาย การใส่สีของฉากละครแล้ว การย้อมแสงของอุปกรณ์ที่ให้แสงสว่างที่มีสีสีันต่างๆ เราจึงคำนึงถึงอารมณ์ในฉากนั้น หรืออารมณ์ของเพลง

แล้วบทละครต่างๆที่กำลังดำเนินการใน ขณะนั้นๆ นั้นคือ การเอาใจใส่ในรายละเอียดของผู้ควบคุม หรือบุคคลที่มีเกี่ยวของของฉากละครและบทละครต่างๆ(atprosound.com, 2566, ออนไลน์)

2.4 ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากเรื่อง “เรา”

2.4.1 แนวคิดและทฤษฎีในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากเรื่อง “เรา”

แนวคิดในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก ผู้ศึกษามีความสนใจในเรื่อง ศิลปะติดปะต่อ (collage art) , Multifunctional Furniture และ Object Theatre สำหรับนำมาใช้ออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก ซึ่งมีการให้ความหมายแนวคิดและทฤษฎีไว้ดังนี้

2.4.1.1 แนวคิดเรื่อง ศิลปะติดปะต่อ(Collage art) กับการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก

“collage” มาจากคำในภาษาฝรั่งเศส “ collé (คอลเล่ร์) ” หมายถึง “การปะติด” ศิลปะติดปะต่อ คือ การนำเอาวัสดุต่างๆ ทั้งวัสดุที่มนุษย์สร้างขึ้น วัสดุจากธรรมชาติ มาปะติด ประกอบกันเพื่อสร้างสรรค์ให้เกิดความหมายใหม่ หรือลดทอนความหมายเดิมที่มีอยู่

Atkinson ได้กล่าวถึงประวัติความเป็นมาของงาน collage ในหนังสือ collage art step-by-step guide & showcase ไว้ดังนี้

ในช่วงศตวรรษที่ 20 Pablo Picasso และ Georges Braque ได้ริเริ่มการสร้างผลงานที่ฉีกกฎภาพวาด ด้วยการทำภาพแบบคิวบิสม์ (Cubism) โดยเริ่มมีการใช้วัสดุอื่นนอกจากสีมาสร้างสรรค์ชิ้นงาน ไม่ว่าจะเป็น กระดาษปรีฟ กระดาษห่อยาสูบ เศษผ้า ตัวหนังสือ แสตมป์ หรือแม้แต่ผลงานของตัวเองที่ทำเสร็จสมบูรณ์แล้วมาปะติดลงบนชิ้นงานอีกที ซึ่งเป็นการสร้างผลงานที่ให้เกิดมุมมองแบบสามมิติ จากความแบนราบสองมิติเดิมของผ้าใบ และได้เปลี่ยนแปลงการวาดภาพแบบเดิม ที่มีมาหลายร้อยปีของตะวันตก(Atkinson, 1996, p. 12)



ภาพที่ 2.4 : ผลงานcollage (1912) ของ Pablo Picasso

ที่มาภาพ : เว็บไซต์ artland magazine

collage ถูกบันทึกไว้ว่ามีการใช้ครั้งแรกในศตวรรษที่ 20 แต่ความจริงแล้วมีการค้นพบว่ามีการใช้ตั้งแต่สมัย ศตวรรษที่ 18 ว่ามีนักบวชได้ใช้งานปะติดตกแต่งในหนังสือสวดมนต์ การ์ดอวยพรวันวาเลนไทน์ และ ผลงานของศิลปินชื่อ Mary Delary โดยเธอได้ทำ Paper mosaic หรือ Plant collage โดยทำใบและ ดอกจากกระดาษสี และ จุดพบลงบนกระดาษดำ บางที่ใช้กระดาษขาวเพนท์สีน้ำแบบไล่น้ำหนัก บางครั้งก็ใช้ ใบไม้จริงมาประดับ ซึ่งในยุคหลังมีศิลปินชื่อดังอย่าง Kurt Schwitter ได้นำเอาเศษผ้า กระดาษ หรือวัสดุต่างๆ มาปะติดเป็นงานคอลลาจ ภายหลังปี ค.ศ. 1950 Rafael Cauduro ชาวเม็กซิกัน และ Paul Sarkislan ชาวอเมริกัน นำเทคนิคคอลลาจมาใช้ในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป(จิระศักดิ์ ทองหยวก, 2548, น. 59)

Pearce ได้กล่าวถึงเทคนิควิธีการปะติดในหนังสือ The Crafter's Complete Guide to Collage ไว้ดังนี้ คือ

การปะติดด้วยกระดาษ การเลือกกระดาษเป็นสิ่งสำคัญ ชนิด น้ำหนัก ขนาด รูปร่างของ กระดาษมีผลต่อชิ้นงาน เมื่อเลือกกระดาษต้องพิจารณาถึงความหนา ความโปร่งแสง พื้นผิว กระดาษ และความทนทาน โดยทั่วไปแล้ว กระดาษที่เนื้อหนาจะทำให้ผลงานหนัก ในขณะที่กระดาษโปร่งแสงจะทำให้ผลงานเบาและดูนุ่มนวล กระดาษที่แตกต่างกันจะส่งผลลัพธ์ ต่างกันเมื่อนำมาทำงานศิลปะ ทั้งการตัด ฉีก การพับเป็นจีบ และการพับเป็นรูปร่างต่างๆ จะ ทำให้ความรู้สึกต่องานแตกต่างกันออกไป การใช้กระดาษที่มีพื้นผิวที่แตกต่างกันจะช่วยให้ งานดูสวยงามและมีมิติขึ้น การเลือกใช้กระดาษที่การพิมพ์หรือฉลุวดลายจะทำให้งานดูมี เอกลักษณ์ การปะติดด้วยผ้า ในการปะติดจะใช้เนื้อผ้าชนิดใดก็ได้ โดยไม่จำเป็นต้องเป็น ของใหม่ สามารถเลือกใช้วิธีการยึดติดผ้ากับผลงานได้อย่างอิสระ เช่น ปัก เย็บ ตัดลูกบิด หรือใช้การผ้าตัดปะตกแต่งภายในภาพ(Pearce, 1997, p. 55)

2.4.1.2 แนวคิดเรื่อง Multifunctional Furniture สำหรับการใช้งานในละครเวที

เฟอร์นิเจอร์มัลติฟังก์ชัน คือ เฟอร์นิเจอร์ที่มีหลายฟังก์ชันการใช้งานรวมกัน รวมกัน โดย ฟังก์ชันที่ใช้ร่วมกันอาจแตกต่างกันไปเพื่อรองรับการใช้งานของผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ใช้สอยอันจำกัดได้ หลากหลายฟังก์ชันการใช้งาน หรือเป็น เฟอร์นิเจอร์อเนกประสงค์ แบบ 2 in 1 , 3 in 1 ที่สามารถอำนวยความสะดวก สะดวกสบาย เพิ่มพื้นที่และประหยัดค่าใช้จ่ายในการซื้อเฟอร์นิเจอร์หลายๆชิ้นในคราวเดียวกัน เช่น ตู้วาง รองเท้า มีฟังก์ชันหลักเพื่อจัดเก็บรองเท้าให้เป็นระเบียบและใช้เป็นเก้าอี้นั่งพักผ่อนบริเวณด้านหน้าบ้านได้ หรือเฟอร์นิเจอร์ภายในห้องนอนอย่าง เตียงนอน ที่มีฟังก์ชันเสริมอย่างลิ้นชักจัดเก็บด้านข้างและใต้เตียง สำหรับใช้เก็บผ้าปูที่นอน ปลอกหมอน เป็นต้น

แนวคิดการออกแบบของ Louis Sullivan ที่นิยมประโยชน์ใช้สอยเป็นหลัก (functionalism) ได้ปรัชญาที่ว่าประโยชน์ใช้สอยต้องมาก่อนความงามเสมอ และถูกนำมาใช้อธิบายขั้นตอนในการปฏิบัติการ เพื่อการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิตจำนวนมาก โดยให้ความสำคัญกับการ ออกแบบที่สอดคล้องกับการทำงานของเครื่องจักร การประหยัดวัสดุ ความสะดวกในการใช้งาน และการ

ขนส่ง แนวคิดดังกล่าวตรงกันข้ามกับปรัชญาที่มองความงามของรูปทรงมาก่อนสิ่งใด ซึ่งในปัจจุบันแนวคิดนี้ได้ถูกพัฒนาและเป็นที่รู้จักกันในชื่อ form follows function และเป็นแนวคิดที่สอดคล้องกับการออกแบบเฟอร์นิเจอร์มัลติฟังก์ชัน ที่สร้างขึ้นมาเพื่อรองรับการใช้งานของผู้บริโภค

การออกแบบผลิตภัณฑ์จะเห็นได้ว่าวัตถุประสงค์ในการใช้ วิธีการใช้และ รูปทรงที่เกิดขึ้นนั้นตอบการใช้งานวัตถุประสงค์ เมื่อเกิดการใช้สอยที่เพิ่มเข้ามามากกว่าหนึ่ง ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปทรงของสิ่งเดิม เพื่อตอบการใช้สอยที่เพิ่มเข้ามาซึ่ง อาจลดคุณภาพในการใช้งานเดิมลงหรือยังสามารถใช้งานได้ทั้งสองวัตถุประสงค์ก็ขึ้นอยู่กับวิธีการออกแบบ ซึ่งในหลายวัตถุประสงค์ที่ต้องตอบการใช้สอย จึงนำกลับไปใช้เครื่องมือที่ใช้ในการออกแบบ ซึ่งสามารถสร้างหรือก่อรูปทรงออกมาได้มากมาย จากหน่วยย่อยรูปทรงพื้นฐานในรูปแบบที่เอื้อต่อการนำมาปรับ ให้เพื่อตอบการใช้ในลักษณะต่างๆ ทำให้เห็นผลิตภัณฑ์เดิมการใช้สอยเดิมที่มีความหลากหลายได้มากมายตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน(ปณิดา คุณาวรรณ, 2557, น. 8)

2.4.1.3 แนวคิดเรื่องการใช้อุปกรณ์ประกอบฉากในการเล่าเรื่อง (Object theatre)

ละครเวทีรูปแบบ Object theatre เป็นเทคนิคที่ใช้ประโยชน์จากวัตถุต่างๆ ที่ไม่ได้ผ่านการเปลี่ยนแปลงรูปร่าง แทนการใช้อุปกรณ์ประกอบฉากที่ออกแบบมาเป็นพิเศษเพื่อการแสดง ในการเล่าเรื่องและประกอบการแสดง โดยมีแนวคิดคือ การใช้ “วัตถุ” มาแทนค่าเพื่อใช้เล่าเรื่อง ยกตัวอย่างเช่น การใช้แทนค่าเป็นตัวละคร , การใช้แทนค่าเป็นสัญลักษณ์(Symbols)



ภาพที่ 2.5 : ละครเวที Object theatre

ที่มาภาพ : เว็บไซต์ the galilee multicultural theatre

จากข้อมูลแนวคิดและทฤษฎีเรื่อง ศิลปะติดปะต่อ (collage art) , Multifunctional Furniture และ Object Theatre ในข้างต้น ผู้ศึกษาเล็งเห็นว่าแนวคิดและทฤษฎีทั้ง 3 เรื่องมีความน่าสนใจและเหมาะสมกับการนำไปพัฒนาต่อยอดในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากเรื่อง “เรา” ให้มีรูปแบบการนำเสนอที่สามารถเล่าเรื่องตามที่คุณศึกษาคาดหวังไว้

2.5 ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายเรื่อง “เรา”

เรื่อง 'เรา' ให้ความสำคัญกับการออกแบบคอस्टูม ในเรื่องของการสร้างเครื่องแต่งกายด้วยแนวคิด สัญลักษณ์นิยม และแนวคิดการกำหนดสี การออกแบบเครื่องแต่งกายให้กับตัวละคร

2.5.1 ทฤษฎีการออกแบบเครื่องแต่งกาย

แนวคิดที่ถูกใช้ในงานการออกแบบเครื่องแต่งกายคือ ทฤษฎีการสร้างเครื่องแต่งกายด้วยแนวคิด สัญลักษณ์นิยม และแนวคิดการกำหนดสี การออกแบบเครื่องแต่งกายให้กับตัวละคร

2.5.1.1 ทฤษฎีการสร้างเครื่องแต่งกายด้วยแนวคิดสัญลักษณ์นิยม

เครื่องแต่งกายเป็นวิธีในการทำให้เรื่องราวของการแสดงมีชีวิตชีวา เครื่องแต่งกายช่วยให้สามารถเข้าใจและแสดงตัวตนของตัวละครได้ เครื่องแต่งกายยังสามารถแสดงให้เห็นถึงช่วงเวลาของการแสดงได้อย่างชัดเจน

การออกแบบเครื่องแต่งกายสามารถเลือกใช้ได้ตามความเหมาะสม นอกจากนี้สามารถเลือกงานสีเฉพาะสำหรับการแสดงได้ แต่งานสีที่เลือกใช้ต้องใช้อย่างระมัดระวัง เว้นแต่กำลังทำการแสดงที่มีอิมสิริ้งงานสีจะรวมเฉพาะสีที่กำหนด และโทนสีที่กำหนดและเฉดสีภายในสีที่เลือกเหล่านั้น หรือผสมกันทั้งหมด ขึ้นอยู่กับลुकที่ทีมคอस्टูมต้องการจะนำเสนอ

แนวคิดที่สำคัญที่สุดสำหรับการเลือกงานสีคือการรู้ว่าทำไมถึงเลือกสีเฉพาะเหล่านั้น ท้ายที่สุดแล้ว ทางที่เลือกจะต้องสนับสนุนเรื่องราวที่กำลังนำเสนอบนเวที ซึ่งมีหัวข้อดังนี้

1.) ความถูกต้องทางประวัติศาสตร์ : ในบางช่วงเวลา เช่น ยุคฟื้นฟูศิลปวิทยา บางสีสงวนไว้สำหรับเชื้อพระวงศ์หรือชนชั้นสูง โดยทั่วไปถือว่าสีม่วงกับสีแดงเป็นสีราชวงศ์ ขาวนาและพ็อค้าไม่สวมสีเหล่านี้ เพราะไม่สามารถที่จะซื้อผ้าหรือสีย้อมเหล่านั้นเนื่องจากสีเหล่านี้นำเข้าจากต่างประเทศและมีราคาแพงมาก ชนชั้นล่างมักสวมผ้าสีเอิร์ธโทน เช่น สีน้ำตาล สีเขียว สีน้ำเงิน และอื่นๆ เนื่องจากหาซื้อและดูแลรักษาได้ง่าย ในกรณีนี้ สีเป็นวิธีที่ดีในการแสดงความแตกต่างและแสดงถึงช่วงเวลา

2.) บรรยากาศหรืออารมณ์ของตัวละครมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำให้เกิด : คิดถึงภาพบรรยากาศตัวละครแต่ละตัวที่ต้องการจะสื่อออกมา โดยทั่วไปแล้วตัวละครที่ชั่วร้ายหรือน่ากลัวอาจแต่งกายด้วยชุดสีดำ สีเขียว หรือสีม่วง เช่น เซเวอรัส สเนปจากซีรีส์เรื่องแฮรี่ พอตเตอร์ หรือตัวละครที่กล้าหาญแต่งกายโทนสีอัญมณี (A Strong Jewel Tone เป็นโทนสีที่นำมาจากอัญมณีเพราะมีระดับความอิมตัวของสีสูง เหมาะกับตัวละครที่น่าจับตามองและโดดเด่น) เช่น สไปเดอร์แมน กับต้นอเมริกา และวันเดอร์วูแมน ในชุดสีแดงและสีน้ำเงินที่โดดเด่น ตัวละครที่น่ารักอาจสวมชุดสีชมพู ตัวละครที่ทรงพลังอาจสวมชุดสีแดง ในขณะที่ตัวละครที่หุดหู่อาจสวมชุดสีน้ำเงิน อย่างไรก็ตาม การสร้างคอนทราสต์ก็เป็นแนวคิดที่น่าสนใจ ตัวร้ายที่แต่งกายด้วยชุดสีพาสเทล เช่น โดโลเรส อัมบริดจ์ในตู้เสื้อผ้าสีชมพูของเธอ หรือเวลมา วอน ทัสเซล จากเรื่อง Hairspray

3.) แสดงถึงความเชื่อมโยงและความขัดแย้งของตัวละครหรือกลุ่มตัวละคร : งานสีเป็นวิธีที่ง่ายและชัดเจนในการจัดกลุ่มตัวละครที่คล้ายกันเข้าด้วยกัน หรือแสดงความแตกต่างระหว่างกลุ่ม เช่น The Little Mermaid สิ่งมีชีวิตใต้ทะเลล้วนแต่งกายด้วยชุดสีหลักที่สดใส โดดเด่น แฉวาว ในขณะที่ชาวบกแต่งกายด้วยสีพาสเทลอ่อนๆ สิ่งนี้สร้างความแตกต่างระหว่างสองโลก และการกำหนดกลุ่มตัวละครที่คล้ายกันในสี

ที่คล้ายกันเป็นวิธีที่ดีในการแสดงความเชื่อมโยงระหว่างกัน เช่นความแตกต่างทางชนชั้น อาชีพที่คล้ายกัน กลุ่มคน หรือกลุ่มเพื่อน

4.) การสร้างภาพรวมหรือแนวคิดสำหรับการแสดง : บางครั้งขนบธรรมเนียมก็ถูกทิ้งอย่างสมบูรณ์ การแสดงถูกปรับแต่งใหม่ในสไตล์ที่อาจจะเกิดขึ้นผิยุคสมัย หรือไม่ได้เป็นสิ่งที่เกิดในช่วงเวลาหรือในวาระอันควรจะเป็นในการแสดงนั้น เช่นในการแสดงอย่างซิกาโก ซึ่งแม้จะเป็นยุคแจ๊สการแสดงส่วนใหญ่แต่งกายให้นักแสดงในชุดรัดรูปทันสมัยหลายชุด และเป็นชุดสีดำทั้งหมด มันช่วยสร้างภาพลักษณ์ที่สวยงาม โดดเด่นบนเวที(Hishon, 1995-2023, online)

2.5.1.2 แนวคิดทฤษฎีการกำหนดสี และการออกแบบเครื่องแต่งกายให้ตัวละคร

สีเป็นพลังสำคัญในชีวิตประจำวันของเรา บางครั้งเราไม่ได้สนใจมันมากเพราะเราเคยชินกับการมีอยู่ของมัน ในโลกของโรงละคร สีเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับนักออกแบบเครื่องแต่งกาย สีจะสื่อสารกับผู้ชมได้รวดเร็วและชัดเจนกว่าองค์ประกอบการออกแบบอื่นๆ เกือบทั้งหมด ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกายสามารถเลือกสีที่เข้ากับอารมณ์และโทนสีของละคร แฝงความหมายหมายลงในสีเพื่อให้ผู้ชมเห็นภาพเกี่ยวกับธรรมชาติของตัวละคร อย่างไรก็ตามความหมายของสีแต่ละสีมีความแตกต่างกันตามวัฒนธรรมและสังคมที่แตกต่างกัน สังคมอเมริกันมีชุดกฎเกณฑ์ทางวัฒนธรรมของตนเองเกี่ยวกับความหมายเชิงสัญลักษณ์ที่อยู่เบื้องหลังสีแต่ละสี

แดง	ความรัก ตัณหา ราคะ อำนาจ การทำทนาย ความก้าวร้าว เป็นปรปักษ์ ความตื่นเต้น ความรุนแรง
ส้ม	อบอุ่น มีความสุข ไร้ใจ ไร้ร้อน ผจญ เสี่ยง วุ่นวายใจ ทุกข์ระทม
เหลือง	ร่าเริง สดใส สนุกสนาน ตื่นเต้น สงบ ระมัดระวัง ก้าวร้าว เป็นศัตรู
เขียว	ความสดใหม่ ความปลอดภัย ความสงบ การควบคุมอารมณ์ ความมั่งคั่ง อำนาจ ป่วย เน่า เหม็น เชื่อรา อัจฉริยยา
น้ำเงิน	เยือกเย็น ปลอดภัย สบาย ผ่อนคลาย แข็งแรง ยิ่งใหญ่ สง่างาม โศกเศร้า
ม่วง	โอฬาร แข็งแรง ไม่ถูกใจ เศร้า ท้อแท้ หม่นหมอง หดหู่ บาดเจ็บ ฟกช้ำ
ดำ	ความหดหู่ ความทุกข์ ความมืด ความคลุมเครือ เกียรติยศ ความสง่างาม ความกลัว ความตาย
ขาว	ความบริสุทธิ์ การเกิดใหม่ ความอ่อนโยน ความสะอาด ความเคร่งขรึม ความว่างเปล่า
น้ำตาล	ความมั่นคง ความปลอดภัย ความสะดวกสบาย สิ่งสกปรก และดิน

ตารางที่ 2.1 : ตารางสีและความหมายของสี

ที่มา : บทความ Color and Theater Costume Design Eoff and Davis

นักออกแบบจะต้องคิดในมุมมองของตัวละครเหล่านั้นว่าผู้เสื้อผ้าของพวกเขามีอะไรบ้างและตัดสินใจว่าพวกเขาจะใส่อะไรในแต่ละวัน ในขั้นตอนแรกของการออกแบบผู้กำกับและนักออกแบบต้องตัดสินใจถึงการเลือกบรรยากาศและโทนสีของการแสดงก่อนซึ่งเป็นเรื่องสำคัญที่โทนสีโดยรวมของตัวละครต้องสัมพันธ์กับงานแสดง อาทิเช่น การแสดงที่สนุกสนานตัวละครส่วนใหญ่จะสวมเครื่องแต่งกายที่สดใส ฉูดฉาด โทนม่วง ในทางกลับกันถ้าหากการแสดงอึมครึมตัวละครจะสวมชุดที่มีโทนเข้มมากกว่า เช่นเดียวกับที่แต่ละคนเลือกเครื่องแต่งกายสำหรับวันที่สะท้อนถึงกิจกรรมที่พวกเขาจะเข้าร่วม อารมณ์ที่พวกเขากำลังประสบอยู่ หรืออารมณ์ที่พวกเขาต้องการสัมผัส นักออกแบบเครื่องแต่งกายเป็นผู้กำหนดว่าตัวละครในนิยายนี้จะสวมใส่อะไรเพื่อช่วยเขาเธอเผชิญกับความท้าทายในแต่ละวัน นักออกแบบแฟชั่นต้องติดตามเทรนด์ที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและสียอดนิยมของเวลานั้น และนักออกแบบเครื่องแต่งกายต้องจดบันทึกสิ่งนี้ไว้ เพราะเป็นไปได้มากกว่าพวกเขาจะต้องการความรู้สำหรับการแสดงในอนาคต ทั้งสองสาขาจำเป็นต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับจิตวิทยาของสี เนื่องจากนักออกแบบแฟชั่นจะต้องเข้าถึงจิตใจของลูกค้า ในขณะที่นักออกแบบเครื่องแต่งกายจะต้องเข้าถึงจิตใจของตัวละคร(Color and Theater Costume Design Eoff and Davis, 2008, p. 1-9)

2.6 ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับด้านการออกแบบแสงและเทคนิคพิเศษเรื่อง “เรา”

2.6.1 แนวคิดและทฤษฎีในการนำเสนอการออกแบบแสงและเทคนิคพิเศษละครเวทีเรื่อง “เรา”

จากการอ่านและวิเคราะห์บทละครเรื่อง “เรา” ร่วมกับผู้กำกับ นักแสดงและทีมออกแบบองค์ประกอบศิลป์ด้านอื่นๆ ทำให้ผู้ศึกษาทราบว่าแสงมีผลต่ออารมณ์ บรรยากาศและผู้ชมที่ได้รับ ซึ่งการจัดแสงประเภทต่างๆจะช่วยสร้างอารมณ์และบรรยากาศที่แตกต่างกัน โดยทฤษฎีที่ผู้ศึกษาเลือกใช้มีดังนี้

1.) การออกแบบแสงสำหรับละครสมจริง (Realism) : โปรดักชั่นยึดหลักออกแบบตามหลักความเป็นจริงโดยหยิบยกองค์ประกอบมาทั้งหมดหรือแค่บางส่วน เพื่อที่จะพยายามสร้างสรรค์และออกแบบงานให้ดูสมจริงมากที่สุด การออกแบบแสงสำหรับแนวสมจริงจำเป็นต้องจำลองสถานการณ์การจัดแสงให้เหมือนจริงมากที่สุดซึ่งอาจทำได้ยาก จึงต้องมีการผสมผสานองค์ประกอบที่เหมือนจริงกับองค์ประกอบที่ดูไม่เหมือนจริงเพื่อทำให้ละครสมจริงมากขึ้น

2.) การออกแบบแสงสำหรับละครเชิงสัญลักษณ์ (Symbolism) : การสร้างสรรค์ละครเชิงสัญลักษณ์โดยใช้สัญลักษณ์เน้นที่การสื่อสารความคิดไปยังผู้ชมมากกว่าการแสดงภาพสมจริง เมื่อได้สร้างละครเชิงสัญลักษณ์ นักออกแบบแสงสามารถใช้แสงเพื่อสื่อสารได้ ตัวอย่างเช่น การเปลี่ยนสี หรือการใช้ไฟสปอร์ตไลท์เพื่อเน้นลักษณะเฉพาะหรือตัวอักษร

2.6.2 องค์ประกอบในการนำเสนอแสงบนเวที

สี (Colour) สีของแสงสามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยใช้อุปกรณ์เสริมที่เป็นพลาสติกสี ซึ่งเรียกว่าแผ่นเจล โดยจะวางอยู่เหนือแหล่งกำเนิดแสง (หน้าไฟ) การเลือกใช้สีที่แตกต่างกันสามารถเปลี่ยนอารมณ์และให้ผลที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น ไฟหรือความร้อน สามารถแสดงด้วยแสงสีแดงและสีส้มเพื่อแสดงถึงเปลวไฟ สีน้ำเงินเกี่ยวข้องกับความหนาวเย็นเช่นเดียวกับสีฟ้าของน้ำแข็ง ในทางกลับกันสีเหลืองให้บรรยากาศที่อบอุ่นกว่า

เช่น แสงอันอบอุ่นของดวงอาทิตย์ ไม่ใช่แค่สีของแสง แต่เป็นสีของพื้นผิวที่ฉายแสงนั้นด้วย การผสมแสงสีต่าง ๆ นั้นไม่เหมือนกับการผสมสีในสี เมื่อรวมแสงแม่สีสามสีเข้าด้วยกัน (แดง น้ำเงิน และเขียว) จะเกิดเอฟเฟกต์เพิ่มเติมและให้แสงสีขาว

ความเข้มของแสง (Intensity) การจัดแสงในโรงละครไม่เพียงแค่ให้เปิดหรือปิดไฟ ยังสามารถปรับความเข้มของแสง (ความสว่าง) เพื่อสร้างเอฟเฟกต์ที่คุณต้องการได้ โดยทั่วไป ระดับความเข้มจะจัดอยู่ในเกณฑ์ตั้งแต่ 1 ถึง 100 และค่าความแตกต่างนี้ช่วยให้นักออกแบบแสงสามารถปรับแสงให้สมดุลได้ทั่วทั้งเวที

จุดโฟกัส (Focus) โฟกัสของแสงหมายถึงการจำกัดลำแสง ด้วยการจัดแสงในโรงละคร ทั้งนี้สามารถปรับขนาดและโฟกัสของลำแสงได้ ทำให้ได้ขอบที่คมชัดหรือนุ่มนวล ขอบที่นุ่มนวลเหมาะสำหรับการผสมแหล่งกำเนิดแสงที่แตกต่างกัน ในขณะที่ลำแสงที่มีขอบคมสามารถเน้นเฉพาะตัวอักษรได้

เงา (Shadow) นอกเหนือจากการควบคุมสิ่งที่ผู้ชมสามารถมองเห็นได้ นักออกแบบแสงยังสามารถสร้างพื้นที่ที่ซ่อนอยู่ได้ด้วยการใช้เงา การใช้เงาสามารถสร้างบรรยากาศและอารมณ์ที่น่าสนใจ หรือสร้างความประทับใจให้กับบุคลิกของตัวละครได้

การ “อ่านและศึกษา” เวที (“Read” the Stage) ในการสร้างสรรค์และออกแบบแสง ผู้ออกแบบแสงต้องมองในคนดูเพื่อศึกษาและอ่านเวที เพื่อดูว่าอะไรสำคัญและจำเป็นต่อโครงเรื่องและภาพรวม ในขณะเดียวกันนักออกแบบแสงจำเป็นต้องเข้าใจเวทีและตัดสินใจว่าอะไรสำคัญและจำเป็นสำหรับผู้ชมที่จะเห็นมีประสิทธิภาพสูงสุด

การเปลี่ยนผ่าน (Transitions) การเปลี่ยนของแสงหนึ่งไปยังอีกสถานะหนึ่งเรียกว่า การเปลี่ยนผ่าน (Transitions) การเปลี่ยนแปลงของแสงเหล่านี้สามารถเกิดขึ้นทันทีหรืออย่างช้าๆ และละเอียดอ่อน เพื่อสร้างเอฟเฟกต์เฉพาะ การเปลี่ยนแปลงแสงแบบทันทีหรือแบบฉับพลันสามารถใช้เพื่อทำให้ผู้ชมตกใจได้ ในขณะที่คนดูอาจไม่สังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงที่ช้าจนกว่าผลลัพธ์จะชัดเจน การเปลี่ยนทีละน้อยมีประโยชน์สำหรับการเปลี่ยนอารมณ์หรือระยะเวลาของวันผู้ออกแบบแสงควรพิจารณาการเปิดปิดและการเปลี่ยนผ่านของแสงเพื่อให้งานมีความน่าสนใจต่อผู้ชม

การคำนึงถึงผู้ชม (Consider the Audience) เพื่อให้เข้าใจถึงการออกแบบแสงของโรงละคร ผู้ออกแบบแสงต้องเข้าใจผลกระทบที่แสงมีต่อผู้ชมข้อพิจารณาประการหนึ่งคือตำแหน่งของผู้ชมที่สัมพันธ์กับเวที โรงละครทุกแห่งไม่ได้จัดวางในลักษณะเดียวกัน และอาจเคลื่อนที่ไปตามทาง ลื่นสุดทาง หรือเข้า-ออก ประสิทธิภาพนั้นอาจน่าดึงดูด หรือทำตามความต้องการของแต่ละด้าน การพิจารณาการแสดงและผู้ชมด้วยวิธีนี้จะช่วยให้คุณตัดสินใจได้ว่า จะวางดวงไฟของคุณอย่างไรและที่ไหน ผู้ออกแบบแสงจะพบความท้าทายที่แตกต่างกับการกำหนดค่าแสงเหล่านี้ โดยไม่ขัดจังหวะมุมมองของผู้ชมที่เป็นหนึ่งในนั้น และผู้ออกแบบแสงต้องหลีกเลี่ยงการให้แสงส่องหรือมีผลกระทบต่อการรับชมของผู้ชมด้วย

จากข้อมูลแนวคิดและทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ผู้ศึกษาคิดว่าสามารถนำมาพัฒนาต่อยอดในการออกแบบแสงละครเวทีเรื่อง “เรา” ต่อไปได้

บทที่ 3

การพัฒนาและการสร้างสรรค์ผลงาน

3.1 การพัฒนาและการสร้างสรรค์ผลงานด้านกำกับการแสดง

3.1.1 การเตรียมงานก่อนการแสดง

3.1.1.1 การคัดเลือกบทละคร

การเลือกบทละครเรื่อง I and you มาศึกษานี้ ได้เริ่มจากกระบวนการคัดเลือกผู้กำกับการแสดงประจำเทศกาลศิลปะนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา 2565 ซึ่งกระบวนการเลือกที่จะศึกษาบทละครเรื่องนี้ได้แก่

เลือกจากการสำรวจตัวเอง คือ สิ่งสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงานละครเวทีเรื่องหนึ่งได้นั้น ต้องหาประเด็นที่ต้องการจะนำเสนอต่อผู้ชม ผู้ศึกษาเริ่มจากการเลือกประเด็นและหาบทละครที่มีความสอดคล้องกับประเด็นที่ผู้ศึกษาต้องการสื่อสารและเมื่อผู้ศึกษาได้ลองอ่านบทละครเรื่อง I and you ทำให้ผู้ศึกษาพบว่าเรื่องนี้มีประเด็นสอดคล้องกับสิ่งที่ผู้ศึกษาต้องการจะสื่อสารอย่างมาก ผู้ศึกษาสนใจประเด็นความสัมพันธ์ของคนสองคน ที่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เติมเต็มซึ่งกันและกัน ประเด็นเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาได้มีประสบการณ์ร่วมและเป็นประเด็นที่ผู้ศึกษาสนใจจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้ตัดสินใจเลือกละครเวทีเรื่องนี้ไปนำเสนออาจารย์

ความเป็นไปได้ในการนำเสนอ คือ การสร้างสรรค์ผลงานละครเวทีหนึ่งเรื่องนั้นมีหลายปัจจัยที่จำเป็นและมีความสำคัญเป็นอย่างมากที่ทำให้ผู้ศึกษาต้องคำนึงถึง ไม่ใช่เพียงแต่ความต้องการของผู้ศึกษาเพียงอย่างเดียว ดังนั้นในการสร้างสรรค์ผลงานละครเวทีจึงมีปัจจัยให้คำนึงถึง ดังนี้

นักแสดง / ตัวละคร นักแสดงเป็นส่วนสำคัญมากในการที่จะเลือกบทละครเนื่องจาก บทละครเรื่อง I and you มีตัวละครเพียง 2 ตัวละคร แต่ละครตัวละครมีภูมิหลังที่แตกต่างกัน และเป็นบทละครที่มีการเดินเรื่องด้วยบทสนทนาของตัวละครทั้งสอง จุดที่น่าสนใจนั้นคือการจะทำอย่างไรให้บทสนทนาของตัวละครที่มีเพียงสองตัวละคร ทำการเล่าเรื่องทั้งหมดและสอดแทรกประเด็นที่ผู้ศึกษาสนใจอยากสื่อสารออกมาได้

3.1.1.2 การค้นคว้าและการวิเคราะห์บทละคร

ขั้นตอนนี้เป็นอีกหนึ่งขั้นตอนที่สำคัญเพราะสำหรับผู้กำกับการแสดง การค้นคว้าและวิเคราะห์บทละครที่ต้องการจะทำเพื่อความเข้าใจสูงสุดนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากการค้นคว้าจะทำให้ผู้ศึกษาทราบถึงข้อมูลต่างๆ ที่สำคัญข้อมูลเหล่านี้จะเป็นตัวแปรที่สำคัญในการเข้าใจเนื้อเรื่องมากยิ่งขึ้น เพราะถ้าเข้าใจจุดประสงค์ต่างๆของการกระทำของตัวละครจะทำให้สามารถนำความรู้และข้อมูลที่มีไปต่อยอดเพื่อทำงานสร้างสรรค์ในด้านอื่นๆได้ เช่น การให้อิเดียงานออกแบบ คุยประสานงานเพื่อความเข้าใจต่อทุกฝ่าย ข้อมูลทั้งหมดผู้กำกับการแสดงควรต้องเข้าใจอย่างถ่องแท้เพื่อไม่ให้ข้อมูลที่สื่อสารกับฝ่ายต่างๆ ขาดตกบกพร่อง ผู้ศึกษาได้ทำการหาข้อมูลดังนี้

ประวัติความเป็นมาของบทละคร บทละครเรื่อง *I and you* ถูกประพันธ์ขึ้นโดย Lauren Gunderson ผู้ประพันธ์ได้มีความตั้งใจจะประพันธ์บทละครที่ทำให้ผู้รับชมได้รู้สึกประหลาดใจและได้เข้าใจความหมายของชีวิตมากยิ่งขึ้นโดยเกิดจากการสังเกตผู้รับชมละครเวทีในยุคปัจจุบันมักมีสิ่งต้องการเห็นในตอนจบของละครเวทีทุกเรื่อง ผู้ประพันธ์เล็งเห็นจุดนั้นเลยพยายามประพันธ์บทละครที่เลียดตอนจบแบบละครเวทีทั่วไป การจะทำให้ตอนจบของละครเวทีเรื่องนี้แตกต่างก็คงไม่พ้นการจบชีวิตของตัวละครที่ใช้ระยะเวลาดำเนินเรื่องมา แต่ผู้ประพันธ์ไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้น จึงทำให้ตอนจบของละครเวทีเรื่องนี้จบลงอย่างสวยงาม

ประวัติของผู้ประพันธ์บทละครเรื่อง *I and you* คือ Lauren Gunderson เกิดวันที่ 5 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1982 สำเร็จการศึกษาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาการเขียนสร้างสรรค์จากมหาวิทยาลัย Emory 2004 และปริญญาโท สาขาจิตรศิลป์ Dramatic Writing จาก Tisch school of the Arts ของมหาวิทยาลัยนิวยอร์กในปี 2009 ซึ่งเธอยังเป็น Reynolds Fellow สาขา Social Entrepreneurship และได้แต่งงานกับ Nathan Wolfe นักไวรัสวิทยา ได้ให้กำเนิดลูกชาย 2 คน Lauren Gunderson เป็นนักเขียนบทละครเวที และเรื่องสั้นชาวอเมริกัน เกิดในแอตแลนต้า เธออาศัยอยู่ในซานฟรานซิสโกซึ่งเธอสอนการเขียนบทละคร Lauren Gunderson ได้รับการยอมรับจากนิตยสาร "American Theatre" ว่าเป็นนักเขียนบทละครที่มีชีวิตที่สร้างผลงานมากที่สุดของอเมริกาในโรงภาพยนตร์ที่เป็นสมาชิก Theatre Communications Group ในปี 2017 และอีกครั้งในปี 2019 และ 2020



ภาพที่ 3.1 : Lauren Gunderson

ที่มาภาพ : เว็บไซต์ wikipedia

ที่มาในการดัดแปลงบริบทละครเรื่อง *I and you* มาเป็นเรื่อง *เรา* บทละครเรื่อง *เรา* ดัดแปลงและดัดแปลงมาจากบทละครเรื่อง *I and you* ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่น่าการบ้านวิชา กวีนิพนธ์มาถึงห้องนอนของเด็กสาวที่ป่วยเป็นโรคตับทั้งคู่ต้องทำการบ้านเพื่อนำไปส่งอาจารย์ ในขณะที่ทั้งคู่ได้ทำงานร่วมกันก็เกิดการเรียนซึ่งกันและกัน จนก่อเกิดเป็นความสัมพันธ์ที่เรียกว่า "เพื่อน" Lauren Gunderson นำเสนอบทละครในรูปแบบ One Act Play จึงทำให้ผู้ศึกษานำบทละครเรื่องนี้มาสร้างสรรค์ปรับเปลี่ยนในเรื่องของบริบทใหม่

การเทียบเคียงด้านเนื้อหา

หัวข้อ	I and you (บริบทดั้งเดิม)	เรา (บริบทไทย)
สถานที่	สหรัฐอเมริกา - เป็นสหพันธรัฐที่มีการปกครองแบบประชาธิปไตยอิงกับรัฐธรรมนูญ ประกอบด้วย 50 รัฐ และ 1 เขตปกครองพิเศษ โดย 48 รัฐและเขตปกครองของรัฐบาลกลางแห่งกรุงวอชิงตันมีพื้นที่เชื่อมต่อกัน	กรุงเทพฯ ประเทศไทย ย่าน สาทร - เมืองหลวงของประเทศไทยเป็นเมืองที่เหมือนเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ การเงิน วัฒนธรรม โรงเรียนชั้นนำ เป็นเมืองที่สำคัญที่สุดของประเทศไทย
การบ้าน (กวี)	Walt Whitman วอลต์ วิตแมน - นักเขียนเรียงความและนักข่าวชาวอเมริกันเป็นกวีสายมนุษยนิยมที่อยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านระหว่างแนวคิดอูตรนิยมและสังคมนิยม (Transcendentalism) ในอเมริกา นักกวีที่มีชื่อเสียงในสหรัฐ เชี่ยวชาญบทกวีแบบไร้ฉันทลักษณ์ ผลงานที่ได้รับความนิยมอย่างมาก Leaves of Grass	Kahlil Gibran คาลิล ยิบราน - นักกวี นักเขียน และเป็นศิลปินชาวเลบานอนมีผลงานที่โด่งดังคือปรัชญาชีวิต (The Prophet)
ความต่าง	สีผิว - ในบริบทดั้งเดิมต้องการให้เห็นถึงความต่างภายนอกร่างกายโดยต้องให้นักแสดงสักคนหนึ่งมีผิวสีดำเพื่อให้เทียบเคียงกับชนชั้น วรรณะ และอุปนิสัยของคนทั้งสองแบบ	ฐานะ - ในประเทศไทยในปัจจุบันมีการแบ่งชนชั้นวรรณะกันอย่างชัดเจน ผ่านเครื่องแต่งกาย อุปกรณ์ดำรงชีวิต และความสะดวกสบายกับความลำบาก
งานอดิเรก (ฟังเพลง)	Rock and roll กับ Jazz - เพลงประเภท Rock and roll ได้รับวัฒนธรรมมาจากเพลงประเภท Jazz	Scrubb band กับ วง เฉลียง - Scrubb band ได้นำเพลง เธอหมุนรอบฉัน ฉันหมุนรอบเธอ มาทำใหม่โดยใส่ความทันสมัยให้มากขึ้นกว่าเวอร์ชัน ของ วง เฉลียง

ตารางที่ 3.1 : การเทียบเคียงด้านเนื้อเรื่อง

ที่มา : ผู้ศึกษา

การเปลี่ยนชื่อตัวละคร

ชื่อปริบทเดิม	ชื่อปริบทไทย	อายุ	ความหมาย
Caroline	กันย์สินี (นับดาว)	17 ปี	สาวงามผู้ไร้โรค
Anthony	ชนกันต์ (กันต์)	17 ปี	เป็นที่รักของคนทั้งหลาย

ตารางที่ 3.2 : การเปลี่ยนชื่อตัวละคร

ที่มา : คณะผู้ศึกษา

โครงเรื่อง

ฉาก	โครงเรื่อง	Message	Function
องก์ 1 ห้องนอนนับดาว	- ชนกันต์ปรากฏตัวขึ้นหน้าประตู พร้อมกับพยายามอธิบายการบ้านวิชาเคมีนิพนธ์และแนะนำตัวเองเป็นครั้งแรกแต่นับดาวปฏิเสธที่จะทำการบ้านวิชานิพนธ์กับชนกันต์แล้วพยายามทำให้ชนกันต์ออกไปจากห้อง	- จุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์คือการเริ่มเรียนรู้ซึ่งกันและกัน	- แนะนำตัวละครทั้ง 2 คน มีลักษณะอย่างไร - เห็นความต้องการของแต่ละคนที่ต่างกัน - การป้องกันตัวจากคนภายนอกที่ไม่คุ้นเคย
	- ชนกันต์ใช้วิธีของ คาลิล ยิบราน ดึงดูดให้นับดาว รู้สึกอยากจะเรียนรู้เรื่องของกวีมากยิ่งขึ้น ระหว่างนั้นทั้งคู่ก็แลกเปลี่ยน เรื่องราวต่างๆ ให้แก่กัน จนเกิดความสัมพันธ์ที่เรียกว่า เพื่อน	- การแลกเปลี่ยนหรือการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ก่อให้เกิดความสบายใจและความไว้วางใจ อาจจะมีสิ่งยึดเหนี่ยวที่คล้ายกัน เช่น ชอบฟังเพลงแนวเดียวกัน ชอบการ์ตูนเรื่องเดียวกัน เป็นต้น	- ปรัชญาชีวิต ที่แสนน่าหลงใหลของ คาลิล ยิบราน - การแลกเปลี่ยน เรื่องราวของตัวละคร และการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน - การเปิดเผยความอ่อนแอในจิตใจให้ของตัวละคร - ยอมรับความต่างของกันละกัน
องก์ 2 ห้องนอนนับดาว	- ชนกันต์กล้าเปิดเผยความอ่อนแอภายในจิตใจให้นับดาวได้	- เมื่อเราไว้วางใจใครสักคนเรามากจะกล้าเปิดเผย	ความลับของชนกันต์และนับดาว

	รับรู้ ทั้งคู่เรียนรู้ในมุมที่ไม่อยาก ให้ใครได้สัมผัส	มุมอ่อนแอที่ซ่อนอยู่ ภายในจิตใจ - การเรียนรู้ ความสัมพันธ์ไม่มีวัน สิ้นสุด	
	- นับดาวรู้สึกอึดอัดกับสิ่งที่ชน กันต์เก็บมันเอาไว้ภายในจิตใจ โดยไม่คิดอยากจะแชร์เรื่องราว ให้เธอฟัง ทั้งคู่ระเบิดความอัดอั้น ที่มีอยู่ภายในใจ จนทำให้เข้าใจ ในตัวของนับดาวและชนกันต์ มากยิ่งขึ้น	- การเก็บความรู้สึกแยก ไว้ภายในจิตใจไม่มีทาง เก็บได้มิด เพราะเรา เพียงแค่อะไรก็ได้เอา เรื่องนี้มาเปิดเผยให้คนที่ เราไวใจเท่านั้นเอง	- ความอ่อนแอภายใน จิตใจของแต่ละคน
	- นับดาวบอกความฝันสูงสุดให้ ชนกันต์ได้รับรู้และต้องการชวน ชนกันต์ไปทำตามความฝัน ด้วยกัน	- ทั้งคู่ต่างไวใจซึ่งกันและ กัน และตำแหน่งคน สำคัญ ให้แก่กัน	- การมีมิตรที่ดี ย่อมทำ ให้เราในอนาคตที่ดี
	- ชนกันต์บอกความจริงนับดาว ว่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นไม่ใช่ ความจริง ความจริงแล้วตอนนี้ เรากำลังผ่าตัดตัดต่ออวัยวะให้แก กัน เพื่อให้ นับดาว ได้มีชีวิตรอด ต่อไปและไปทำตามความฝันของ ตน	- ความสัมพันธ์แนบแน่นจะ จบลงแต่เรื่องราวยังคง ดำเนินต่อไปโดยการ ผลักดันจากคนในอดีต ทั้งหมด	- การตอบแทนเรื่องราว ที่ผ่านมาได้ดีที่สุด คือ การทำวันนี้ และพรุ่งนี้ ให้ดียิ่งขึ้น

ตารางที่ 3.3 : โครงเรื่องละครเวทีเรื่อง เรา

ที่มา : ผู้ศึกษา

ตัวละคร การวิเคราะห์ตัวละครถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก เพราะเนื่องจากภูมิหลังของตัวละครนั้นจะส่งผลถึงการกระทำ ความสัมพันธ์ของแต่ละคนในปัจจุบัน โดยเฉพาะบทละครเรื่อง เรา ภาษาที่ตัวละครใช้นั้นเป็นภาษาที่ใกล้ตัว และพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน แต่จะมีเพียงเนื้อหาที่อยู่ในบทกวี ปรัชญาชีวิตของ คาลิล ยิบราน ที่จะมีการใช้ภาษาที่สละสลวยมากยิ่งขึ้น ดังนั้นผู้ศึกษามีความจำเป็นในการสร้างภูมิหลังให้กับตัวละครเพื่อให้สิ่งที่ตัวละครแต่ละตัวพูดนั้นมีความหมายมากกว่าการพูดคุยกติทั่วไป นอกจากนี้เรื่อง

ทัศนคติที่มีผลต่อตัวละครเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องไปในทิศทางเดียวกันกับผู้กำกับจึงต้องมีการปรับเปลี่ยนกันเล็กน้อยเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงานมากยิ่งขึ้น

ตัวละครหลัก (Protagonist)

ตัวละครหลักในเรื่อง คือ นัปดาห์ ซึ่งผู้ศึกษามองเช่นนี้เพราะ เรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น เกิดมาจากความฝันของนัปดาห์ ผู้รับชมต้องเรียนรู้เรื่องราวใหม่ๆ ไปพร้อมกับตัวละครนัปดาห์ และการกระทำของตัวละครตัวนี้ส่งผลกระทบต่อตัวละครอื่นๆ อย่างชัดเจน

ตัวละครตรงกันข้าม (Antagonist)

ตัวละครตรงกันข้ามในเรื่อง คือ ชนกันต์ ซึ่งผู้ศึกษามองเช่นนี้เพราะ ตัวละครตรงกันข้ามมีความขัดแย้งกับตัวละครหลัก แต่ก็ได้หมายความว่าตัวละครตรงกันข้ามจะมีความขัดแย้งกับตัวละครหลักเสมอไป เพราะบางเหตุการณ์ตัวละครตรงกันข้ามก็คือตัวละครที่คอยสนับสนุนนั่นเอง

แก่นเรื่อง ในการสร้างสรรค์ผลงานละครแก่นเรื่องถือเป็นหัวใจสำคัญที่ผู้สร้างงานจะต้องมีความชัดเจนที่จะเลือกนำเสนอต่อผู้ชม ดังนั้นแก่นเรื่องของผู้ศึกษาต้องการนำเสนอ คือ “ความสัมพันธ์ที่พราวจาก ผลักดันเราให้เติบโตขึ้น”

3.1.1.3 การคัดเลือกนักแสดง

ความสำคัญของการคัดเลือกนักแสดง คือ การเล็งเห็นถึงความเป็นไปได้ในการพัฒนานักแสดงที่จะมารับบทเป็นตัวละคร บางครั้งผู้ที่เข้าคัดเลือกเป็นนักแสดงมีลักษณะบุคคลตรงกับลักษณะภายนอกของตัวละคร แต่ลักษณะภายในแตกต่างกับตัวละครอย่างสิ้นเชิง ซึ่งบางครั้งผู้ที่เข้าคัดเลือกเป็นนักแสดงก็มีลักษณะภายนอกที่แตกต่างกับตัวละครอย่างสิ้นเชิงแต่ทัศนคติและการกระทำที่แสดงออกมากลับได้ตามที่ผู้กำกับการแสดงได้ตีความตัวละครไว้ โดยบทละครเรื่อง เรา แต่ละตัวละครล้วนมีลักษณะพิเศษ (Character) ความคิดอ่าน และทัศนคติที่สุโต่ง นักแสดงต้องสามารถเข้าใจและเข้าถึงการเป็นตัวละครให้ได้มากที่สุด

ขอบเขตในการคัดเลือก คือ เนื่องจากบทละครเรื่อง เรา เป็นละครสร้างสรรค์เพื่อการศึกษา ขอบเขตการคัดเลือกนักแสดงจึงมีจำกัด โดยผู้ศึกษาได้มีขอบเขตในการคัดเลือกนักแสดงทั้งหมดดังนี้

1.) ตัวละครที่เปิดให้คัดเลือกมีเพียง 2 ตัวละคร เท่านั้น ตัวละครที่ 1 คือ กัญญ์สินี และตัวละครที่ 2 คือ ชนกันต์ ผู้ศึกษาเปิดการคัดเลือกแบบเปิดจากผู้ร่วมศึกษาในตำแหน่งนักแสดงทั้งหมด เพื่อให้ทุกคนได้วิเคราะห์ตัวละครที่ตนเองสนใจและมาทำการคัดเลือก

2.) ข้อจำกัดทางเวลา เนื่องจากเทศกาลศิลปะการแสดงนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา 2565 มีละครเวทีทั้งหมด 4 เรื่อง การบริหารเวลาในการคัดเลือกนักแสดงจึงเป็นสิ่งจำเป็น ซึ่งผู้คัดเลือกต้องแสดงออกมาให้ดีที่สุดภายในเวลาที่กำหนด

3.) เกณฑ์การคัดเลือกจะแบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้ ธรรมชาติของตัวตน โดยจะให้ผู้คัดเลือกใช้ความเป็นตัวเองผ่านสถานการณ์ที่หยิบยื่นให้ วิธีการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า และความเข้ากันของคู่ผู้คัดเลือก

4.) การคำนึงภาพรวมของเทศกาล เนื่องจากเทศกาลศิลปะนิพนธ์ประจำปี 2565 มีละครเวทีจำนวน 4 เรื่อง ผู้กำกับทั้ง 4 คน จะต้องคำนึงความสำคัญและประโยชน์ในการรับบทบาทเพื่อพัฒนาศักยภาพทางด้านการแสดงของนักแสดงเป็นอันดับแรกเมื่อตกลงสรุปนักแสดงทั้งหมดแล้วจึงถือเป็นอันสิ้นสุดกระบวนการคัดเลือกนักแสดง

คุณสมบัติของตัวละครเรื่อง เรา

ชื่อตัวละคร	ลักษณะภายใน	ลักษณะภายนอก	หมายเหตุ
กัญญ์สินี (นับดาว)	เจ้าอารมณ์ , มีอารมณ์ศิลปิน , มีมุมที่อ่อนแอเหมือนเด็กสาวทั่วไป	ตัวเล็ก , ผิวขาว , มีความอ่อนแอเล็กน้อย	ป่วยเป็นโรคตับอักเสบ
ชนกันต์ (กันต์)	เป็นมิตรกับทุกคน , เนิร์ดในเรื่องที่สนใจ , จริงจัง , เจ้าเสน่ห์	ขนาดตัวปานกลางถึงใหญ่ , สีผิวไม่ขาว , นักกีฬา , ดูแข็งแรง	

ตารางที่ 3.4 : คุณสมบัติของตัวละครเรื่อง เรา

ที่มา : ผู้ศึกษา

ผู้ที่ผ่านการคัดเลือกนักแสดงเรื่อง เรา

1.) กัญญ์สินี(นับดาว) รับบทโดย นางสาว เอมีเลีย เลียน

เหตุผลที่เลือก เพราะ นักแสดงมีลักษณะภายนอกที่เหมือนตัวละคร ความดีใจ เจ้าอารมณ์ และยังคงมีมุมที่ดูอ่อนแออย่างเห็นได้ชัด ธรรมชาติของผู้คัดเลือกดึงดูดสายตาของผู้ศึกษาเป็นอย่างมาก และใกล้เคียงกับตัวละครที่ผู้ศึกษาวิเคราะห์ไว้อย่างมาก ธรรมชาติของผู้คัดเลือกทำให้ตัวละครมีเสน่ห์มากยิ่งขึ้นอีกด้วย

2.) ชนกันต์(กันต์) รับบทโดย นาย รัชกฤษ รัฐวรารธรรม

เหตุผลที่เลือก เพราะ นักแสดงมีลักษณะภายนอกที่เหมือนตัวละครอย่างมาก ผู้คัดเลือกเป็นนักกีฬาแต่เดิมจึงดูแข็งแรงเหมือนตัวละคร มีความเป็นมิตรต่อทุกคน และธรรมชาติของผู้คัดเลือกตรงกับที่ผู้ศึกษาวิเคราะห์ตัวละครไว้ทั้งหมด



ภาพที่ 3.2 : ภาพบรรยากาศการคัดเลือกนักแสดงละครเวทีเรื่อง เรา

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

3.1.1.4 การคัดเลือกนักแสดง

นักแสดงมีจะส่วนร่วมที่สำคัญอย่างมากในการช่วยเติมเต็มองค์ประกอบของละครเวทีเรื่อง เรา หลังจากผู้ศึกษาได้วิเคราะห์บทละครเรียบร้อยแล้ว จึงได้เปิดโอกาสให้ผู้คัดเลือกได้นำเสนอ ความคิดสร้างสรรค์ที่จะช่วยพัฒนาความเป็นไปได้ในด้านองค์ประกอบศิลป์ ซึ่งผู้ศึกษามีขอบเขตในการคัดเลือกนักแสดงเพื่อการแสดง ดังนี้

1.) นักออกแบบเปิดให้คัดเลือกมีเพียง 4 ตำแหน่ง เท่านั้น ได้แก่ นักออกแบบฉาก นักออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก นักออกแบบเครื่องแต่งกาย และนักออกแบบแสง ซึ่งการคัดเลือกนั้นจะเริ่มต้นจากความสนใจและความสมัครใจของนักแสดงเป็นอันดับแรก

2.) ข้อจำกัดทางเวลา เนื่องจากเทศกาลศิลปะการแสดงนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา 2565 มีละครเวทีทั้งหมด 4 เรื่อง การบริหารเวลาในการคัดเลือกนักแสดงจึงเป็นสิ่งจำเป็น ซึ่งผู้คัดเลือกต้องแสดงออกมาให้ดีที่สุดภายในเวลาที่กำหนด

3.) เกณฑ์การคัดเลือกนักแสดง ผู้ศึกษาจะคำนึงถึงการต่อยอดของละครเวทีเรื่อง เรา เป็นอันดับแรก ผู้ศึกษาจะดูความคิดสร้างสรรค์ของผู้คัดเลือกนักแสดงและการต่อยอดเพิ่มเติมขององค์ประกอบศิลป์ในละครเวทีเรื่อง เรา

4.) การคำนึงภาพรวมของเทศกาล เนื่องจากเทศกาลศิลปะนิพนธ์ประจำปี 2565 มีละครเวทีจำนวน 4 เรื่อง ผู้กำกับทั้ง 4 คน จะต้องคำนึงถึงลำดับความสำคัญและคิดถึงประโยชน์ในการเข้ารับบทบาทเพื่อพัฒนาศักยภาพของนักแสดงในตำแหน่งต่างๆเป็นอันดับแรก เมื่อตกลงสรุปนักแสดงทั้งหมดแล้วจึงถือเป็นอันสิ้นสุดกระบวนการคัดเลือกนักแสดง

ผู้ที่ผ่านการคัดเลือกนักแสดงเรื่อง เรา

1.) นักออกแบบฉาก นางสาว มนัสนันท์ สิริชัยมลล์

เหตุผลที่เลือก นักออกแบบฉากได้นำเสนอความคิดสร้างสรรค์ที่สามารถนำมาต่อยอดในบทละครเวที เรา ได้อย่างมากและทัศนคติของนักแสดงฉากมีส่วนที่ตรงกับผู้ศึกษาอย่างมาก ทำให้ผู้ศึกษารู้สึก

2.) นักออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก นางสาว นลินี ผลภาค

เหตุผลที่เลือก นักออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากได้นำเสนอความคิดสร้างสรรค์ที่แปลกใหม่ให้กับผู้ศึกษา ทำให้ผู้ศึกษานำความคิดของนักออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากมาต่อยอดและนำเสนอเป็นอย่างมาก นักออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากได้นำความคิดริเริ่มของผู้ศึกษาไปพัฒนาต่อจนเกินความคาดหมายของผู้ศึกษาเป็นอย่างมาก มันทำให้ผู้ศึกษารู้สึกประทับใจในนักออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากเป็นอย่างมาก และทัศนคติของนักออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากคล้ายกับผู้ศึกษาเป็นอย่างมาก

3.) นักออกแบบเครื่องแต่งกาย นางสาว พัทธมน บุญதியกุล

เหตุผลที่เลือก นักออกแบบเครื่องแต่งกายได้นำเสนอความคิดสร้างสรรค์ในเรื่องการจับคู่สีที่นำเสนอเป็นอย่างมาก เพราะตรงกับการวิเคราะห์ตัวละครของผู้ศึกษาและยังได้นำแนวคิดที่ได้รับไปต่อยอดให้เกิดความแปลก ซึ่งนั่นทำให้ผู้ศึกษาประทับใจเป็นอย่างมาก

4.) นักออกแบบแสง นางสาว รัชฎาพร ครรโลลักษณะ

เหตุผลที่เลือก นักออกแบบแสงได้นำเสนอความคิดสร้างสรรค์และความสมจริงกับบทละครเรื่อง เรา ความคิดสร้างสรรค์ของนักออกแบบแสง ได้นำพามาสู่ความแปลกใหม่ที่ผู้ศึกษาก็รู้สึกประทับใจ และความตั้งใจในการทำตำแหน่งที่ไม่ถนัดของนักออกแบบแสงนั้นทำให้ผู้ศึกษารู้สึกประทับใจเป็นอย่างมาก



ภาพที่ 3.3 : ภาพนักออกแบบละครเวทีเรื่อง เรา
ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา



ภาพที่ 3.4 : ภาพคณะผู้จัดทำละครเวทีเรื่อง เรา

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

3.1.2 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง (Pre-Production)

ขั้นตอนการกำกับการแสดงก่อนกระบวนการซ้อม

1.) บทละครเวทีเรื่องเรา ถูกดัดแปลงและดัดแปลง มาจากบทละครเวทีเรื่อง I and you บทละครดั้งเดิมเป็นภาษาอังกฤษผู้ศึกษา นักแสดง และทีมออกแบบจึงได้ทำการแปลบทละครร่วมกัน

2.) การดัดแปลงผ่านไปอย่างไม่ราบรื่น จึงทำให้บทละครยังไม่สมบูรณ์ได้รับความช่วยเหลือจากคณะครูอาจารย์มาให้ข้อมูลและหาข้อมูลเทียบเคียงในการเปลี่ยนบริบทของบทละครเวทีเรื่อง เรา

3.) การอ่านบทละครและวิเคราะห์บทละคร ผู้ศึกษาเล็งเห็นถึงความสำคัญในความเข้าใจของบทละครเรื่อง เรา ที่ควรจะไปในทิศทางเดียวกันมากที่สุด โดยเริ่มการอ่านบทตั้งแต่เริ่มเรื่อง ยันจบองค์ 1 และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน

4.) วางตำแหน่ง ผู้ศึกษาเริ่มการกระบวนการซ้อมโดยการวางตำแหน่งตามบทของละครเวทีเรื่อง เรา และลองพูดบทดำเนินเรื่อง เพื่อดูทิศทางการเล่นที่มีความน่าจะเป็นไปได้ดีที่สุดเพิ่มขึ้น



ภาพที่ 3.5 : ภาพการวิเคราะห์บทละครเวทีเรื่อง เรา

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา



ภาพที่ 3.6 : ภาพการเริ่มวางตำแหน่งละครเวทีเรื่อง เรา

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

3.1.2.1 ภาระงานการซ้อม

ภาระงานการซ้อมถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก เพราะในทุกวันก่อนถึงวันแสดงจริง ผู้ศึกษาจะต้องวางแผนภาระงานการซ้อมอย่างดี ซึ่งการส่งอัปเดตงานจะต้องส่งทั้งหมดสี่ครั้ง แบ่งเป็น การส่ง30% การส่ง50% การส่ง70% และการส่ง100% ซึ่งผู้ศึกษาได้มีการจัดตารางการซ้อมไว้สองรูปแบบ รูปแบบแรกคือ จัดแบบรายเดือน ซึ่งเป็นรูปแบบที่เอาไว้สรุปภาพรวมของภาระงานการซ้อมในแต่ละเดือน และรูปแบบที่สองคือ จัดแบบรายสัปดาห์ ซึ่งผู้ศึกษาจัดทำขึ้นเพื่อชี้แจงกำหนดการในแต่ละสัปดาห์ว่าจะทำภาระงานการซ้อมอะไรบ้างและระยะเวลาานเท่าไร การจัดตารางรายสัปดาห์ทำให้คณะผู้ศึกษาทุกคนจัดการธุระของตนเองได้เป็นอย่างดี



A hand-drawn calendar for August 2022. The title is 'AUGUST 2022'. The days of the week are labeled: SUN, MON, TUE, WED, THU, FRI, SAT. The calendar contains the following handwritten notes:

- Monday, August 8: เปิดเทอม (Start of school)
- Monday, August 15: ประชุมรวม 9 21.00 น. (Meeting 9:21 AM)
- Wednesday, August 17: วันหยุด 1 (Holiday 1)
- Thursday, August 24: วันหยุด 5 ประชุมรวม เปิดโปร ท้อม 9 11.00 น. (Holiday 5, Meeting, Open Pro, 9:11 AM)
- Friday, August 25: ประชุมงาน เปิดโปร ท้อม 9 13.00 น. (Meeting, Open Pro, 9:13 AM)
- Friday, August 26: เปิดโปร น. 9 16.00 น. (Open Pro, 9:16 AM)
- Sunday, August 30: FIRST READ !!

ภาพที่ 3.7 : ภาพตารางซ้อม เดือนสิงหาคม 2565

ที่มาภาพ : คณะผู้ศึกษา

สื่อสารกัน นั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากในการจดจำบทและถ่ายทอดออกมาให้ครบถ้วน ผู้ศึกษาได้จัดทำการแบ่งสถานการณ์เทียบเคียงกับเนื้อหาทั้งเรื่องไว้ ดังนี้

ลำดับ	ชื่อสถานการณ์	Function
1	พบเจอ	คนแปลกหน้า
2	ไม่ยอมพบเจอ	ไม่ยินดีต้อนรับ
3	การบ้าน	หน้าที่
4	กวี	สิ่งดึงดูด
5	กลั่นแกล้ง	กลบเกลื่อนความอ่อนแอ
6	ช่วยเหลือ	เปิดรับ
7	เริ่มเปิดใจให้กับกวี	ยอมรับในตัวชนกัณฑ์
8	สนใจในกวี	ความสนใจร่วม
9	การบ้านส่งพรุ่งนี้	ระยะเวลาของหน้าที่
10	ช่วยเหลืออย่างเต็มที่	ยอมรับ
11	โรงเรียน	สถานที่อยากไป
12	ความกลัว	ความรู้สึกในใจ
13	ความในใจของนับดาว	การรักษาโรค
14	เรื่องโรคที่ป่วย	มุมมองอ่อนแอของนับดาว
15	วิญญูณ	จุดจบของความฝัน
16	เพื่อน	ความสัมพันธ์ที่เรียกว่า เพื่อน
17	ประวัติของคาลิล ยิบราน	ความเป็นมาของผู้แต่งกวี
18	เรื่องเศร้าในสนามบาส	มุมมองอ่อนแอของชนกัณฑ์
19	ระเบิดภายในใจของนับดาว	สิ่งที่เก็บไว้
20	เพลง เธอหมุนรอบฉัน ฉัน หมุนรอบเธอ	ความชอบที่ต่างกันแต่ เหมือนกัน
21	ความฝัน	ความตั้งใจ
22	ความจริง	เผชิญ
23	จากลา	เดินทาง

ตารางที่ 3.5 : แบ่งสถานการณ์เทียบเคียงกับเนื้อหา

ที่มา : ผู้ศึกษา

ผู้ศึกษาตัดสินใจเลือกส่งความคืบหน้า30% ตั้งแต่สถานการณ์ที่ 1 ถึง สถานการณ์ที่ 6 ซ้อมครั้งแรกโดยการให้นักแสดงทั้งสองคน ถีบท้อ่าน เพื่อให้เห็นถึงจังหวะของการรับส่ง และเพื่อความแม่นยำของบทมากที่สุด

เริ่มให้เดินพร้อมกับอ่านบทละครไปด้วยไปตามตำแหน่งความต้องการเพื่อหาตำแหน่งที่นักแสดงรู้สึกปลอดภัยและสมเหตุสมผลการซ้อมแบบเดินถีบท้อทำให้ผู้ศึกษามองเห็นแนวทางและทิศทางของเรื่องมากยิ่งขึ้น

สรุปการส่งความคืบหน้า 30%

ผู้ศึกษาได้สร้างสรรค์ผลงานมาจนถึงการส่งความคืบหน้า30% ซึ่งสามารถส่งสถานการณ์ที่ 1 ถึง สถานการณ์ที่ 6 ตามความตั้งใจไว้ได้ ได้ข้อสรุปว่า การดำเนินเรื่องไปในทิศทางที่ไม่แยแส แนวทางที่จะไปต่อ เห็นชัดเจน ประเด็นที่ต้องการนำเสนอเริ่มแสดงออกมา แต่ตำแหน่งของนักแสดงไม่ค่อยน่าสนใจ ใช้พื้นที่ของเวทีได้ไม่ดีเท่าที่ควรและมีการเปิดเสียงเพลงเป็นบรรยากาศที่ให้ผลลัพธ์ไม่ดีกับผู้รับชม



ภาพที่ 3.11 : ภาพการส่งความคืบหน้า 30%

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

2.) การส่งความคืบหน้า 50%

การส่งความคืบหน้า50% ในด้านการกำกับการแสดง สิ่งที่คุณศึกษาต้องทำคือการแสดงคิด เรื่องราวคร่าวๆ หรือสถานการณ์ในเรื่องให้กับผู้รับชมในเทศกาลปล่อยผี ผู้ศึกษาต้องดึงจุดเด่นของละครเวที เรื่อง เรา ออกมาและดึงดูดให้ผู้รับชมสนใจ ต้องให้ผู้รับชมได้สัมผัสถึงประเด็นที่คุณศึกษาต้องการจะนำเสนอ ดังนั้นการส่งความคืบหน้า50% ของผู้ศึกษาจึงมีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

ผู้ศึกษาพยายามคิดหาสถานการณ์ที่น่าสนใจในการจะหยิบยกมาใช้ในการส่งความคืบหน้า 50% โดยปรึกษากับ นักแสดงและนักออกแบบ จนได้สถานการณ์ที่น่าสนใจ และสถานที่ที่น่าสนใจ ผู้ศึกษา และนักแสดง เริ่มคิดแนวทางของบทละครในสถานการณ์ที่สร้างขึ้นมาส่งความคืบหน้า50%

ผู้ศึกษา นักแสดง และนักออกแบบ ไปยังสถานที่ที่อยากหยิบยกมาไว้ในสถานการณ์การส่ง ความคืบหน้า50% เพื่อให้ได้รับรู้ถึงบรรยากาศและสัมผัสกับสถานที่จริงเพื่อให้ได้ความสมจริงที่สุด



ภาพที่ 3.12 : ภาพบรรยากาศห้องฟ้าจำลอง

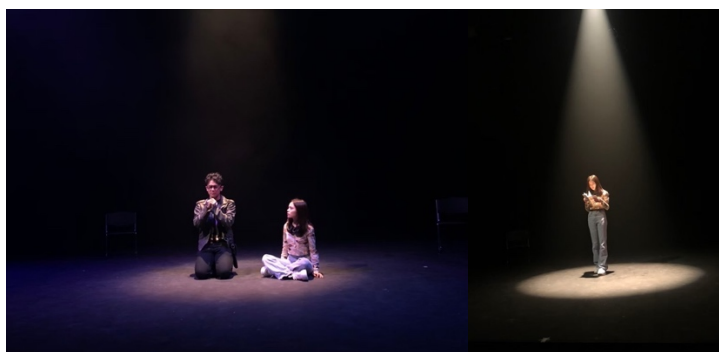
ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

ผู้ศึกษาและนักแสดงได้นำบทละครสำหรับการส่งความคืบหน้า50% ไปปรึกษาคณะครู อาจารย์พร้อมกับนักแสดง ทำให้ผู้ศึกษาเกิดความลังเลในการตัดสินใจ เลยทำการรีอ์เนื้อเรื่องบทละครใหม่และ ไปตามทิศทางที่ผู้ศึกษามั่นใจมากยิ่งขึ้น

พอได้เนื้อเรื่องบทละครใหม่จึงลองทำงานกับบทละครใหม่แต่ก็ยังไม่รู้สึกไม่น่าพึงพอใจสักเท่าไรจึงทำการรีอ์ใหม่อีกรอบและปรึกษาหารือกับทางนักแสดงและนักออกแบบ จนได้สถานการณ์ที่ น่าสนใจมาเพิ่ม เลยลองลงมือปฏิบัติ

ผู้ศึกษาและนักแสดง คิดบทละครสำหรับการส่งความคืบหน้า50% ใหม่แต่ก็ยังไม่รู้สึกไม่น่าพึงพอใจสักเท่าไร ทางผู้ศึกษา นักแสดง และนักออกแบบจึงได้ปรึกษากันอย่างถี่ถ้วนและตัดสินใจ กลับมาใช้สถานการณ์แรก ด้วยข้อจำกัดหลายอย่างและระยะเวลาที่กระชั้นชิด จึงทำให้ผู้ศึกษากลับมาใช้บท ละครอันเก่า

ผู้ศึกษานำข้อเสนอแนะของคณะครูอาจารย์ในการส่งความคืบหน้า30% มาปรับแก้ในการส่ง ความคืบหน้า50% ทำให้การแสดงผ่านพ้นไปได้ด้วยดี



ภาพที่ 3.13 : ภาพการส่งความศึบหน้า 50%

ที่มาภาพ : ผู้ศึบษา

สรุปการส่งความศึบหน้า 50%

ผู้ศึบษาสร้างสรรคสถานการณออกมาไดเปนที่นาประทับใจและเปนที่ชื่นชอบของผู้รับชมทั้งหลาย ผู้รับชมรับรู้ถึงประเด็นที่ผู้ศึบษาต้องการจะเล่า และชื่นชอบในองคประกอบต่างๆของละครเวทีเรองเรา แต่กระบวนการทำงานในการส่งความศึบหน้า50% นั้นให้แก่งคิดกับทางผู้ศึบษาเป็นอย่างมาก การตัดสินใจที่ลั้งเลก้อให้เกิดความผิดพลาด การมันใจและยัดมันในสิ่งที่ต้องการนำเสนอคือสิ่งที่พึงระลึถึงในฐานะผู้กำกับ

3.) การส่งความศึบหน้า 70%

การส่งความศึบหน้า70% ในด้านการกำกับการแสดง สิ่งที่ต้องเกิดขึ้นในละครจะเหมือนกับการส่ง30% แต่จะต้องมีความศึบหน้าของงานที่มากขึ้น และประเด็นที่ต้อการจะนำเสนอก็ต้องเริ่มเห็นอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น และหลังจากส่งความศึบหน้า30% ผู้ศึบษาได้รับข้อเสนอแนะจากคณะครออาจารย์หลายอย่าง ทั้งในเรื่องแนวทางการกำกับการแสดง การวางตำแหน่งนักแสดงและการช่วยนักแสดงหาตัวละครหรือเรียกว่าการทำ Workshop ให้กับนักแสดง ดังนั้นการส่งความศึบหน้า70% ของผู้ศึบษาจึงมีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้



ภาพที่ 3.14 : ภาพการ Workshop

ที่มาภาพ : ผู้ศึบษา

ผู้ศึกษาแก้ไขผลงานการส่งความคืบหน้า30% ตามข้อเสนอแนะของคณะครูอาจารย์ พร้อมทั้งปรึกษาหารือถึงแนวทางต่อไปในการส่งความคืบหน้า70%กับนักแสดงและนักออกแบบผู้ศึกษาเริ่มนำการ Workshop มาช่วยนักแสดงมากยิ่งขึ้น ทำให้การทำงานราบรื่นมากยิ่งขึ้น การวางตำแหน่งของนักแสดงผู้ศึกษาก็ได้นำข้อเสนอแนะของคณะครูอาจารย์ในการส่งความคืบหน้า30% มาปรับใช้ทำให้นักแสดงดูเป็นธรรมชาติมากยิ่งขึ้นในการเคลื่อนที่ไปตามที่ต่างๆ

ผู้ศึกษาตัดสินใจส่งความคืบหน้า70% ทั้งหมดในองค์กร 1 หรือสถานการณ์ที่ 1 ถึง สถานการณ์ที่ 16 (ตารางที่ : 3.5) ผู้ศึกษาทำการฝึกซ้อมตั้งแต่สถานการณ์ที่ 6 ถึง สถานการณ์ที่ 16 ก่อน เนื่องจากระยะเวลาที่มีอย่างจำกัด พอทำการฝึกซ้อมสถานการณ์ที่ 6 ถึง 16 เสร็จทางผู้ศึกษาจึงกลับมาทวนสถานการณ์ที่ 1 ถึง สถานการณ์ที่ 6

สรุปการส่งความคืบหน้า 70%

ผู้ศึกษาได้สร้างสรรค์ผลงานมาจนถึงการส่งความคืบหน้า70% ผู้ศึกษานำทุกคำแนะนำของคณะครูอาจารย์มาปรับใช้ทั้งหมด ซึ่งการส่งในครั้งนี้มีความคืบหน้าเป็นอย่างมาก ผู้ศึกษาได้ผลงานไปเกินกว่าครึ่งโครงเรื่อง ซึ่งสิ่งที่เห็นได้ชัดที่สุดในการส่งความคืบหน้า70% ในครั้งนี้คือ แนวทางการดำเนินของละครเวที เรื่อง เรา และประเด็นที่ต้องการนำเสนอที่ออกมา มวลพลังงานของโปรดักชั่นที่ออกมา เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษารู้สึกเหนือความคาดหมายอย่างมาก แต่มีการดำเนินเนื้อเรื่องที่ซ้ำเกินพอสมควรซึ่งอาจทำให้ผู้รับชมเกิดความรู้สึกเบื่อได้และเรื่องเสียงดนตรีประกอบที่ยังมีความขัดแย้งความรู้สึกผู้รับชมในหลายๆช่วงที่ทางผู้ศึกษาต้องนำกลับไปแก้ไขเพิ่มเติม



ภาพที่ 3.15 : ภาพการส่งความคืบหน้า 70%

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

4.) การส่งความคืบหน้า 100%

การส่งความคืบหน้า100% ในด้านการกำกับการแสดง สิ่งที่ต้องเกิดขึ้นทั้งหมดในละครเรื่องนี้ ต้องจบเรื่อง และเห็นภาพรวมทั้งในในแง่ของการกำกับการแสดง ไม่ว่าจะเป็น แนวคิดละคร ประเด็นที่ต้องการ

นำเสนอ รวมถึงมวลพลังงานของละครเรื่องนี้ ดังนั้นการส่งความคืบหน้า100% ของผู้ศึกษาจึงมีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

ผู้ศึกษา นำข้อเสนอแนะของคณะครูอาจารย์ในการส่งความคืบหน้า70% มาปรับแก้ ผู้ศึกษา และนักแสดง ปรึกษากันถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในตอนส่งความคืบหน้า70% และได้ลองหาวิธีแก้ไขหลากหลายวิธี จึงได้ข้อสรุปว่า ผู้ศึกษาและนักแสดงเกิดการเล่นเพิ่มบทบาทจนเกินไป ผู้ศึกษาและนักแสดงจึงต้องหาวิธีลดสิ่งที่เพิ่มบทบาทตั้งแต่การส่งความคืบ30% ให้ได้

ผู้ศึกษาจึงได้ทำการกลับมาอ่านบทใหม่อีกครั้ง ทำให้เริ่มมองเห็นปัญหาที่เกิดขึ้นได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ผู้ศึกษาเลยเน้นไปที่การทำงานกับนักแสดงให้จบบทละครก่อนแล้วค่อยกลับมาแก้ไขในช่วง องค์ 1 แต่ผลลัพธ์ก็ไม่น่าพึงพอใจสักเท่าไร เพราะปัญหาส่วนมากที่เกิดขึ้นอยู่ที่องค์ 1 ทางผู้ศึกษาและนักแสดงจึงปรึกษากันเพิ่มเติม และได้ข้อสรุปว่า เริ่มปรับใหม่ตั้งแต่แรกดีกว่าพยายามลดทอนสิ่งที่เพิ่มมาให้ได้มากที่สุดโดยเคารพบทให้มากที่สุด

ผู้ศึกษา นักแสดง และนักออกแบบ ต้องทำงานภายใต้ระยะเวลาที่กำหนด จึงทำให้มักมีปัญหาในหลายๆช่วง ผู้ศึกษามุ่งเน้นไปที่นักแสดงและบทละครมากที่สุด เริ่มปรับใหม่แต่แรก แต่ด้วยความสามารถของนักแสดงที่สามารถจดจำบทละครได้อยู่แล้ว เลยทำให้การปรับแก้ผ่านไปอย่างรวดเร็วและได้ผลลัพธ์ที่ดีมากยิ่งขึ้น

ผู้ศึกษารวบรวมข้อเสนอแนะจากคณะครูอาจารย์และผู้รับชม นำมาปรับแก้ให้ได้แก่นเรื่อง ออกมามากที่สุด ผู้ศึกษานำ Workshop มาปรับใช้ช่วยนักแสดงมากยิ่งขึ้น จึงทำให้ปัญหาที่เกิดขึ้นในการส่งความคืบหน้า70% ได้รับการแก้ไข



ภาพที่ 3.16 : ภาพการ Workshop

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

สรุปการส่งความคืบหน้า 100%

ผู้ศึกษาได้สร้างสรรค์ผลงานมาจนถึงการส่งความคืบหน้า100% ผู้ศึกษามีความภาคภูมิใจเป็นอย่างมากที่สร้างสรรค์ละครเวทีเรื่อง เรา จนจบถึงแม้ระหว่างการทำงานจะพบเจออุปสรรคและปัญหา แต่ด้วย

พลังกายและพลังใจรวมถึงมวลพลังในโปรดักชั่นช่วยเป็นแรงผลักดันที่ดีเยี่ยมให้กับผู้ศึกษา ระยะเวลาที่ได้ทำงานร่วมกับนักแสดงและนักออกแบบ เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษารู้สึกยินดีเป็นอย่างมากและเป็นประสบการณ์ที่ผู้ศึกษาจะนำไปต่อยอดใช้ในอนาคตอย่างแน่นอน



ภาพที่ 3.17 : ภาพการส่งความคืบหน้า 100%

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

3.1.3 การกำกับการแสดง (Production)

3.1.3.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดงจริง

ช่วงก่อนการแสดงจริง จะมีการปรับเปลี่ยนในเรื่องของการทำงานค่อนข้างมากในส่วนของนักแสดงและนักออกแบบ เพราะการทำงานในส่วนก่อนการแสดงจะเป็นการลงพื้นที่จริงบนเวที ทำให้เกิดการตัดสินใจและเปลี่ยนแปลงอยู่บ่อยครั้งกับทางตำแหน่งแต่ละผ่านในคณะผู้ศึกษา

1.) การทำงานกับนักแสดง

ผู้ศึกษามุ่งเน้นไปที่การขยายตำแหน่งของนักแสดงการขยายตำแหน่งของนักแสดงเป็นขั้นตอนที่สำคัญอย่างมาก เพราะ การทำงานในขั้นตอนกระบวนการซ้อมจะใช้พื้นที่อื่น จะมีการคาดเคลื่อนอยู่มากในการทำงานเวลาลงพื้นที่จริงและการทำงานร่วมกับนักออกแบบแสง ตำแหน่งไฟต่างๆต้องสอดคล้องกับนักแสดงเพื่อให้เกิดงานที่มีประสิทธิภาพสูงสุด

2.) การทำงานกับนักออกแบบฉาก

ผู้ศึกษามุ่งเน้นพัฒนางานต่อจากนักออกแบบ การใช้พื้นที่ การใช้ฉากในการสรรค์สร้างสิ่งแปลกใหม่ที่น่าสนใจมากยิ่งขึ้นการทำงานร่วมกับนักออกแบบฉากไม่ค่อยมีอุปสรรคเพราะผู้ศึกษากับนักออกแบบฉากเน้นการสื่อสารในทุกๆกระบวนการทำงานกันมาตลอดจึงเป็นผลดีอย่างมากต่อคณะผู้ศึกษา

3.) การทำงานกับนักออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก

ผู้ศึกษามุ่งเน้นการใช้งานอุปกรณ์ประกอบฉากเป็นอย่างมาก การใช้งานอุปกรณ์ประกอบฉากช่วยเพิ่มการทำงานของนักแสดงให้ดูธรรมชาติขึ้น และพัฒนาต่อยอดร่วมกับนักออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากให้อุปกรณ์ประกอบฉากเกิดประโยชน์ในการใช้งานสูงสุด

4.) การทำงานกับนักออกแบบเครื่องแต่งกาย

ผู้ศึกษามุ่งเน้นการทำงานกับเครื่องแต่งกายนักแสดงเป็นอย่างมากพัฒนาตามความคิดสร้างสรรค์ของนักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อต่อยอดการทำงานที่มีประสิทธิภาพสูงสุด

5.) การทำงานกับนักออกแบบแสง

ผู้ศึกษามุ่งเน้นการทำงานกับนักออกแบบแสงเป็นอย่างมาก เพราะขั้นตอนในการจะทำงานทุกอย่างบนพื้นที่จริงล้วนต้องการแสงที่มีประสิทธิภาพสูงสุดเพื่อให้นักแสดงและนักออกแบบมีผลงานที่ประสบผลความตั้งใจในการคิดสร้างสรรค์งาน

6.) การซ้อมใหญ่ (Dress Rehearsal)

การซ้อมครั้งนี้มีความสำคัญอย่างมากต่อคณะผู้ศึกษา เป็นการซ้อมเสมือนจริงทุกอย่าง การทำงานของคณะผู้ศึกษาในทุกภาคส่วนจะแสดงผลออกมาในการซ้อมใหญ่ครั้งนี้ เพื่อเป็นการตรวจสอบข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นและอาจจะเกิดขึ้นได้ เพื่อผลงานที่มีประสิทธิภาพสูงสุดของคณะผู้ศึกษา

3.1.3.2 ผลงานการกำกับการแสดง

ในการแสดงผลงานต่อหน้าผู้ชมนั้นเป็นสิ่งที่คณะผู้ศึกษารอคอยและซัดซ้อมมา เพื่อทำการแสดงให้กับผู้ชมได้รับชมและหวังให้แก่นสารที่กลุ่มคณะผู้ศึกษาต้องการจะสื่อสารนั้นไปถึงกลุ่มผู้รับชม นอกจากแก่นสารที่กลุ่มคณะผู้ศึกษาต้องการสื่อสารแล้วยังอยากจะทำให้ผู้ชมนั้นได้รับความสนุกสนาน เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมาคณะผู้ศึกษาทุกคนตั้งใจทำงานกันอย่างเต็มที่เพื่อผลงานให้ดีที่สุด โดยการแสดงจะมีด้วยกันทั้งหมด 3 รอบการแสดง คือ รอบวันพฤหัสบดีที่ 2 มีนาคม พ.ศ. 2566 เวลา 17:00 น. รอบวันศุกร์ที่ 3 มีนาคม พ.ศ. 2566 เวลา 17:00 น. และรอบสุดท้ายวันเสาร์ที่ 4 มีนาคม พ.ศ. 2566 เวลา 14:00 น.

ผลงานการแสดงรอบที่ 1

รอบวันพฤหัสบดีที่ 2 มีนาคม พ.ศ. 2566 เวลา 17:00 น.

รอบนี้เป็นรอบภายในของนักศึกษาและบุคคลภายในของเอกการแสดง ซึ่งประกอบไปด้วยน้องทั้งสามชั้นปี พี่บัณฑิตรุ่นต่างๆ และคณะครูอาจารย์ทุกคน ไม่มีบุคคลภายนอกเข้ารับชม ซึ่งรอบนี้มีความเป็นกันเองค่อนข้างมากและทำให้นักแสดงตื่นเต้นเล็กน้อยผนวกกับรอบแรกที่มีผู้ชมเต็มโรงละครจริงๆ ซึ่งโดยรวมแล้วทุกอย่างผ่านไปได้อย่างเรียบร้อย มีเพียงเทคนิคบางช่วงที่ต้องปรับแก้เล็กน้อย เสียงของผู้รับชมค่อนข้างดัง แต่โดยรวมผู้รับชมชื่นชอบและชื่นชมเป็นอย่างมาก แก่นสารที่ผู้ศึกษาต้องการนำเสนอสื่อสารไปถึงผู้รับชม ผู้ศึกษาถือว่าเป็นการเริ่มต้นรอบแรกอย่างดีเยี่ยม



ภาพที่ 3.18 : ภาพการแสดงรอบที่ 1

ที่มาภาพ : คณะผู้ศึกษา

ผลงานการแสดงรอบที่ 2

รอบวันศุกร์ที่ 3 มีนาคม พ.ศ. 2566 เวลา 17:00 น.

รอบนี้เป็นรอบแรกอย่างเป็นทางการที่เปิดให้บุคคลภายนอกเข้ามาชมละครเวทีเรื่อง เรา คณะผู้ศึกษาทุกคนมีความตื่นตัวกันเป็นอย่างมาก เพราะรอบของวันหยุดที่ 2 มีนาคม พ.ศ. 2566 ได้รับเสียงตอบรับดีมาก ๆ จึงทำให้คณะผู้ศึกษามุ่งเน้นพัฒนาให้ผลงานดียิ่งขึ้น ไม่ประมาท เสียงตอบรับของการแสดงรอบที่ 2 ได้รับความชื่นชมและชื่นชอบไม่แพ้การแสดงรอบที่ 1 ผู้รับชมรับแก่นสารได้เป็นอย่างดี สนุกสนานและได้แง่คิดไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันอีกด้วย คณะผู้ศึกษารู้สึกตื่นต้นกับผลตอบรับของผู้รับชมเป็นอย่างมาก แต่มีเพียงอุปสรรคเรื่องเสียงที่ดังออกมามากกว่าที่ควร ผู้ศึกษาเน้นย้ำและทำการปรับแก้เพื่อให้พร้อมสำหรับการแสดงรอบถัดไป



ภาพที่ 3.19 : ภาพการแสดงรอบที่ 2

ที่มาภาพ : คณะผู้ศึกษา

ผลงานการแสดงรอบที่ 3

รอบวันเสาร์ที่ 4 มีนาคม พ.ศ. 2566 เวลา 14:00 น.

รอบนี้เป็นรอบสุดท้ายสำหรับการแสดงละครเวทีเรื่อง เรา คณะผู้ศึกษาทุ่มเททั้งร่างกายและแรงใจเป็นระยะเวลาอันยาวนานเพื่อให้ทุกรอบการแสดงที่จะเกิดขึ้นมีประสิทธิภาพสูงสุด รอบสุดท้ายนี้เป็นรอบที่ผู้ศึกษา ตื่นเต้น มีความสุข สนุกสนาน เป็นอย่างมากทุกอย่างที่เกิดขึ้นบนเวที ขณะทำการแสดงอยู่ผู้ศึกษาชื่นชอบทั้งหมด แก่นของสาร การดำเนินเรื่องราว องค์ประกอบศิลป์ทุกอย่างดีพร้อม เป็นการทิ้งทวนที่ดีที่สุดและเป็นรอบที่ยังคงอยู่ในความทรงจำของคณะผู้ศึกษาไปตลอดกาล



ภาพที่ 3.20 : ภาพการแสดงรอบที่ 3

ที่มาภาพ : คณะผู้ศึกษา

3.1.4 ขั้นตอนการทำงานหลังจบการแสดง (Post-Production)

เมื่อการแสดงจบลงถึงแม้ว่าจะเป็นรอบสุดท้ายของการแสดงแล้วหน้าที่ของผู้กำกับการแสดงก็ยังคงจะต้องให้คำแนะนำ ดิชม นักแสดง นักออกแบบ และฝ่ายต่างๆในโปรดักชั่น เพื่อให้แต่ละฝ่ายสามารถนำเอาคำติชมเหล่านั้นไปปรับปรุงและใช้ในการทำงานต่อไปในอนาคตได้

สรุปผลงานการแสดง

ทั้งสามรอบการแสดงที่ผ่านมาเป็นการแสดงที่นักแสดงใช้สมาธิอยู่กับคู่แสดงได้อย่างดี อยู่กับคู่แสดงทุกการกระทำ คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รับส่งสื่อสารกันได้อย่างดีเยี่ยม มีธรรมชาติที่เข้ากันอย่างน่าประหลาดใจ ทั้งหมดเกิดขึ้นจากการซ้อมที่ผ่านระยะเวลาอันยาวนานพอสมควรและความตั้งใจที่ต้องการจะถ่ายทอดเรื่องราวของคณะผู้ศึกษาออกไปให้ผู้รับชมได้รับทุกอย่างที่คณะผู้ศึกษาพึงประสงค์ต้องการ ถึงแม้ในบางครั้งการแสดงอาจจะเกิดเหตุการณ์ที่เหนือการควบคุมของนักแสดง นักแสดงก็มีความเป็นมืออาชีพอย่างสูง ส่วนในฝั่งการทำงานของนักออกแบบก็ราบรื่น เพราะหลายๆครั้งในการฝึกซ้อมนักออกแบบก็จะคอยอยู่เพื่อให้คำแนะนำแก่ผู้ศึกษา ผู้ศึกษาได้เรียนรู้ทักษะของแต่ละคนในแต่ละตำแหน่งของนักออกแบบ ผู้ศึกษาสัมผัสได้

ถึงความตั้งใจที่จะถ่ายทอดละครเรื่องนี้ออกไปในทิศทางเดียวกัน ถึงแม้จะมีเหตุการณ์ที่ไม่สามารถควบคุมได้ของเรื่องทางเทคนิคอุปกรณ์ แต่คณะผู้ศึกษาก็แก้ไขปัญหากันได้อย่างดีและทำให้การแสดงทั้งสามรอบที่ผ่านมา มีประสิทธิภาพเป็นอันที่น่าพึงพอใจของคณะผู้ศึกษาทุกคน



ภาพที่ 3.21 : ภาพคณะผู้ศึกษา

ที่มาภาพ : คณะผู้ศึกษา

3.2 การสร้างสรรค์ผลงานด้านการแสดง

3.2.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง (Pre-Production)

ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดงของละครเวทีเรื่อง เรา คือการเตรียมความพร้อมในเรื่องของบท การอ่านวิเคราะห์และตีความบทละครมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพื่อให้ทุกฝ่ายมีความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับเรื่องราวและทิศทางในการนำเสนอของละครเรื่องนี้ จึงมีขั้นตอนในการทำงาน ก่อนการแสดงในกระบวนการนี้ เพื่อให้เรื่องราวได้ถูกถ่ายทอดออกมาในทิศทางและมุมมองเดียวกันทั้งหมด และกระบวนการที่กล่าวข้างต้น ในส่วนของนักแสดงและการแสดง ประกอบไปด้วยขั้นตอน ดังนี้

3.2.1.1 การอ่านบทละครครั้งแรกและกำหนดทิศทางในการนำเสนอ

เมื่อโปรดักชันของละครเรื่อง เรา ได้นักแสดงและทีมงานออกแบบครบถ้วนแล้ว จึงเกิดขั้นตอนการอ่านบทพร้อมกันทุกคน เนื่องจากการทำละครเวที เป็นศิลปะที่ต้องอาศัยการทำงานร่วมกัน กับทุกฝ่าย การทำงานในส่วนนี้จะทำให้นักแสดงได้พูดคุยและรับทราบข้อมูลไปพร้อมกันและไปในทิศทางเดียวกัน มีการปรึกษาหารือ เสนอความคิดเห็นเพื่อทำความเข้าใจกับบทละคร สถานการณ์ จุดวิกฤต บทสรุปของละคร ซึ่งกระบวนการนี้ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์และทำให้นักแสดงเห็นภาพและทำงานกับกระบวนการขั้นตอนต่อไปได้อย่างชัดเจนมากขึ้น

3.2.1.2 การค้นคว้าข้อมูลอ้างอิงและการวิเคราะห์บทละคร

หลังจากกระบวนการอ่านบทละครร่วมกันแล้ว ผู้ศึกษาจำเป็นต้องศึกษาตีความและวิเคราะห์บทละคร เพื่อให้สามารถเข้าใจตัวละครที่ตัวเองได้รับบทบาทในทุกๆด้าน เพื่อที่จะนำเสนอตัวละครนี้ออกมาผ่านการแสดงได้ดีที่สุด ละครเวทีเรื่อง เรา ประกอบไปด้วยตัวละครที่มีความแตกต่างกันอย่างมาก ทั้งลักษณะภายนอกและภายใน โดยเฉพาะตัวละครนับดาวที่ปิดกั้นคนภายนอกและต้องเผชิญกับโรคมะเร็งตับ โดยมีชนกัณฑ์ที่เขามาเปลี่ยนแปลงโดยการบริจาคตับให้ตัวละครนับดาว ผ่านการเล่าเรื่องระหว่างโลกของความฝันและการปลุกถ่ายอวัยวะของนับดาวในเหตุการณ์จริงที่กำลังเกิดขึ้น ทำให้มีการวิเคราะห์บทและตัวละครอย่างละเอียด เพื่อให้การแสดงออกของแต่ละตัวละครออกมาสมเหตุและสมบูรณ์ที่สุด

เพื่อเชื่อมโยงกันระหว่างความฝันของนับดาวกับการผ่าตัดที่กำลังเกิดขึ้น ผู้ศึกษามีการวิเคราะห์ไปถึง ภูมิหลังของตัวละครทั้ง 2 สาเหตุที่ทำให้ตัวละครกระทำแบบนั้นออกมาในแต่ละชั้น เพื่อให้เห็นพัฒนาการของตัวละครจนถึงจบเรื่อง จึงจำเป็นอย่างมากที่นักแสดงต้องทำการบ้านเกี่ยวกับ ภูมิหลังของตัวละคร เหตุการณ์ที่เชื่อมโยงกันของเรื่องราวและความรู้สึก อารมณ์ที่เกิดขึ้นภายในของตัวละคร ความรู้สึกที่แท้จริงของตัวละคร และเหตุผลต่างๆ ในการแสดงออกของตัวละครเพื่อให้ตัวละครมีความสมเหตุสมผลในการกระทำ

3.2.1.3 การวิเคราะห์ตัวละคร

การวิเคราะห์ตัวละครเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากสำหรับนักแสดง เพื่อให้นักแสดงเข้าใจการกระทำของตัวละครและสร้างสรรค์การแสดงได้อย่างมีคุณภาพ นักแสดงควรที่จะเข้าใจตัวละครในทุกๆมิติและนำบุคลิกและลักษณะนิสัยของตัวละครมาสวมใส่ตัวเราจากการเข้าใจความเป็นมาของตัวละครผ่านการทำงาน วิเคราะห์ตัวละครในทุกๆด้าน ซึ่งผู้ศึกษาที่รับบทในแต่ละตัวละครต่างมีความแตกต่างกัน จึงได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับแต่ละตัวละครตัวดังนี้

นางสาวเอมิเลีย เลียน รับบทเป็น นับดาว

1.) ลักษณะภายนอก

นับดาว เด็กสาว อายุ 17 ปี รูปร่างผอม ผิวขาว ผมสีน้ำตาลและมีไฮไลต์สีส้ม ดวงตาสีน้ำตาลเข้ม เธอป่วยแต่ภายนอก ยังดูทะมัดทะแมง แสดงออกทางสีหน้าชัดเจน เป็นคนชอบแต่งตัวให้ได้ความสบาย แต่ยังคงมีสีนํ้าใส่นับดาวชอบงานศิลปะ ทำให้การแต่งตัวของเธอจะเต็มไปด้วยสีนํ้าและรายละเอียดของการปะติดตกแต่งด้วยการทำมือ

2.) ลักษณะภายใน

มีโลกส่วนตัวสูง ตัดขาดจากโลกภายนอก เพราะการเป็นผู้ป่วยโรคมะเร็งตับ และต้องรอการผ่าตัด ทำให้เธอไม่สามารถออกไปไหนได้ และไม่ยอมให้ใครมองว่าเธออ่อนแอ จึงเลือกที่จะไม่มีความสัมพันธ์กับใคร นอกจากแม่ของเธอ

3.) ความต้องการของตัวละคร

ต้องการใช้ชีวิตโดยปกติเหมือนเด็กช่วงวัยเดียวกัน ได้ทำตามสิ่งที่เธอปรารถนา ตัวละครนับดาวต้องเผชิญกับโรคมะเร็งตับที่เกิดจากพันธุกรรมตั้งแต่วัยเด็ก จึงทำให้เธอไม่ได้ใช้ชีวิต เล่นสนุกแบบเด็กคนอื่น ๆ และเธอยังมีความฝันที่อยากเป็นช่างภาพเพื่อที่จะได้ออกไปเห็นโลกกว้างและเก็บบันทึกภาพพวกนั้นเอาไว้ ซึ่งตอนนี้เธอทำได้แค่มองรูปพวกนั้นผ่านอินเทอร์เน็ต

4.) ภูมิหลังตัวละคร

นับดาวอาศัยอยู่บ้านหลังเดียวกับแม่ของเธอ และพ่อที่ทำงานอยู่ที่ต่างประเทศ และใช้ชีวิตเติบโตมาด้วยความลำบากในการใช้ชีวิตต่างจากเด็กปกติโดยทั่วไป เพราะเธอได้รับ ไวรัสตับอักเสบบี ที่ถ่ายทอดมาจากแม่ของเธอ และด้วยสุขภาพที่ไม่แข็งแรง ทำให้เกิดโรคมะเร็งตับตามมา ทำให้นับดาวต้องใช้ชีวิตต่างจากเดิม จากการไปโรงเรียน กลับเป็นการไปตรวจเช็คร่างกายที่โรงพยาบาลบ่อยครั้ง จนต้องเข้ารับการรักษาปลูกถ่ายอวัยวะ ทำให้เธอต้องหยุดเรียนเป็นระยะเวลานาน เพื่อดูแลตัวเอง และรอรับการบริจาคตับเพื่อทำการรักษา

5.) ความสัมพันธ์ของตัวละคร

ความสัมพันธ์ของตัวละครนับดาวและชนกันต์ ในตอนต้น นับดาวและชนกันต์เป็นเพียงแค่ว่าคนที่พึ่งทำความรู้จัก ซึ่งยังเป็นความสัมพันธ์ที่ยังไม่เข้าใจและยอมรับตัวชนกันต์ แต่พอได้ทำความรู้จักและได้เห็นมุมมองของตัวชนกันต์เพิ่มขึ้นทำให้นับดาวค่อยๆเปิดใจยอมรับ และเกิดความสัมพันธ์ที่เรียกว่าเพื่อนซี้ระหว่างสองตัวละคร

นายรัชกฤษ รัฐวรารธรรม รับบทเป็น ชนกันต์

1.) ลักษณะภายนอก

ชนกันต์ เด็กผู้ชาย อายุ 17 ปี รูปร่างสมส่วน ส่วนสูงเตี้ย ผิวเข้ม ผมสีดำล้วน ตาสีดำ มีความกระฉับกระเฉงเนื่องจากเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลของโรงเรียน เป็นคนเนิร์ด แต่งตัวง่ายๆ และมักจะถือหนังสืออ่านเป็นประจำในเวลาว่าง

2.) ลักษณะภายใน

เป็นคนที่เก็บหลายๆเรื่องมาคิด ชอบฟังเพลงของวงเฉลียง ต้องการเป็นคนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในหลายๆด้าน แต่ข้างในลึกๆยังมีความเป็นเด็กที่ยังมีความต้องการอยู่ เป็นคนที่มักจากหลุดปากพูดในสิ่งต่างๆตอนที่ตัวเองทำสิ่งที่ต้องการไม่สำเร็จ และจะยอมถอยเสมอหากคนอื่นไม่พอใจการกระทำของเขา

3.) ความต้องการของตัวละคร

เนื่องจากจริงๆแล้วชนกันต์นั้นเสียชีวิตแล้วและคนที่รอรับบริจาคตับของเขาคือนับดาว เขาเลยต้องการให้นับดาวนั้นรับรู้ถึงความหวัง เป้าหมายของการมีชีวิตอยู่ รู้เรื่องราวต่างๆ เพราะตัวเขาเองนั้นไม่มีโอกาสที่จะได้ใช้ชีวิตอยู่ต่อไปแล้ว แต่เขายังคงเหลือสิ่งที่ทำให้นับดาวนั้นมีชีวิตอยู่ต่อไป นั่นก็คือตับโดยที่เขาเองก็ต้องการให้การปลูกถ่ายอวัยวะนี้สำเร็จไปได้ด้วยดี

4.) ภูมิหลังตัวละคร

เป็นลูกคนโตของบ้านอาศัยอยู่กับครอบครัว บ้านเป็นห้องพักของข้าราชการที่ทำงานในโรงเรียน โดยที่พ่อเป็นบุคลากรที่ทำงานภายในโรงเรียน และแม่เป็นคนที่คุณแม่อยู่บ้านทำงานบ้านเป็นหลัก เนื่องจากที่บ้านนั้นไม่ได้มีฐานะที่ดีมาก จึงพยายามตั้งใจเรียนและทำกิจกรรมต่างๆจนได้โควตาเข้าเรียนในโรงเรียนนี้ และด้วยสิ่งนี้เองเป็นสิ่งที่ทำให้ชนกนต์ รู้สึกแบกรับภาระต่างๆ และชนกนต์เองก็มีคนที่เขาเรียกว่าเพื่อนไม่ได้เยอะมากนัก แต่ด้วยการที่เขาเป็นนักกีฬาของโรงเรียน ก็ทำให้เขาพอที่จะเป็นที่รู้จักของเพื่อนๆ มีพ่อเป็นต้นแบบในการดำเนินชีวิต

6.) ความสัมพันธ์ของตัวละคร

เป็นเพื่อนร่วมห้องของนับดาว แต่ที่ไม่เคยได้พูดคุยกันเลยแม้แต่ครั้งเดียว แต่เนื่องจากนับดาวนั้นเป็นคนที่ไม่ค่อยได้พูดคุยกับคนอื่น ชนกนต์เลยพยายามสังเกตนับดาวอยู่ตลอดเวลาและหวังว่าจะได้ทำความรู้จักกับนับดาวและเป็นเพื่อนกัน และด้วยความที่ชนกนต์สังเกตนับดาวอยู่ตลอดเวลาเลยทำให้ชนกนต์มีความรู้สึกชอบนับดาวอยู่ลึกๆในใจ และหลังจากที่ได้มาพบกันครั้งแรก ก็เป็นชนกนต์ที่พยายามที่จะทำความรู้จักต่างๆกับนับดาว และหลังจากที่นับดาวเริ่มเปิดใจยอมรับในตัวชนกนต์ ก็ทำให้ทั้งสองตัวละครนั้นเกิดความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรภาพต่อกัน

3.2.1.4 ขั้นตอนการเตรียมตัวก่อนการแสดง

กระบวนการเตรียมตัวก่อนการแสดงถือว่ามีความสำคัญสำหรับนักแสดงอย่างมาก เพื่อให้เราเตรียมความพร้อมและพัฒนาตัวละครให้ดีที่สุดก่อนทำการแสดงจริง ผู้ศึกษาจึงพยายามพัฒนาตามคำแนะนำทุกการฝึกซ้อมเพื่อพัฒนาตัวละครให้สมบูรณ์ที่สุด ดังนี้

ฝึกซ้อมและพัฒนาตัวละคร

หลังจากที่ผู้ศึกษาได้ทำการอ่านวิเคราะห์บทและทำความเข้าใจตัวละครแล้ว ผู้ศึกษาจึงเตรียมความพร้อมทั้งเรื่องฝีมือการแสดงของนักแสดง ทั้งด้าน การเตรียมร่างกาย จิตใจ และการขยายพลังงานเพื่อเข้าถึงบทบาทตัวละคร ผู้ศึกษาเริ่มการซ้อมด้วยการอิมโพรไวส์จากข้อมูลที่เราได้วิเคราะห์มา เชื่อมโยงกับจินตนาการ และสิ่งที่สำคัญอีกอย่างนอกจากการเตรียมตัวด้านอารมณ์และการกระทำของตัวละครแล้ว ก็คือการเชื่อมโยงกันระหว่างนักแสดงและบล็อกลีที่ผู้กำกับกำหนดให้ เพื่อให้ทุกอย่างออกมาจากการกระทำที่เป็นธรรมชาติ และในฐานะนักแสดงที่ต้องการเหตุผลเพื่อสอดคล้องกับการกระทำ ให้เป็นไปอย่างธรรมชาติ นักแสดงจึงต้องทำการฝึกซ้อมในทุกๆและพัฒนาตัวละครตามคำแนะนำที่ควรปรับแก้ตามกระบวนการดังนี้

นางสาวเอมิเลีย เลียน รับบท นับดาว

1.) การส่งความคืบหน้า 30%

เป็นจุดเริ่มต้นของการเป็นตัวละคร ในช่วงนี้ผู้ศึกษายังไม่สามารถเห็นภาพหลายๆองค์ประกอบได้อย่างชัดเจน ทั้ง สถานที่ ความเป็นอยู่ หรือสิ่งที่ตัวละครน่าจะกระทำ จึงยังไม่สามารถเข้าไปเป็นตัวละครได้อย่างสมบูรณ์ แต่สิ่งที่ผู้ศึกษาเข้าใจคือ สิ่งที่ตัวละครต้องเผชิญทางภาวะอารมณ์ของผู้ป่วยและ

ยังไม่สามารถทำในสิ่งที่ตัวเองต้องการได้ ตัวละครจึงพยายามทำตัวเข้มแข็ง แต่ก็ยังไม่สามารถเข้าใจการกระทำได้อย่างละเอียดอ่อน และยังขาดการทำงานร่วมกับคู่แสดงอีกด้วย การแสดงในช่วงนี้จึงยังมีความไม่เป็นธรรมชาติของการกระทำ ที่สามารถเคลื่อนที่ และมีการกระทำของตัวละครได้มากกว่านี้ เพื่อให้เห็นการเป็นอยู่ของตัวละครอย่างธรรมชาติ

2.) การส่งความคืบหน้า 50%

หลังจากการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 1 ผู้ศึกษาเห็นภาพภายนอกของตัวละครได้ชัดเจนมากขึ้น แต่ก็ยังไม่เข้าใจความรู้สึกภายในของตัวละคร ในทุกแง่มุม จึงต้องทำงานกับการตีความบทละครให้มากขึ้น เพื่อเข้าใจในการกระทำของตัวละคร และทำงานกับความสัมพันธ์ของตัวละคร เพราะเรื่อง เรา มีนักแสดงที่ถ่ายทอดเรื่องราวเพียงสองคน ทำให้จำเป็นอย่างยิ่งที่นักแสดงต้องทำงานกับคู่แสดง รับส่งกันอย่างเข้าใจ

3.) การส่งความคืบหน้า 70%

หลังจากส่งความคืบหน้าครั้งที่ 2 ผู้ศึกษามีการทำงานกับตัวละครมากขึ้น และพยายามใส่รายละเอียดเพื่อให้ตัวละครดูมีชีวิตชีวาและไม่อยู่กับคู่แสดง จนผลลัพธ์ที่ออกมาทำให้เรื่องราวแก่นแท้ของเรื่องหายไป เพราะผู้ศึกษา ลืมแก่นเรื่อง และหน้าที่ของตัวละครที่กำลังดำเนินเรื่อง แต่ไปให้ความสำคัญกับการทำให้ตัวละครสนุก และไม่น่าเบื่อจนเกินไป จึงต้องทำการวิเคราะห์บทบาทและตัวละครอย่างจริงจังอีกครั้ง เพื่อที่จะได้เข้าใจและอยู่กับการกระทำของตัวละครจากสิ่งที่วิเคราะห์จากบทจริงๆ ไม่ใช่ตัวนักแสดง เหมือนเป็นการกลับสู่จุดเริ่มต้น ให้มั่นคง

4.) การส่งความคืบหน้า 100%

หลังจากส่งความคืบหน้าครั้งที่ 3 ผู้ศึกษา ได้ทำตามคำแนะนำจากอาจารย์ จึงทำให้เข้าใจตัวละครอย่างแท้จริง และไม่หลงทางหรือเกิดความสับสนทางด้านกรกระทำและสิ่งที่แสดงออก ผู้ศึกษาพยายามอยู่กับเหตุการณ์มากขึ้น รับฟังคู่แสดง และเชื่อใจคู่แสดง ทำให้ความกังวลในหลายๆอย่างหายไปและสิ่งที่จำเป็นอีกอย่างคือการเตรียมความพร้อมทางด้านร่างกาย อารมณ์ และการรับรู้ประสาทสัมผัสทุกด้านเพื่อพร้อมกับการรับบทตัวละครนับดาวให้ได้มากที่สุด

นายรัชกฤษ รัฐวรารธรรม รับบท ชนกันต์

1.) การส่งความคืบหน้า 30%

ในช่วงนี้ผู้ศึกษายังคงตีความตัวละครมีมิติด้านเดียวอยู่ เพราะเนื่องจากบทละครที่นำมาดัดแปลงนั้นยังคงไม่เสร็จสมบูรณ์และประสบการณ์ต่างๆ ของผู้ศึกษาเองยังคงไม่มากพอในการที่จะเข้าใจถึงการกระทำและการตัดสินใจอย่างลึกซึ้งและยังคงขาดการทำงานร่วมกันกับคู่แสดง ทำให้ทางคณะอาจารย์ให้คำแนะนำในด้านของวิธีการตัดสินใจของตัวละครและการกระทำต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของบุคลิกภาพการพูด การสื่อสาร

2.) การส่งความคืบหน้า 50%

หลังจากการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 1 ทางผู้ศึกษาได้รับคำแนะนำจากคณะอาจารย์ในเรื่องของการทำงานกับคู่แสดง ทำให้ทางผู้ศึกษาทำนั้นหันไปศึกษาในเรื่องของการทำงานร่วมกันของนักแสดงมากขึ้น แต่ด้วยความอ่อนประสบการณ์ของผู้ศึกษานั้น ยังคงตีความการกระทำของตัวละครเพียงด้านเดียวอยู่ทำให้การกระทำและการตัดสินใจยังคงแสดงไม่เป็นธรรมชาติอยู่ในหลายแง่มุม ไม่ว่าจะเป็นการแสดงที่มีความเป็นการ์ตูนอยู่บ้าง

3.) การส่งความคืบหน้า 70%

หลังจากการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 2 ทางผู้ศึกษาได้รับคำแนะนำเพิ่มเติมจากคณะอาจารย์ในเรื่องของการสื่อสารให้หมายความในบทกวีและการสื่อสารเล่าเรื่องต่างให้เห็นภาพอย่างชัดเจนมากขึ้นแต่ทางผู้ศึกษาเองยังคงติดปัญหาในเรื่องของการทำงานกับคู่แสดงอยู่เหมือนเดิมทำให้หลายๆการแสดงออกของผู้ศึกษา ยังคงไม่กล้าแสดงอยู่เหมือนเดิม

4.) การส่งความคืบหน้า 100%

หลังจากการส่งความคืบหน้าครั้งที่ 3 ทางผู้ศึกษาได้รับคำแนะนำจากปัญหาที่เกิดขึ้นจากการส่งในทุกครั้งนำมาปรับปรุงแก้ไขในหลายๆด้าน ไม่ว่าจะเป็น การทำงานกับคู่แสดง การเล่าเรื่องให้เห็นภาพ และการหาความหมายในบทกวี ทางผู้ศึกษาได้เข้าใจมากขึ้นในสิ่งที่กล่าวมาข้างต้นทำให้ผู้จัดทำได้ลดความกังวล แสดงด้วยความเข้าใจ และสื่อสารกับคู่แสดงได้ดีมากยิ่งขึ้น

3.2.2 ผลงานการแสดง (Production)

1.) การแสดงรอบที่ 1

การแสดงรอบแรก เป็นรอบการแสดงที่ให้ผู้คคลภายในเข้ารับชมการแสดง นักแสดงได้มีการเตรียมตัวด้วยการวอร์มร่างกายทุกส่วน โดยเน้นไปที่การยืดร่างกายและการอุ่นร่างกาย ตามด้วยการวอร์มเสียง หลังจากที่สามารถยืดร่างกายได้คล่องตัวมากขึ้นแล้ว นักแสดงจึงแยกย้ายกันทำสมาธิของตนเองให้นิ่ง เพื่อทำการเตรียมความพร้อมด้านอารมณ์และจินตนาการจากครูผู้สอน โดยการเดินสำรวจพื้นที่ของตัวละครที่เราจับบทบาท จดจำรายละเอียด และให้ทำการรับบทอย่างรวดเร็วโดยไม่พูดบอกมา หลังจากนักแสดงคงที่แล้ว ครูจึงให้กลับมาอยู่ในความสงบและทำสมาธิกับตัวละครก่อนเริ่มการแสดง การแสดงรอบนี้เป็นครั้งแรกและไม่สามารถคาดเดาอะไรได้ หลังจากที่มีผู้ชมเข้าโรงละครแล้ว นักแสดงจำเป็นต้องอยู่กับตัวละครอย่างมาก เพราะมีเสียงรบกวนและการเชียร์จากผู้ชมรอบการแสดงภายในที่ค่อนข้างดัง แต่นักแสดงสามารถมีสมาธิและทำการแสดงต่อไปได้อย่างราบรื่น เมื่อการแสดงจบลงผลรับออกมาได้พึงพอใจ และมีรายละเอียดเล็กๆที่นักแสดงสามารถนำไปปรับแก้ได้ให้การแสดงออกมามีดีขึ้น

2.) การแสดงรอบที่ 2

การแสดงรอบนี้นักแสดงได้มีประสบการณ์จากเมื่อวาน และเตรียมตัวก่อนการแสดงเริ่มขึ้น ด้วยกระบวนการเดิมเพื่อเตรียมความพร้อม สำหรับวันนี้ผู้แสดงมีความกังวลใจ เรื่องผู้ชมที่มีจำนวนน้อย และด้วยนักแสดงเรื่อง เรา มีผู้แสดงเพียง 2 คน จึงพยายามวอร์มร่างกายให้เต็มที่ เพื่อระหว่างแสดงจะได้มีพลังส่ง

ถึงผู้ชม เริ่มการแสดงวันที่2 ทุกอย่างผ่านไปด้วยดี นักแสดงมีความผิดพลาดด้านเสียงและคำพูดที่ผิดพลาดไม่มากนัก ถือเป็นรอบการแสดงที่อบอุ่นถึงแม้ผู้ชมจะมาไม่มากนัก

3.) การแสดงรอบที่ 3

การแสดงรอบสุดท้าย ถือเป็นรอบที่นักแสดงค่อนข้างตื่นเต้นเพราะเป็นรอบการแสดงครั้งสุดท้าย กระบวนการเตรียมตัวก่อนการแสดงยังคงเหมือนเดิม คู่แสดงทำสมาธิร่วมกันและแยกย้ายไปเตรียมตัวเพื่อทำการแสดง ระหว่างการแสดงมีทั้งความสนุกและข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการพูดผิดบ้าง แต่ก็สามารถแก้ไขสถานการณ์ให้ผ่านไปด้วยดี โดยไม่คิดเสียดายในข้อผิดพลาด เพราะนักแสดงเต็มที่กันมากๆ ผลตอบรับออกมาในทิศทางที่ดีและพึงพอใจกันอย่างมาก

3.3 การพัฒนาการสร้างสรรค์ด้านการออกแบบฉากและออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก

3.3.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง (Pre-production)

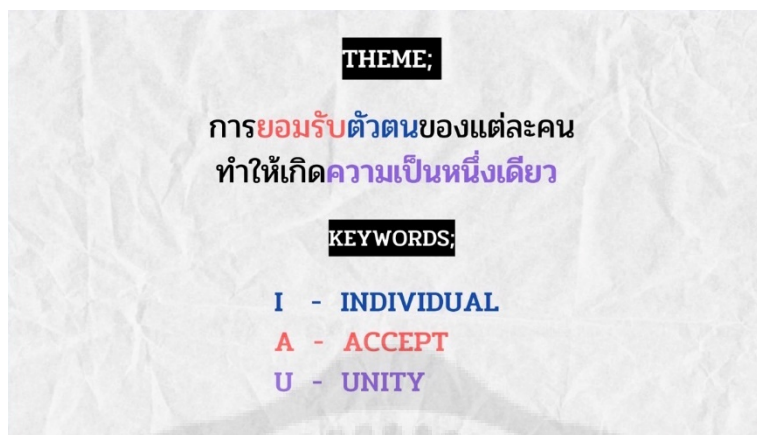
1.) การศึกษาบทละคร

จากการอ่านบทละครเรื่อง เรา เป็นเรื่องราวของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่และใช้ชีวิตอยู่แต่ในบ้านไม่สามารถออกไปเจอโลกภายนอกได้ จนกระทั่งวันหนึ่งมีเด็กผู้ชายคนหนึ่งได้มาเคาะประตูห้องของเด็กผู้หญิง พร้อมกับพูดบทวีของ คาลิล ยิบราน ในช่วงแรกเด็กหญิงก็กลัวและหวาดระแวงเพราะเธอไม่รู้จักเด็กชายมาก่อน แต่หลังจากนั้นเด็กชายก็ได้เริ่มทำความรู้จักกับเด็กหญิงผ่านการทำวีนิพนธ์ ได้มีการชวนคุย การเล่าเรื่องราวต่างๆให้เด็กหญิงฟัง รวมถึงการพยายามทำให้เด็กหญิงนั้นเข้าใจในบทวี จนทำให้เด็กหญิงนั้นยอมเปิดใจ ยอมรับ และยอมเล่าเรื่องราวต่างๆของตนเองให้เด็กชายฟัง ทั้งสองได้ดำเนินเรื่องอยู่ในห้องนอนของเด็กผู้หญิงจนกระทั่งถึงช่วงสุดท้ายที่ต้องกลับสู่โลกแห่งความจริง นั่นคือเด็กหญิงไม่ได้อยู่ในห้องของตนเองแต่กำลังนอนพักฟื้นอยู่ในโรงพยาบาล โดยผู้ศึกษาได้ศึกษาถึงภูมิหลังของตัวละคร ซึ่งจะนำมาสู่ลักษณะของบ้านและโรงพยาบาลที่เด็กหญิงเข้ารักษา โดยผู้ศึกษาได้เห็นถึงแก่นเรื่องสำคัญของเรื่องนี้คือ “การเข้าหาที่นำมาสู่การเปิดใจและยอมรับ”

2.) การกำหนดทิศทางการนำเสนอ

ละครเวทีเรื่องเรา มีประเด็นสำคัญหรือแก่นเรื่องที่ว่าด้วย การเข้าหาที่จะนำมาสู่การเปิดใจและยอมรับแนวคิดนี้ถูกนำมาใช้เป็นแนวคิดในการออกแบบฉาก (Concept Design) ที่ผู้ศึกษาคิดว่า การที่เราจะทำให้ใครคนหนึ่งได้เปิดใจยอมรับสิ่งๆหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็สิ่งของ หรือแนวความคิดก็ตาม มักจะเป็นเรื่องที่ยากแต่การเปิดใจยอมรับนั้นอาจเกิดขึ้นได้ หากอีกฝ่ายนั้นรู้จักการเข้าหา การค่อยๆทำความรู้จักและทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน และการยอมรับนี่ก็เป็นดั่งการที่เด็กผู้ชายที่มาพร้อมกับบทวีคนนี้ได้เข้ามาในห้องของนับดาวเพื่อร่วมทำงานและทำนับดาวได้เข้าใจถึงบทวี ก็เปรียบเสมือนดั่งที่เข้ามาในร่างกายและพยายามที่จะทำงานเข้ากับร่างกายของเด็กผู้หญิง ดังนั้นผู้ศึกษาจึงได้วิเคราะห์และออกแบบฉากให้เป็นห้องนอนของ

เด็กผู้หญิง โดยมีการลดทอนบางส่วน การจัดวางผนังของห้องห่างกันเป็นระยะ และการเพิ่มฟังก์ชันของผนังให้สามารถเลื่อนได้ ซึ่งฉากจะทำให้เห็นถึงระยะห่าง การเข้าหา และการเป็นหนึ่งเดียว



ภาพที่ 3.22 : การศึกษาบทละคร
ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

3.) การวิเคราะห์บทละครและการค้นคว้าข้อมูลอ้างอิงเพื่อใช้ในการออกแบบฉาก

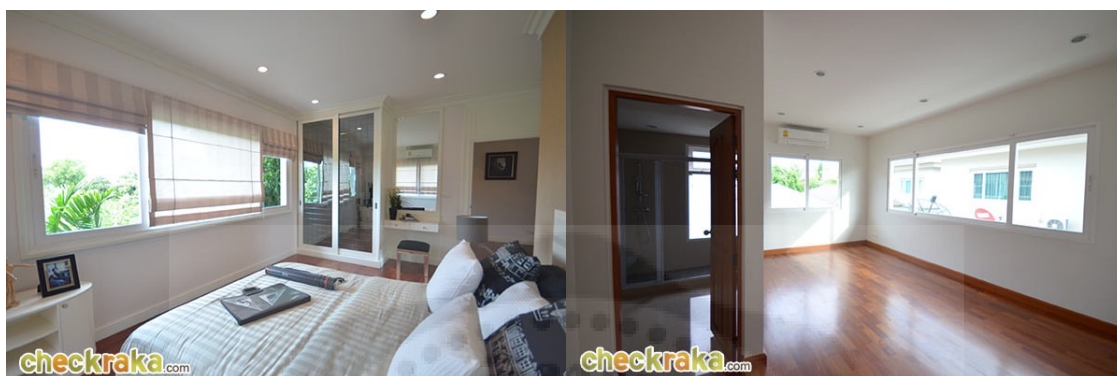
จากบทละครเรื่อง เรา ได้ระบุสถานที่ของเรื่องคือ ห้องนอนของเด็กผู้หญิงในบ้านหลังหนึ่งที่อาศัยอยู่กับแม่ ซึ่งตามบทในเรื่องจะมีทั้งหมด 2 สถานที่ นั่นคือห้องของเด็กหญิงและห้องพักผ่อนในโรงพยาบาล โดยจะแบ่งเป็นห้องเด็กหญิงในช่วงแรกและเปลี่ยนสถานที่เป็นห้องพักผ่อนในช่วงท้ายของเรื่อง ซึ่งผู้ศึกษาได้วิเคราะห์และกำหนดสถานที่ให้มีความสมเหตุสมผลและมีความเป็นไปได้มากที่สุด โดยมีสถานที่ดังนี้

บ้านนับดาว เป็นบ้านลักษณะโครงการบ้านเดี่ยว 2 ชั้น หมู่บ้านลัดดารมย์ อลิกันซ์ วงแหวน-สาทร ผู้อาศัยคือนับดาว และแม่ของนับดาว ผู้ศึกษามองถึงสถานะของตัวละคร และนำมาใช้ในการหาลักษณะของบ้านและโรงพยาบาล



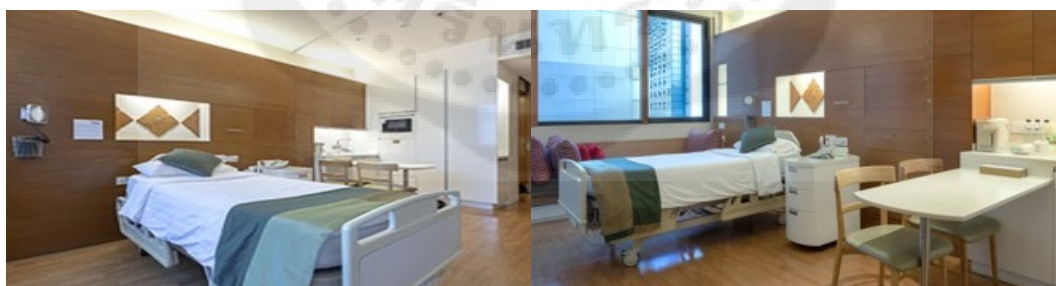
ภาพที่ 3.23 : บ้านของนับดาว
ที่มาภาพ : เว็บไซต์ Checkraka

ห้องนอนของนั้บดาว บทละครไม่ได้บอกชัดเกี่ยวกับลักษณะห้องนอนของนั้บดาวว่าเป็นรูปแบบใด จากการที่ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์บทละครและลักษณะบ้านข้างต้นแล้วเห็นว่า ห้องนอนของนั้บดาวส่วนใหญ่จะถูกจัดหรือเลือกใช้เฟอร์นิเจอร์จากแม่ของนั้บดาวเพราะเป็นห้องที่นั้บดาวอยู่มาตั้งแต่เด็ก ในบางส่วนก็เป็นBuild-in แต่ในเรื่องของสไตล์การตกแต่งก็จะเป็นไปในแบบรสนิยมของนั้บดาวส่วนใหญ่



ภาพที่ 3.24 : ห้องนอนของนั้บดาว
ที่มาภาพ : เว็บไซต์ Checkraka

โรงพยาบาล เป็นสถานที่ที่นั้บดาวผ่าตัดตับและนอนพักฟื้นหลังผ่าตัด ผู้ศึกษาและทีมได้เลือกโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ เพราะเป็นโรงพยาบาลที่เชี่ยวชาญด้านการปลูกถ่ายอวัยวะ ห้องพักรักษาตัวมีราคาค่อนข้างสูงเพราะเป็นโรงพยาบาลเอกชน พร้อมไปด้วยเครื่องมือแพทย์และสิ่งอำนวยความสะดวก ลักษณะห้องจะไม่ใช้โทนสีฉูดฉาด รวมถึงอุปกรณ์และเฟอร์นิเจอร์ต่างๆภายในห้อง จะเป็นสีโทนอ่อนทั้งหมด



ภาพที่ 3.25 : ห้องพักรักษาตัวในโรงพยาบาล
ที่มาภาพ : เว็บไซต์ Bumrungrad

4.) การส่งความคืบหน้า 30%

อยู่ในช่วงการวิเคราะห์บทละครและการหาข้อมูลในการนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบผลงาน โดยผู้ศึกษาได้ค้นหาสถานที่ ข้อมูลและความเป็นไปได้ในการจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบ

ฉาก ซึ่งสถานที่หลักๆมีอยู่ 2 ที่นั่นคือที่บ้านของนับดาว ก็ต้องหาบ้านให้เข้ากับสถานะของตัวละคร รวมไปถึงโรงพยาบาลเพื่อให้ดูเป็นไปได้ตามบทละครที่ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์ไว้



ภาพที่ 3.26 : ภาพรวมข้อมูลที่ใช้ในการทำฉาก

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

สรุปการส่งความคืบหน้า 30%

ผู้ศึกษาได้หาสถานที่เพื่อมาเป็นแนวทางในการออกแบบดีแล้ว ทั้งในเรื่องของลักษณะของบ้าน และภายในห้อง ทั้งห้องนอนและห้องพักผ่อน สามารถนำไปต่อยอดต่อได้ แต่อาจจะต้องดูในเรื่องของการใช้พื้นที่ มุมมองต่างๆที่จะนำมาใช้ในการออกแบบฉาก การเลือกมุมเพื่อให้สถานที่ทั้งสองสามารถเชื่อมต่อและดูมีความเป็นไปได้

5.) การส่งความคืบหน้า 50%

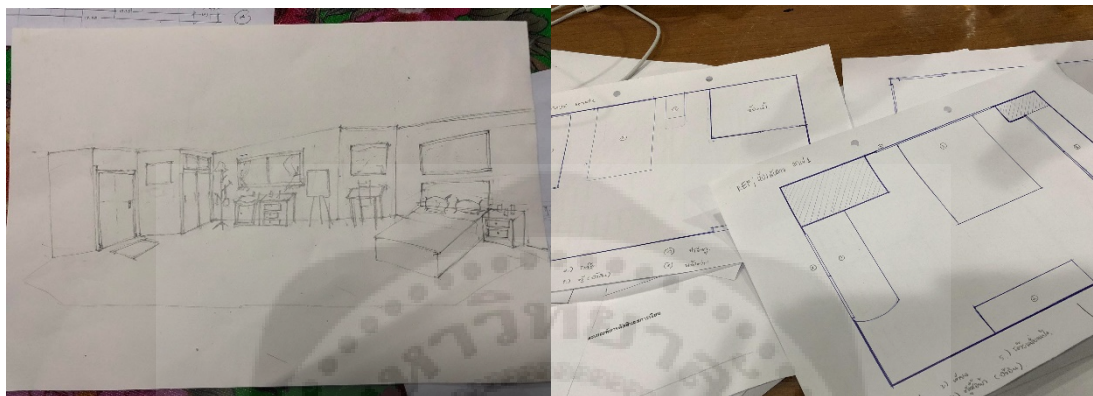
การส่ง 50% จะมีการส่ง 2 แบบ ซึ่งเป็นการส่งในรูปแบบของ เทศกาลปล่อยผี และส่งความคืบหน้างานออกแบบที่ผู้ศึกษาได้นำมาพัฒนาต่อ ซึ่งในส่วนของงานเทศกาลปล่อยผี จะเป็นการนำเสนอแนวทางของเรื่องในอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งเนื้อเรื่องที่น่าเสนอจะเกิดที่ ท้องฟ้าจำลอง ผู้ศึกษาจึงได้ปรึกษาทีมออกแบบ จนได้รูปแบบการนำเสนอคือการจำลองสถานที่ให้เป็นท้องฟ้าจำลองด้วยการใช้เก้าอี้ 2 ตัววางทั้งสองฝั่งของเวที ให้เหมือนกับการนั่งเก้าอี้ดูดาวในท้องฟ้าจำลอง



ภาพที่ 3.27 : เทศกาลปล่อยผี

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

ผู้ศึกษาได้พัฒนาต่อจากการหาข้อมูลข้างต้น โดยการนำข้อมูลและรูปแบบของห้องมาลงหามุมมองต่างๆ ออกแบบผังห้องหลายๆแบบเพื่อหารูปแบบห้องที่สามารถสอดคล้องกับห้องพักในโรงพยาบาลได้ โดยผู้ศึกษาได้ทำการวาดแปลนและออกแบบมุมห้องในลักษณะต่างๆ



ภาพที่ 3.28 : การออกแบบผังห้อง

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

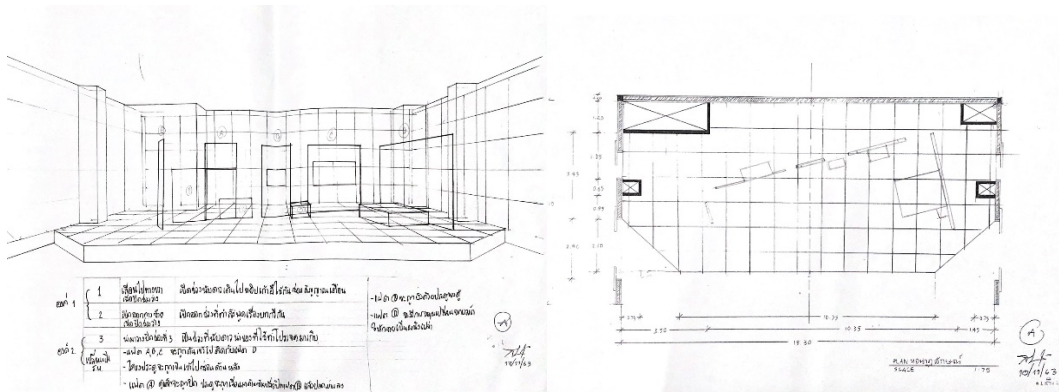
สรุปการส่งความคืบหน้า 50%

ผู้ศึกษาได้มีการหามุมมองและลองออกแบบมาได้หลากหลาย สามารถนำมาเป็นตัวเลือกในการใช้พัฒนาต่อได้ดี แต่อาจจะยังต้องมีการจัดในเรื่องของการใช้พื้นที่เพิ่มอีก เพื่อหามุมที่จะทำให้ห้องนอนสามารถกลายเป็นห้องพักโรงพยาบาลได้อย่างสมบูรณ์ และดูเป็นไปได้ โดยอาจจะลองจัดตำแหน่งของตู้หน้าต่างรวมไปถึงเฟอร์นิเจอร์ชิ้นใหญ่ๆเป็นหลัก โดยมีอาจารย์ให้คำแนะนำเรื่องการออกแบบและจัดวางผังห้อง

6.) การส่งความคืบหน้า 70%

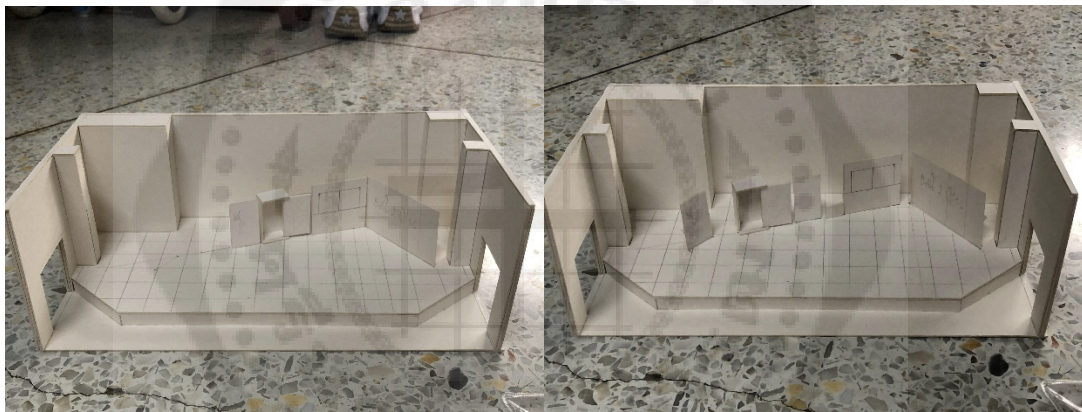
จากที่ได้ลองหามุมมองของห้องในหลายๆมุมแล้วก็ได้มุมที่น่าสนใจในการนำมาใช้ต่อยอดการออกแบบฉาก ผู้ศึกษาได้ร่างภาพรวมและทำโมเดลขึ้น เป็นการจำลองให้เห็นถึงมุมมองของห้อง ขนาดของฉากพื้นที่ รวมไปถึงทางเข้าออกของนักแสดง ทำให้เห็นฉากในช่วงต้นและตอนจบว่าจะมีลักษณะ การเคลื่อนที่และเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้าง อีกทั้งยังช่วยให้ง่ายต่อการทำงานของผู้กำกับ และทีมออกแบบฝ่ายอื่นๆ

การส่งความคืบหน้าบนเวที ได้มีการใช้โครงประตูและหน้าต่างมาใช้วางตามตำแหน่งที่ผู้ศึกษาได้ออกแบบไว้ เพื่อจำลองให้เห็นภาพรวมและตำแหน่งฉากในพื้นที่จริง ช่วยให้ง่ายต่อการทำงานของนักแสดง ผู้กำกับ และทำให้ฝ่ายออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก และฝ่ายแสง ได้ทำงานกับตำแหน่งพื้นที่บนเวทีที่ออกแบบไว้ได้ง่ายขึ้น



ภาพที่ 3.29 : ภาพการสเก็ตซ์ภาพรวม

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา



ภาพที่ 3.30 : ภาพโมเดลฉาก

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา



ภาพที่ 3.31 : ภาพการส่ง 70% บนเวที

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

สรุปการส่งความคืบหน้า 70%

สามารถทำให้ครู ผู้กำกับและทีมออกแบบฝ่ายอื่นๆ ได้เห็นภาพรวมที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น รวมถึงการใช้พื้นที่ของนักแสดง ได้รู้ขอบเขตที่สามารถใช้ในการแสดงได้ และมีการคุยในเรื่องของขนาดของผนัง หน้าต่าง และตู้ ที่อาจจะต้องปรับให้เหมาะสมกับนักแสดงมากยิ่งขึ้น

7.) การส่งความคืบหน้า 100%

เป็นการส่งเพื่อให้เห็นภาพรวมทั้งหมดตั้งแต่ต้นเรื่อง โดยผู้ศึกษาได้ใช้โครงประตูลีทและโครงหน้าต่างมาใช้วางแทนฉากจริงในตำแหน่งที่ได้ออกแบบไว้ เพื่อให้มองเห็นตำแหน่งและขอบเขตของฉากนักแสดงได้ลองเคลื่อนที่ฉากตามเบรคดาว์นกำหนดไว้เพื่อดูในเรื่องของจังหวะและเวลาในการเคลื่อนที่



ภาพที่ 3.32 : ภาพการส่งความคืบหน้า 100%

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

สรุปการส่งความคืบหน้า 100%

จากการส่งความคืบหน้าบนเวที ยังคงมีปัญหาในเรื่องของการเคลื่อนที่ของฉากเนื่องจากยังไม่ใช้ฉากของจริงจึงทำให้ยังไม่ตรงในเรื่องของจังหวะ มีการย้ายตำแหน่งของประตู ตู้ หน้าต่าง และผนังบอร์ดเพื่อปรับให้เข้ากับฟังก์ชันของฉาก เพราะสุดท้ายแล้วฉากทั้งหมดจะถูกดันเข้าไปติดเป็นระนาบเดียวกัน จึงได้มีการปรึกษาครูในเรื่องของการจัดวางเพื่อให้เอื้อต่อฟังก์ชัน บท และภาพ แต่โดยภาพรวมในเรื่องของตำแหน่งฉากและพื้นที่ยังไม่มีปัญหา

3.3.2 ผลงานการออกแบบเพื่อการแสดง (Production)

1.) ช่วงก่อนการแสดงจริง

ได้มีการจัดเตรียมพื้นที่สำหรับการนำฉากเข้า เมื่อฉากเข้าก็ได้มีการปรับแก้โครงสร้างบางอย่างเพื่อให้ได้ตามที่ผู้ศึกษาได้ออกแบบไว้ จากนั้นจะเป็นการทาสีฉาก ผนัง และติดตั้งราวमानและของตกแต่งต่างๆ พร้อมกับเก็บรายละเอียดงาน วัตรระยะความห่างของฉากและทำสัญลักษณ์ไว้ เพื่อให้ง่ายต่อการเลื่อนตำแหน่ง

ฉาก งานในส่วนนี้ค่อนข้างใช้เวลาในการทำงานหลายวัน จนถึงวันรันเดรส เป็นเหมือนช่วงการรีเซ็ทงานที่ผู้ศึกษาได้ทำและปรับแก้มาแล้ว โดยจะมีการรันตั้งแต่ต้นเรื่องจนจบ เพื่อดูในเรื่องของภาพรวม รวมไปถึงการตรวจสอบฟังก์ชันการใช้งานของฉากที่นักแสดงจะต้องเลื่อนบนเวทีว่ามีปัญหาตรงส่วนไหน โดยรวมในส่วนของฉากยังไม่มีส่วนที่ต้องปรับแก้มาก จะมีในส่วนของการรายละเอียดในเรื่องของสีถลอกที่ต้องทำใหม่ทุกวัน เนื่องจากมีการชูดกับตู้ เวลาเลื่อนฉาก



ภาพที่ 3.33 : ภาพก่อนวันแสดงจริง (1)

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา



ภาพที่ 3.34 : ภาพก่อนวันแสดงจริง (2)

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

2.) ช่วงรอบการแสดงจริง

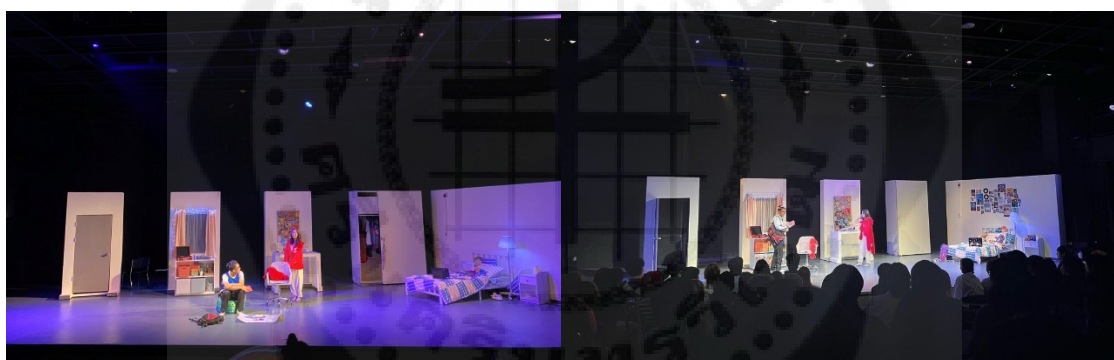
รอบการแสดงทั้ง 3 วัน ก่อนที่จะมีการแสดง ผู้ศึกษาได้มีการทำความสะอาดเวที และเช็คความเรียบร้อย เก็บรายละเอียดของฉาก ทั้งในส่วนของสีที่ถลอก การเปิด-ปิดประตู เช็คตำแหน่งที่ตั้ง รวมไปถึง

ถึงฟังก์ชันการเซ็นฉาก เพื่อดูว่าส่วนไหนมีปัญหาจะได้รับปรับแก้ก่อนการแสดงเริ่ม โดยรวมแล้วไม่ค่อยมีปัญหา
ในส่วนของฉากและพื้นที่ในบริเวณนั้น



ภาพที่ 3.35 : ภาพวันแสดงจริง (1)

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา



ภาพที่ 3.36 : ภาพวันแสดงจริง (2)

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา



ภาพที่ 3.37 : ภาพวันแสดงจริง (3)

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

3.3.3 ขั้นตอนการทำงานหลังการแสดง (Post-production)

หลังจากการแสดงเสร็จสิ้นลง ผู้ออกแบบและทีมก็ได้ช่วยกันเคลียพื้นที่เพื่อที่จะรี้อ และเก็บฉากออกจากโรงละคร เพื่อที่จะได้ทำการทาสีพื้นใหม่สำหรับละครเรื่องต่อไป

3.4 การพัฒนาการสร้างสรรค์ด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก

3.4.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง (Pre-production)

1.) การศึกษาบทละครดั้งเดิม

เนื่องจากละครเวทีเรื่อง “เรา” นั้นถูกดัดแปลงมาจากบทละครเรื่อง “I and You” ประพันธ์โดย Lauren Gunderson ในเบื้องต้นผู้ศึกษาได้ศึกษาและวิเคราะห์ตีความอย่างละเอียด โดยในบทละครเดิมเรื่อง I and You ได้เล่าถึงเรื่องราวการผ่าตัดเปลี่ยนตับของแคร์โรไลน์ ที่ได้รับการบริจาคอวัยวะมาจากแอนโทนี เล่าเรื่องผ่านห้วงความคิดของเธอที่เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในห้องนอนของแคร์โรไลน์ ซึ่งเรื่องราวที่เกิดขึ้นนั้นเกี่ยวข้องกับกระบวนการ ระหว่างการผ่าตัดและบอกเล่าถึง ความสัมพันธ์ มุมมองทัศนคติและการเปิดใจยอมรับ ผ่านบทกวีและเพลง จึงนำไปสู่แนวคิดที่ผู้ศึกษาได้จากเรื่องนี้คือ “การเปิดใจรับความแตกต่างทำให้เราได้เติมเต็ม”



ภาพที่ 3.38 : การศึกษาบทละครดั้งเดิม (นลิน ผลภาค)

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

2.) การกำหนดทิศทางการนำเสนอ

การกำหนดทิศทางการนำเสนออุปกรณ์ประกอบฉากละครเวทีเรื่อง “เรา” ผู้ศึกษานำองค์ประกอบของ ข้อมูลเบื้องต้นของตัวละคร และสัญลักษณ์ (Symbols) ที่อยู่ในบทละคร มาใช้ในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก โดยตีความเพิ่มเติมจากทั้งบทละครดั้งเดิมและบทละครที่ได้ปรับบริบท มีสถานที่หลัก 2 สถานที่คือ ห้องนอนของนั้บดาวและห้องพักฟื้นในโรงพยาบาล ซึ่งการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากเรื่องนี้จะต้องคำนึงถึง 2 ส่วน คือ การเล่าเรื่องผ่านงานออกแบบ และ การซัพพอร์ตนักแสดง โดย

ผู้ศึกษาได้มีการศึกษาและมองหาถึงสิ่งที่มีเหมือนกันใน 2 สถานที่และการสร้างความแตกต่างผ่านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก

ผู้ศึกษาได้ประชุมกันในทีม เพื่อร่วมกันวิเคราะห์ถึงแกนหลักของเรื่อง(Main Theme) สรุปได้ว่า “การยอมรับตัวตนของแต่ละคน ทำให้เกิดความเป็นหนึ่งเดียว” และได้มีการกำหนดคำจำกัดความ (Keywords) ทั้งหมด 3 คำ ได้แก่ individual accept และ unity เพื่อนำไปต่อยอดในงานออกแบบทั้งหมด

3.) การวิเคราะห์บทละครและการค้นคว้าข้อมูลอ้างอิงเพื่อใช้ในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก

(3.1) สถานที่ตั้ง เนื่องจากบทละครเวทีเรื่อง “เรา” ได้มีการดัดแปลงบริบทจากบทละครดั้งเดิม จึงมีการเปลี่ยนสถานที่ตั้งจากเดิม “สหรัฐอเมริกา” เป็น “ประเทศไทย” แต่ยังคงช่วงเวลาเป็นยุคปัจจุบัน มีสถานที่หลัก 2 สถานที่คือ ห้องนอนของนั้บดาวและห้องพักฟื้นในโรงพยาบาล ทีมผู้ศึกษาได้ร่วมกันวิเคราะห์บทละครโดยใช้ข้อมูลตัวละครและปัจจัยจากบางเหตุการณ์ในบทละคร ในการเลือกสถานที่ตั้งในบริบทไทย จึงได้บทสรุปของสถานที่ตั้งทั้งหมด ดังนี้

	สถานที่ตั้งในประเทศไทย (เรื่อง เรา)
สถานที่ตั้ง	กรุงเทพฯ ประเทศไทย (ค.ศ. 2022)
บ้านนั้บดาว	หมู่บ้านลัดดารมย์ อิลิแกนซ์ วงแหวน-สาทร (เขตบางแค)
โรงเรียน	โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี
โรงพยาบาลที่นั้บดาว รับการรักษาประจำ	โรงพยาบาลพญาไท 3
โรงพยาบาลที่นั้บดาว เข้ารับการผ่าตัด (ห้องพักฟื้น)	โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์

ตารางที่ 3.6 : สถานที่ตั้งทั้งหมดในเรื่อง เรา

ที่มา : ผู้ศึกษา

หลังจากได้สถานที่ตั้งเรียบร้อยแล้ว ผู้ศึกษาได้มีการศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมเบื้องต้นเพื่อเป็นแนวทางสำหรับการออกแบบการใช้งานของอุปกรณ์ประกอบฉาก และเริ่มมีการมองหาอุปกรณ์หรือของใช้ที่มีความเหมาะสมในการนำไปต่อยอดการนำเสนอแนวคิดเฟอร์นิเจอร์มัลติฟังก์ชัน



ภาพที่ 3.39 : แนวคิดเบื้องต้นในการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

(3.2) ลักษณะตัวละคร จากการศึกษาตัวละครทั้ง 2 นั้บดาวและชนกันต์ ได้มีการวิเคราะห์ตัวละครร่วมกับนักแสดงและผู้กำกับ โดยวิเคราะห์จากบุคลิก ลักษณะนิสัยของตัวละครและรสนิยมความชอบจากบทละครดั้งเดิม มาเทียบเคียงและหารสนิยมความชอบที่เหมาะสมกับตัวละครในบริบทไทย เพื่อใช้ในการพัฒนางานออกแบบ และได้ข้อสรุปดังนี้

ตัวละคร	ความชอบของตัวละคร
นั้บดาว	อยากเป็นช่างภาพ , อยากไปนิวยอร์ก , ชอบสีม่วง , ศิลปินวงโปรดคือ วงสควร์บ , รักงานศิลปะและการถ่ายรูป , ติดโซเซียลมีเดีย , ชอบเขียนไดอารี่
ชนกันต์	ศิลปินวงโปรดคือ วงเฉลียง , เล่นบาสเกตบอล , นักกีฬาที่ชอบคือ คาลิล ยิบราน , ชอบสีน้ำตาล

ตารางที่ 3.7 : ความชอบของตัวละคร

ที่มา : ผู้ศึกษา

4.) การส่งความคืบหน้า 30%

เริ่มศึกษาข้อมูลและกำหนดทิศทางให้รูปแบบของเฟอร์นิเจอร์และของใช้ต่างๆในห้องนอนนั้บดาวและห้องพักฟื้น เริ่มต้นจากการคัดเลือกเฟอร์นิเจอร์หลักที่จำเป็นต้องมีในทั้ง 2 สถานที่ ดังนี้ เตียง ตู้เก็บของ ตู้ข้างเตียง ตู้เสื้อผ้า ซึ่งเลือกใช้เป็นสีขาวและขาวครีม เพราะมีความเป็นกลาง ขั้นตอนต่อมาคือการเลือกของใช้ต่างๆในห้องนอนนั้บดาว โดยคำนึงถึงความเหมาะสม การใช้งาน รสนิยมของตัวละคร โดยได้ผลสรุปดังนี้



ภาพที่ 3.40 : สถานที่ที่ตั้งและอุปกรณ์ประกอบฉาก
ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

สรุปการส่งความคืบหน้า 30%

ข้อเสนอแนะจากคณะกรรมการในการส่งความคืบหน้า 30% ได้ข้อสรุปดังนี้ ในส่วนการค้นคว้าข้อมูลและคัดเลือกอุปกรณ์ประกอบฉากเบื้องต้นมานำเสนอนั้นไปในทิศทางที่เหมาะสมและสามารถนำไปพัฒนาต่อยอดได้ และในส่วนของการส่งชิ้นงานที่ สามารถเริ่มหาอุปกรณ์และของใช้สำหรับใช้ในซุ้มชิ้นต่างๆของนักแสดงเพื่อสร้างความคุ้นเคยให้กับนักแสดง

5.) การส่งความคืบหน้า 50%

หลังจากผู้ศึกษาได้ทิศทางและแนวคิดในการออกแบบละครเวทีเรื่อง “เรา” จึงนำมาพัฒนาในการส่งความคืบหน้า 50% ทั้ง 2 ส่วน คือ งานเทศกาลปล่อยผี และ พัฒนาต่อยอดงานออกแบบละครเวทีเรื่อง “เรา” ซึ่งมีการดำเนินงานดังนี้

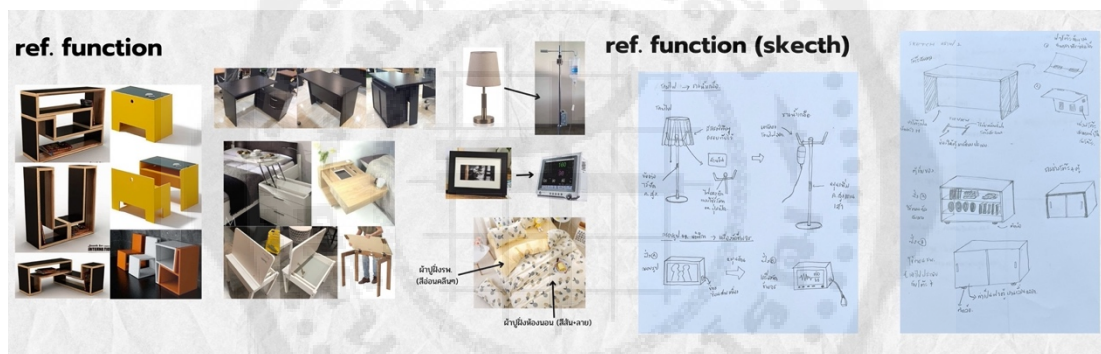
ส่วนงานเทศกาลปล่อยผี คือ การนำแนวทางและแก่นหลักของละครเวทีเรื่อง “เรา” มานำเสนอในรูปแบบใหม่ ซึ่งเนื้อเรื่องในการนำเสนอครั้งนี้ ทางผู้กำกับเลือกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ ท้องฟ้าจำลอง ดังนั้นการทำงานของทีมออกแบบจึงมีการปรึกษาและร่วมกันหาทิศทางในการนำเสนอ ซึ่งในส่วนของผู้ศึกษาได้มีการนำเสนอมความชอบของตัวละครมานำเสนอผ่านอุปกรณ์ประกอบฉาก (Hand props) ได้แก่ หนังสือบทกวีของคาลิล ยิบราน และ หูฟัง



ภาพที่ 3.41 : เทศกาลปล่อยผี

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

ส่วนของการพัฒนาต่อยอดงานออกแบบละครเวทีเรื่อง “เรา” ผู้ศึกษาได้ดำเนินการต่อในขั้นตอนการศึกษาและออกแบบฟังก์ชันการใช้งานของเฟอร์นิเจอร์ผ่านแนวคิดมัลติฟังก์ชันเฟอร์นิเจอร์ ให้สามารถเล่าเรื่องและใช้งานในทั้ง 2 สถานที่ได้



ภาพที่ 3.42 : แนวคิดออกแบบการทำงานของอุปกรณ์ประกอบฉาก

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

ผู้ศึกษาได้คัดเลือกสิ่งของสำหรับนำมาใช้ประกอบฉากและดำเนินเรื่อง ซึ่งออกแบบจากลักษณะของตัวละคร ทั้งรสนิยมความชอบ ลักษณะนิสัย โดยได้ข้อสรุปดังนี้

“นับดาว” ผู้ศึกษาออกแบบของใช้ในห้องนอนให้มีสีสันที่หลากหลาย เนื่องจากตัวละครนี้มีความชอบทางด้านศิลปะ และมีการนำแนวคิดศิลปะติดปะต่อ (Collage) มาใช้ในรายละเอียดและการสร้างสรรค์งานศิลปะของตัวละครในเรื่อง ซึ่งเป็นการออกแบบเชิงสัญลักษณ์ (Symbols) ในการเชื่อมโยงถึงการผ่าตัดเปลี่ยนตับของนับดาว

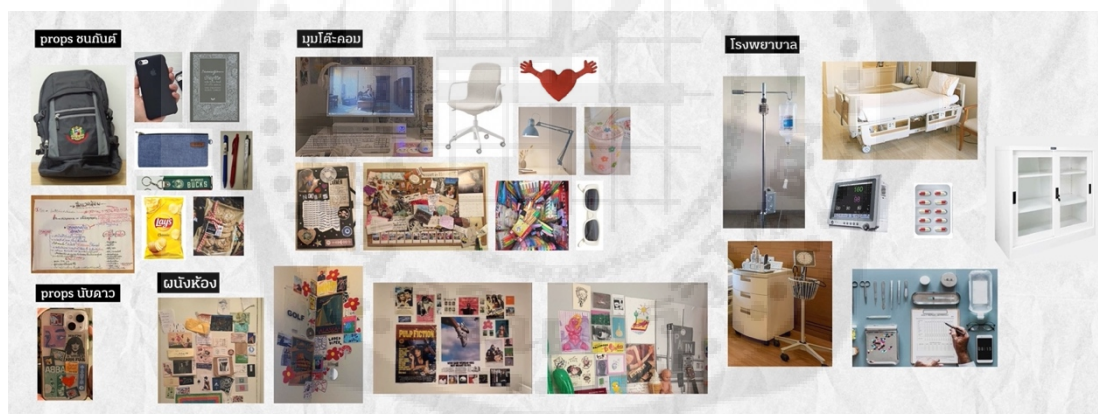
“ชนกันต์” ผู้ศึกษาออกแบบและเลือกของใช้ จากพื้นฐานลักษณะนิสัยของตัวละคร โดยของทุกชิ้นจะเป็นของใช้ที่จำเป็นต่อตัวละครและนักแสดง

อีกหนึ่งองค์ประกอบที่ช่วยในการออกแบบ คือ การดูการฝึกซ้อมซึ้นของนักแสดง ให้ทราบถึงรายละเอียด การกระทำต่างๆของตัวละคร ปัญหาและจุดบกพร่อง เพื่อการออกแบบและคัดเลือกอุปกรณ์ประกอบฉากให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากที่สุด



ภาพที่ 3.43 : อุปกรณ์ประกอบฉาก (1)

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา



ภาพที่ 3.44 : อุปกรณ์ประกอบฉาก (2)

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

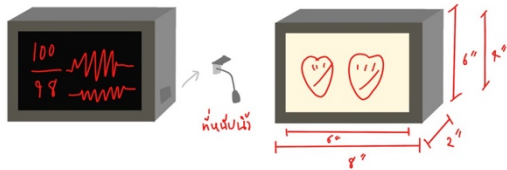
สรุปการส่งความคืบหน้า 50%

ข้อเสนอแนะจากคณะกรรมการในการส่งความคืบหน้า 50% ได้ข้อสรุปดังนี้ ในส่วนการนำเสนอแนวคิดฟังก์ชันของเฟอร์นิเจอร์ นั้นไปในทิศทางที่เหมาะสมและมีความน่าสนใจ และในส่วนของการฝึกซ้อมซึ้นของนักแสดง ได้มีการเสนอแนะและให้คำปรึกษาถึงการใช้อุปกรณ์ประกอบฉากในการช่วยแก้ปัญหาบล็อคกิ้งของนักแสดงและซัพพอร์ตการเปลี่ยนสถานที่

6.) การส่งความคืบหน้า 70%

หลังจากผู้ศึกษาได้แนวคิดฟังก์ชันของเฟอร์นิเจอร์และมีการร่างแบบเบื้องต้น(Pencil sketch design) ในการส่งความคืบหน้า 50% ผู้ศึกษาจึงเริ่มลงมือออกแบบอย่างละเอียด และ ทำหุ่นจำลอง ฉากเบื้องต้น(White model) เพื่อให้เห็นถึงรายละเอียด เทคนิคฟังก์ชัน ของเฟอร์นิเจอร์ที่จะเกิดขึ้นจริงบนเวที ซึ่งในขั้นตอนนี้ผู้ศึกษามีการศึกษาข้อมูล ทดลองเทคนิคต่างๆ หมั่นดูการฝึกซ้อมขึ้นของนักแสดง และขอ คำปรึกษาจากคณะอาจารย์ เพื่อให้ชิ้นงานออกแบบสามารถใช้งานได้เหมาะสมและเล่าเรื่อง

ลำดับ	รายละเอียด	Sketch design
1.	<p>ตู้เก็บของและโต๊ะทำงาน (กลายเป็นตู้ในห้องพักฟื้น)</p> <ul style="list-style-type: none"> - อุปกรณ์นี้ใช้หลักมัลติฟังก์ชันเฟอร์นิเจอร์ในการออกแบบ เพื่อให้เล่าเรื่องของแนวคิด(Theme) การยอมรับ - อุปกรณ์มีการติดล้อเลื่อนเพื่ออำนวยความสะดวกในการใช้งาน - วิธีการเปลี่ยน : พลิกด้านตู้เก็บของและนำมาใส่ในช่องใต้โต๊ะทำงาน 	<p>Hand-drawn sketch design for a multi-functional cabinet and desk. The design includes a desk with a shelf and a cabinet with a shelf. Dimensions are provided for both: the cabinet is 90 cm wide, 75 cm high, and 35 cm deep; the desk is 110 cm wide, 80 cm high, and 35 cm deep. Handwritten notes in Thai describe the design process and materials used, such as 'ใช้หลักมัลติฟังก์ชัน' (multi-functional principle) and 'ใช้หลักการพับ' (folding principle).</p>
2.	<p>โคมไฟ (กลายเป็นเสาน้ำเกลือ)</p> <ul style="list-style-type: none"> - อุปกรณ์นี้มีการออกแบบร่วมกับฝ่ายแสงเนื่องจากโคมไฟต้องสามารถให้แสงสว่างได้จริง - วิธีการเปลี่ยน : นำโคมไฟออกมาสวมถุงน้ำเกลือ 	<p>Hand-drawn sketch design for a lamp that can be converted into a saline stand. The lamp has a height of 55 cm and a base diameter of 25 cm. The stand has a height of 110-120 cm and a base diameter of 25 cm. Handwritten notes in Thai describe the design process and materials used, such as 'โคมไฟ & เสาน้ำเกลือ' (Lamp & Saline Stand) and 'ใช้หลักการพับ' (folding principle).</p>

3.	กรอบรูป (กลายเป็นเครื่องวัดชีพจร) - อุปกรณ์นี้มีใช้เทคนิคการ ซ้อนทับเลเยอร์ของรูปถ่าย ไว้บนหน้าจอแสดงผล ชีพจร - วิธีการเปลี่ยน : ดึงกระดาษด้านหลังออก	
----	--	--

ตารางที่ 3.8 : รายละเอียดของเฟอร์นิเจอร์ที่ออกแบบ

ที่มา : ผู้ศึกษา

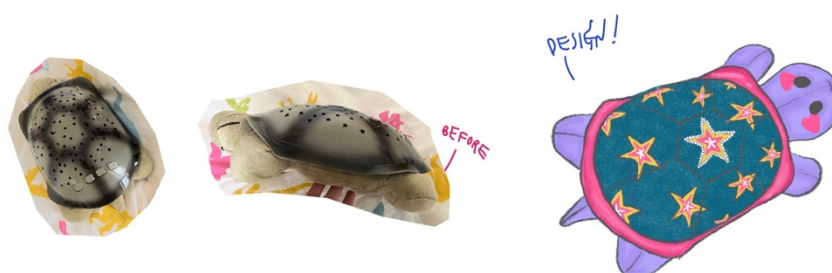
ผู้ศึกษาได้เริ่มดำเนินการจัดหาอุปกรณ์ประกอบฉากบางส่วน เนื่องจากอุปกรณ์ส่วนใหญ่จำเป็นต้องการฝึกซ้อมและสร้างความคุ้นชินให้กับนักแสดง จึงมีทั้งการซื้อของมือหนึ่งมือสองและการยืม เริ่มมีการลองจัดพื้นที่แบบลงรายละเอียดของใช้ต่างๆในห้องนอนดาวให้นักแสดงในการฝึกซ้อมแต่ละครั้ง

สรุปการส่งความคืบหน้า 70%

ข้อเสนอแนะจากคณะอาจารย์ในการส่งความคืบหน้า 70% ได้ข้อสรุปไปในทิศทางที่ค่อนข้างดี ทั้งการออกแบบฟังก์ชันของเฟอร์นิเจอร์และภาพบนเวที มีการให้คำแนะนำและร่วมกันหาแนวทางการปรับเปลี่ยนบางสิ่งเพื่อความเหมาะสมและความสะดวกในการใช้งาน

7.) การส่งความคืบหน้า 100%

เป็นการพัฒนาต่อยอดจากการส่งความคืบหน้า 70% ผู้ศึกษาเริ่มดำเนินการผลิตเฟอร์นิเจอร์และของใช้ที่ต้องทำขึ้นใหม่ ซึ่งมีทั้งส่วนที่ต้องสั่งทำและส่วนที่ผู้ศึกษาสร้างสรรค์เอง โดยมีการขอคำปรึกษาจากคณะอาจารย์ถึงการสั่งทำอุปกรณ์และการเลือกใช้วัสดุในการทำอุปกรณ์ประกอบฉากเพื่อความเหมาะสม หลังจากนั้นผู้ศึกษามีการจัดหาซื้ออุปกรณ์ประกอบฉากที่เหลือให้ครบและวัสดุอุปกรณ์สำหรับจัดทำอุปกรณ์ประกอบฉาก



ภาพที่ 3.45 : ตุ๊กตาเต่าโอไรอัน

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา



ภาพที่ 3.46 : การผลิตอุปกรณ์ประกอบฉาก

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

ในวันส่งความคืบหน้า 100% เพอร์นิเจอร์ที่สั่งทำมีไม่ครบ เนื่องจากเกิดปัญหาในขั้นตอนการผลิตจึงจัดส่งไม่ทันกำหนด ผู้ศึกษาจึงมีการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าโดยการใช้โต๊ะหน้าขาวในการส่ง และใช้วิธีการให้คนยกในการเปลี่ยนตำแหน่งระหว่างแสดง เพื่อให้เห็นถึงฟังก์ชันที่ใช้ในการเล่าเรื่อง



ภาพที่ 3.47 : การส่งความคืบหน้า 100%

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

สรุปการส่งความคืบหน้า 100%

ข้อเสนอแนะจากคณะอาจารย์ในการส่งความคืบหน้า 100% ได้ข้อสรุปดังนี้ ในส่วนของฟังก์ชันที่มีการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าทำให้พอเห็นภาพของการเปลี่ยนสถานที่จากห้องนวดมาเป็นห้องพักผ่อนแต่ยังคงข้างดูไม่ลงตัวจากปัจจัยหลายอย่าง มีการให้ข้อเสนอแนะเพื่อช่วยแก้ไขปัญหานี้ ในส่วนของภาพรวมในบทเวทีค่อนข้างไปในทิศทางที่ดี สามารถนำเสนอห้องนวดได้ค่อนข้างตรงตามการออกแบบ มีการปรับแก้และลดจำนวนอุปกรณ์ประกอบฉากที่ไม่จำเป็นออกเพื่อความเหมาะสม

3.4.2 ผลงานการออกแบบเพื่อการแสดง (Production)

1.) ช่วงก่อนการแสดงจริง

ช่วงหนึ่งสัปดาห์ก่อนการแสดงจริงเป็นช่วงที่เริ่มเข้าพื้นที่โรงละครจริงเพื่อติดตั้งฉาก ซึ่งในส่วนของอุปกรณ์ประกอบฉาก ผู้ศึกษาได้จัดเตรียมของเพื่อย้ายไปติดตั้งบนเวทีและเก็บรายละเอียดชิ้นงานทุกชิ้น มีการดำเนินการผลิตส่วนที่เหลือต่อการส่งความคืบหน้า 100% เพื่อให้พร้อมใช้งานจริง



ภาพที่ 3.48 : จัดเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉาก

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

2.) ช่วงรอบการแสดงจริง

ช่วงก่อนเริ่มการแสดงจริงทั้งสามรอบการแสดง ผู้ศึกษาได้ตรวจสอบความเรียบร้อยของอุปกรณ์ประกอบฉากทั้งในส่วนของเฟอร์นิเจอร์และของใช้ต่างๆ ให้ครบถ้วนและอยู่ในตำแหน่งที่ถูกจัดไว้ และจัดเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉากในส่วนที่ต้องทำขึ้นใหม่เพื่อใช้ในแต่ละรอบการแสดง



ภาพที่ 3.49 : การตรวจสอบและจัดเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉากก่อนเริ่มแสดง

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

ในระหว่างการแสดง ผู้ศึกษาจะทำการสังเกตและจดรายละเอียดไว้ หากมีจุดบกพร่องจะได้นำไปแก้ไขในการแสดงรอบต่อไปอย่างตรงจุด ซึ่งภาพรวมในการแสดงจริงทั้งสามรอบการแสดงไปในทิศทางที่ค่อนข้างดีและน่าพึงพอใจ



ภาพที่ 3.50 : การแสดงจริง

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

3.4.3 ขั้นตอนการทำงานหลังการแสดง (Post-production)

หลังจากทำการแสดงรอบสุดท้ายเสร็จสิ้นลง จึงทำการรีออดนัตว์ฉากจริง รวมทั้งการขนย้ายอุปกรณ์ประกอบฉากทั้งหมดออกจากโรงละครหอนาฏลักษณ์ ซึ่งขั้นตอนนี้เกิดขึ้นอย่างระมัดระวังและคำนึงถึงความปลอดภัยเป็นอย่างมาก หลังจากการรีออดนัตว์ฉากและขนย้ายเสร็จเรียบร้อย ในส่วนของอุปกรณ์ประกอบฉากได้ถูกจำแนกประเภทเป็น 3 ส่วน ดังนี้

- 1.) อุปกรณ์/เฟอร์นิเจอร์ที่ยืมมา : จัดเตรียมแยกไว้เพื่อนำคืนเจ้าของ
- 2.) อุปกรณ์/เฟอร์นิเจอร์ที่สร้างขึ้นใหม่ : ชิ้นที่สามารถใช้งานได้ทำการบริจาค และชิ้นที่ไม่สามารถใช้งานต่อได้ถูกนำไปทำลายทิ้ง
- 3.) อุปกรณ์/เฟอร์นิเจอร์ที่จัดหาซื้อ : ชิ้นที่สามารถใช้งานได้ทำการบริจาค และชิ้นที่ไม่สามารถใช้งานต่อได้ถูกนำไปทำลายทิ้ง

3.5 การพัฒนาและการสร้างสรรค์ผลงานด้านเครื่องแต่งกาย

3.5.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง (Pre-production)

1.) การศึกษาบทละครที่สนใจ

ในขั้นตอนการคัดเลือกบทเรื่องที่ต้องการจะศึกษา ได้มีการอ่านบทของเรื่องอื่น ๆ ด้วยเช่นกัน เมื่ออ่านแล้วจึงวิเคราะห์ออกมาว่าภาพที่เห็นในมุมมองของการออกแบบสามารถนำไปต่อยอดและสร้างสรรค์ให้การแสดงสื่อออกมาในรูปแบบที่สมควรและเป็นไปได้แบบใดบ้าง ทำให้ผู้ศึกษารู้สึกสนใจในการทำงานออกแบบเครื่องแต่งกายให้กับบทละครเรื่อง I and you เนื่องจากเห็นถึงความขัดแย้งจากความสัมพันธ์ของตัวละครที่น่าสนใจ และในเรื่องที่มีตัวละครเพียงแค่สองตัวที่ใช้ดำเนินเรื่อง

2.) ออกแบบและนำเสนอ

การวิเคราะห์บทละครในแง่ของการออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ทางผู้ศึกษาได้นำแนวทางจากบทที่สองหัวข้อการออกแบบเครื่องแต่งกาย ซึ่งว่าด้วยเรื่องของการสร้างเครื่องแต่งกายด้วยแนวคิดสัญลักษณ์นิยมและแนวคิดทฤษฎีสีในเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายมาใช้ในเรื่องของสีคู่ตรงข้าม และมีการแฝงสัญลักษณ์ด้วยสีที่เหมือนกันด้านใน

ในบทมีตัวละครมีชื่อว่าแคร์โรไลน์ภายหลังถูกเปลี่ยนชื่อปรับให้เข้ากับบริบทของไทย จึงได้ชื่อว่า “นับดาว” ต้องมีความขัดแย้งกับเด็กผู้ชายที่นำการบ้านจากโรงเรียนมาให้เธอช่วยทำ แต่เดิมตัวละครนี้มีชื่อว่าแอนโทนีและภายหลังถูกเปลี่ยนชื่อเป็น “ชนกันต์”

นับดาว	ป่วยเป็นโรคเกี่ยวกับตับอยู่แต่ในบ้าน อารมณ์ฉุนเฉียว หงุดหงิดง่ายแต่ชื่นชอบในศิลปะเช่นการคอลลาจ การถ่ายภาพ การท่องเที่ยว ชอบฟังเพลงของวง Scrubb และการเล่นอินเทอร์เน็ต บ้านมีฐานะดีค่อนข้างดี
ชนกันต์	เป็นเพื่อนร่วมห้องเรียนของนับดาว ใจเย็น ชื่นชอบกีฬา บาส บทกวีของคาลิล ยิบราน ชอบปรัชญา ชอบฟังเพลงของวงเฉลียง เป็นเด็กนักเรียนทุน บ้านมีฐานะค่อนข้างไม่ดี

ตารางที่ 3.9 : การเทียบเคียงข้อมูลตัวละคร

ที่มา: ผู้ศึกษา

3.) การส่งความคืบหน้า 30%

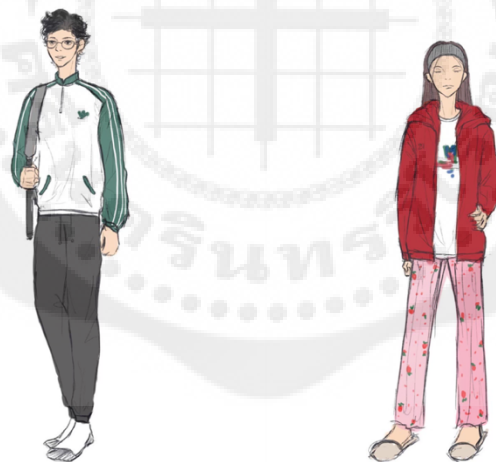
จากบทละครและตัวละครที่ถูกวิเคราะห์กันในทีมของผู้ศึกษาเพื่อให้มองภาพและเข้าใจในทางเดียวกันแล้วจึงหาธีมตรงกลางที่ชัดเป็นหลัก จึงได้ตีความ “การยอมรับตัวตนแต่ละคนทำให้เกิดความเป็นหนึ่งเดียว” ความแตกต่างของทั้งสองคนในแง่ของเครื่องแต่งกายนอกจากสีแล้วยังต้องแยกเรื่องสไตล์ออกให้ชัดเจน เมื่อทราบถึงรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ จึงแทนตัวนับดาวด้วยสีแดงในชุดเป็นหลัก เพราะที่เป็นสีที่รุนแรง เห็นเด่นชัด สะดุดตา และแทนตัวชนกันต์ด้วยสีน้ำเงินหรือสีเขียวเป็นหลัก ซึ่งมีความรู้สึกมองแล้วเย็นสบายตาแต่ทั้งสองคนจะมีจุดร่วมคือเสื้อด้านในจะต้องเป็นสีขาวเพื่อสื่อถึงการเข้าใจกันและกัน



ภาพที่ 3.51 : รูป Ref. เสื้อผ้าของตัวละคร

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

เมื่อเลือกโทนสีที่ใช้เป็นสัญลักษณ์และสไตล์ของแต่ละตัวละครได้แล้วผู้ศึกษาได้ทดลองร่างภาพคร่าว ๆ เพื่อนำเสนอกับครูที่ปรึกษาให้ได้เห็นภาพมากขึ้น



ภาพที่ 3.52 : ภาพสเก็ตตัวละครกราฟแรก 30%

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

สรุปการส่งความคืบหน้า 30%

ผู้ศึกษาได้ส่งภาพสเก็ตและหาภาพตัวอย่างชุดที่คาดว่าจะมีความเป็นไปได้แก่อาจารย์ที่ปรึกษา และได้รับความเห็นกลับมาเกี่ยวกับโทนสีที่ใช้ค่อนข้างหวาน น่ารัก รวมถึงยังไม่เห็นสไตล์ของตัวละครเท่าที่ควร

4.) การส่งความคืบหน้า 50%

จากการส่งงาน 30% ผู้ศึกษาได้นำความเห็นที่ได้รับมาปรับใช้ในงานออกแบบเครื่องแต่งกาย แก์ไซส์โตลีให้ชัดเจนศึกษาตัวละครให้มากขึ้นผ่านการอ่านบทและการแสดงของนักแสดงที่ตีความออกมา แต่ในระหว่างกระบวนการปรับแกมีโอกาสที่เข้ามาให้ลองนำสไตส์ที่คิดหรือออกแบบไปทดลองบนเวทีจริงในเทศกาล ‘ปล่อยผี’ เป็นการแสดงสั้น ๆ เพื่อปูทางให้ผู้ชมทราบถึงเรื่องที่ต้องการจะสื่อในระหว่างการพัฒนาและออกแบบงานผู้ศึกษาและทีมได้ไปลงพื้นที่จริงที่ท้องฟ้าจำลอง เก็บเกี่ยวบรรยากาศของผู้คนที่มาท่องเที่ยวและบรรยากาศสภาพแวดล้อมของสถานที่เพื่อการออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ผู้ศึกษาจึงเลือกที่จะลองออกแบบชุดของตัวละครที่คาดว่าจะมีอยู่ในตู้เสื้อผ้า หรือคาดว่าตัวละครนั้น ๆ จะต้องแต่งตัวแบบนี้ สร้างคาแรคเตอร์ให้แตกต่างอย่างชัดเจนอีกทั้งยังคงเลือกใช้สีที่สื่อความหมายกับตัวละครเช่นเดิม แต่ถ้าหากว่าใช้โทนที่ต่างกันมากเกินไปอาจจะดูไม่เป็นธรรมชาติและเหมือนไม่ได้มาในเรื่องเดียวกันหรือธีมเดียวกัน จึงมีการนำสีเทาเข้ามาผสมให้ดูเป็นทางเดียวกันและสบายตาขึ้น



ภาพที่ 3.53 : ลองชุดที่ใช้ในการแสดง 50%

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

นอกจากการแสดงในเทศกาลปล่อยผีแล้ว ผู้ศึกษาได้ทำการแก้ไขแบบที่ร่างเอาจากแบบแรก ทำให้ดูมีคาแรคเตอร์ที่ชัดเจนมากขึ้น บ่งบอกถึงความชอบและคาแรคเตอร์ของตัวละครจากสีและชุดที่ใช้



ภาพที่ 3.54 : ภาพสเก็ตชชุดและการปลดเสื้อของตัวละคร

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

สรุปการส่งความคืบหน้า 50%

หลังจบการแสดงได้มีการสอบถามถึงความรู้สึกความเห็นเกี่ยวกับชุดตัวละคร ความเห็นของผู้ชมเป็นไปในทิศทางที่ดี เสื้อผ้าที่ตัวละครสวมใส่ส่งให้ผู้ชมรู้สึกสนุกและมีอารมณ์ร่วมไปกับตัวละครได้ถึงแม้ว่าจะมีบางจุดที่น่าปรับแก้เช่นรองเท้าควรเป็นสีขาวจะทำให้เด่นขึ้น แต่ผลที่ออกมาจากความเห็นอยู่ในระดับที่น่าพึงพอใจ

ในส่วนของภาพร่างที่แก้ไขจาก 50% ถือว่าเป็นที่น่าพอใจมองเห็นคาแรคเตอร์และเห็นถึงความแตกต่างของทั้งสองตัวละคร

5.) การส่งความคืบหน้า 70%

จากการส่งงานในรอบ 30% และรอบ 50% ทางผู้ศึกษาได้พบแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกายให้ตัวละครมีคาแรคเตอร์ที่เด่นชัดมากขึ้น ทางผู้ศึกษานำความชอบของตัวละครที่มีปรากฏในบทมาช่วยในการออกแบบให้เห็นถึงความแตกต่างและสไตล์ที่ชัดเจนของแต่ละตัวละคร ดังนี้

ชนกันต์ - ชอบเล่นบาสเกตบอลผู้ศึกษาได้ออกแบบให้ชนกันต์สวมเสื้อบาสสีน้ำเงินทับเสื้อยืดสีขาวโดยอ้างอิงให้ชนกันต์มีความชอบในทีม Golden State Warrior ที่เพิ่งได้รับแชมป์ในการแข่งขัน NBA ในเกมที่ 6 ปิดซีรีส์ที่ 4-2 เกมในปี 2022 ที่ผ่านมา ด้านบนสุดจะทับด้วยเสื้อคลุมสีน้ำเงิน-เทา



ภาพที่ 3.55 : ภาพตัวอย่างเสื้อบาสทีม Golden State Warrior
ที่มาภาพ : Supersports



ภาพที่ 3.56 : ภาพตัวอย่างชุดชนกันต์
ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

นับดาว – ชอบงานศิลปะการคอลลาจภาพและการถ่ายรูป ผู้ศึกษาจึงคิดวิธีการออกแบบให้เสื้อกันหนาวของนับดาวมีชิ้นส่วนตัดแปะเหมือนเป็นการเย็บปักถักร้อยลงในเสื้อ ช่วยให้ดูมีความน่ารักมากขึ้น และแสดงคาแรคเตอร์ของนับดาวให้ชัดเจนขึ้นในมุมมองของคนที่อยู่ห้องเฉย ๆ



ภาพที่ 3.57 : ภาพตัวอย่างชุดนับดาว
ที่มาภาพ : ร้าน panpuishop ใน shopee

สรุปการส่งความคืบหน้า 70%

การเรียงใหม่ไลน์ในการปลดเสื้อของนักแสดงสามารถทำตามความต้องการที่วางไว้ได้ ยกเว้นตอนจบที่ต้องถอดเสื้อนอกออกให้เหลือเสื้อขาวทั้งสองตัวละครนั้นค่อนข้างแปลกและผิดจังหวะ จึงต้องหาช่วงให้นักแสดงปลดเสื้อออกใหม่และต้องแก้เสื้อบาสของตัวชนกันดีให้เป็นเสื้อที่แสดงถึงความเป็นนักกีฬาตัวหลักในทีมของโรงเรียน

6.) การส่งความคืบหน้า 100%

จากการส่งงานใน 70% ทางผู้ศึกษาได้แก้ไขการปลดเสื้อนักแสดงให้อยู่ในจังหวะที่เหมาะสมแล้ว เสื้อของชนกันดีที่ผู้ศึกษาได้ออกแบบแก้ไขให้เป็นเสื้อที่มีชื่อของตัวละครโดยเฉพาะ ทางผู้ศึกษายังคงเลือกใช้สีจากทีมบาส Golden State Warrior เป็นแบบในการทำงานและเลือกใช้หมายเลข 24 ที่เป็นเลขประจำตัวของนักบาสในวงการแข่งขัน NBA ชื่อว่า Kobe Bryant เขาที่เป็นที่ยกย่องในวงการบาสเป็นอย่างมากแม้จะประสบอุบัติเหตุและล่วงลับไปแล้วก็ตาม

เมื่อเลือกรายละเอียดที่ควรมีในเสื้อบาสแล้วจึงเริ่มการออกแบบเสื้อบาส และผู้ศึกษาได้นำแบบที่ร่างไว้ติดต่อนำไปหาร้านรับทำเสื้อกีฬา สอบถามราคาและระยะเวลาการทำงานของแต่ละร้าน รวมถึงระยะเวลาที่ใช้ในการจัดส่งก่อนตัดสินใจจ้างวานให้พิมพ์ลายที่ต้องการ



ภาพที่ 3.60 : ภาพร่างชุดบาสของชนกันดีที่ออกแบบใหม่
ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

ในส่วนเสื้อกันหนาวของนั้บดาว ทางผู้ศึกษาได้นำเสื้อมาแต่งเพิ่มโดยการนำตัวรืด และผ้าสักหลาดมาปักลงบนเสื้อเพื่อเพิ่มรายละเอียดให้ทั้งตัวชิ้นงาน และเพิ่มรายละเอียดให้กับตัวละคร



ภาพที่ 3.61 : ขั้นตอนการทำงาน เย็บหัวใจ
ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา



ภาพที่ 3.62 : การปกกลายลงบนเสื้อกันหนาวนัวดาว

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

สรุปการส่งความคืบหน้า 100%

ทางผู้ศึกษาได้คอยแก้ไขข้อผิดพลาดเล็กน้อยๆ เช่นชายเสื้อของชนกัณฑ์เกี่ยวกับเก้าอี้ขณะแสดงบ่อย จึงแก้ไขด้วยการเปลี่ยนวิธีในการผูกใหม่ และมีเรื่องชิปของเสื้อกันหนาวนักแสดงแตกขณะใช้ซ้อม ได้รับการแก้ไขโดยนำไปส่งให้ช่างเปลี่ยนชิปให้ใหม่ ปัญหาในการส่ง100% นี้ได้รับการแก้ไขทั้งหมด



ภาพที่ 3.63 : ภาพสเก็ตของการแต่งชุดก่อนถอดเหลือสีขาว

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

3.5.2 ผลงานการออกแบบเพื่อการแสดง (Production)

1.) ช่วงก่อนการแสดงจริง

ในวันขึ้นแสดงทางผู้ศึกษาต้องเลือกแนวทางในการแต่งหน้าทำผมให้กับนักแสดง ในเรื่อง เราทั้งสองคนจะเน้นที่ความเป็นธรรมชาติทรงผม

นักแสดงที่รับบทเป็นชนกัณฑ์ - จะเป็นการมัดขึ้นเพื่อให้ดูคล่องตัว การแต่งหน้าเน้นความเป็นธรรมชาติแต่เน้นให้มองเห็นรูปหน้าชัดเจนขึ้นจากเดิมเล็กน้อย

นักแสดงที่รับบทเป็นนัวดาว - จะปล่อยผมตอนอยู่ในห้อง แต่เมื่อดำเนินเรื่องไปจนกลางเรื่อง จะมีช่วงทำงานให้นักแสดงมัดผมขึ้นซึ่งมีความหมายทางกายภาพว่าพร้อมทำงาน หรืออาจหมายถึงการไว้วางใจ การแต่งหน้าจะเน้นให้เครื่องหน้าชัดแต่ต้องหนามากเกินไป เน้นความเป็นธรรมชาติเช่นกัน



ภาพที่ 3.64 : ภาพก่อนขึ้นแสดงในวันซ้อมใหญ่

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

2.) ช่วงรอบการแสดงจริง

ในวันแสดงจริงทั้งสามวันผู้ศึกษาไม่ประสบปัญหาที่ต้องแก้ไขเกี่ยวกับเสื้อผ้าการแต่งกายหรือการแต่งหน้าทำผม การดำเนินงานของทั้งสามวันผ่านไปได้ดี

3.5.3 ขั้นตอนการทำงานหลังการแสดง (Post-production)

หลังจากจบการแสดงทั้งสามวันมีการให้ความเห็นติชม (Feedback) กับทีมงานและผู้กำกับจากผู้ชมและทีมงานด้วยกันเอง และทางผู้ศึกษาได้เก็บของที่เป็นเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายหลังจบการแสดงเพื่อให้เรื่องถัดไปเข้ามาใช้พื้นที่ต่อ

สรุปผลงานหลังการแสดงเสร็จสิ้น

สำหรับนักศึกษาที่ทำหน้าที่ออกแบบเครื่องแต่งกายได้รับความเห็นจากผู้ชมในทิศทางที่ดีและค่อนข้างน่าพึงพอใจ ผู้ชมได้รับสารที่จะสื่อผ่านเครื่องแต่งกาย ของตกแต่งบนเสื้อผ้าเล็กๆน้อยๆ ที่ซ่อนลงไปเช่น ความชอบของนักร้องที่ไม่ได้อยู่แค่บนกำแพงห้องแต่ยังอยู่บนเสื้อผ้า และได้ผู้ชมรับสารจากการที่นักแสดงค่อยๆ ปลดเสื้อนอกออกจนเหลือสีขาวทั้งคู่ เป็นไปตามที่ผู้ศึกษาต้องการที่จะสื่อ ถึงแม้ว่าการออกแบบเสื้อผ้าหรือการลงมือทำงานนั้นอาจได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่นบ้าง แต่ผู้ศึกษารู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้รับความเห็นหรือความช่วยเหลือจนทำให้งานที่ผู้ศึกษาได้รับมอบหมายนั้นสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น



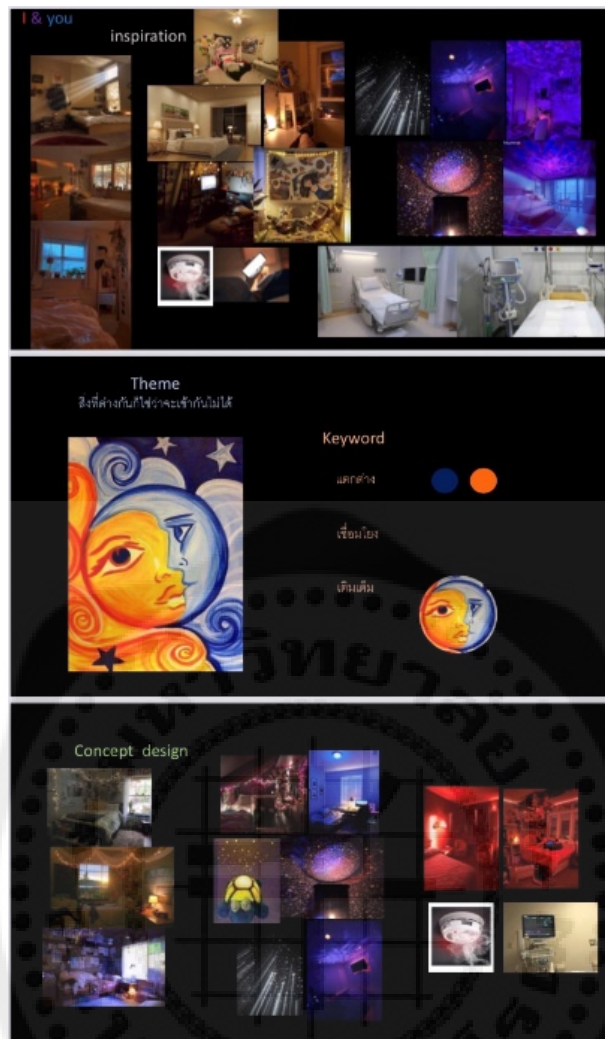
ภาพที่ 3.65 : นักแสดงปลดเสื้อนอกจนเหลือเพียงเสื้อสีขาวล้วนในตอนท้ายเรื่อง
ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

3.6 การพัฒนาสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบแสงและเทคนิคพิเศษละครเวทีเรื่องเรา

3.6.1 ขั้นตอนการทำงานก่อนการแสดง (Pre-production)

1.) การศึกษาบทละครดั้งเดิม

จากการศึกษาจากบทละครเรื่อง เรา ที่ถูกดัดแปลงมาจากละครเรื่อง “I and you” ประพันธ์โดย Lauren Gunderson ผู้ศึกษาได้อ่านบทละครครั้งแรกด้วยตนเองมองเห็นถึงประเด็นเรื่องความแตกต่างที่คิดว่าไม่สามารถเข้ากันได้ถ้ายังไม่ลองทำอะไรบางอย่าง จึงได้เป็นธีม “สิ่งที่ต่างก็คิดว่าเข้ากันไม่ได้” นอกจากนี้ยังมองเห็นความสัมพันธ์ ที่สับสนและมุมมองที่ต่างกันของคนสองคน ซึ่งการดำเนินเรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นในห้วงความคิดของเด็กหญิงที่เธอกำลังรักษาตัวจากการผ่าตัดเปลี่ยนอวัยวะ



ภาพที่ 3.66 : การศึกษาบทละครดั้งเดิม (รัชฎาพร ครรโลลักษณะ)
ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

2.) การกำหนดทิศทางการนำเสนอ

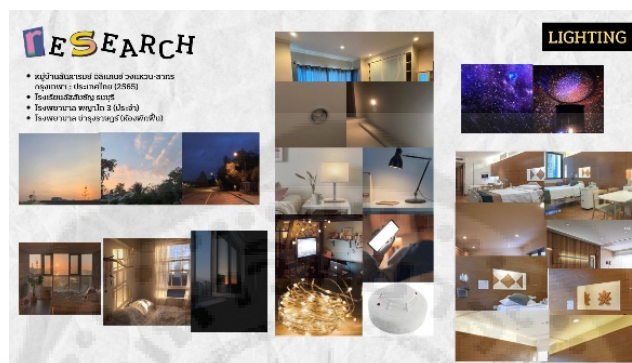
จากการอ่านบทร่วมกับผู้กำกับและผู้ออกแบบองค์ประกอบศิลป์ฝ่ายอื่นได้ข้อสรุปว่ามีการเปลี่ยนบริบทจากเดิม “สหรัฐอเมริกา” เป็น “ประเทศไทย” จึงทำให้ผู้ศึกษาหาข้อมูลได้จริง สถานที่ที่เกิดขึ้นจริง เลยทำให้การค้นคว้าหาข้อมูลง่ายมากขึ้น

3.) การวิเคราะห์บทละครและการค้นคว้าข้อมูลอ้างอิงเพื่อใช้ในการออกแบบแสง

ในการออกแบบแสง การค้นคว้าข้อมูลสถานที่เป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากสถานที่ที่ต่างกันก็ให้แสงและความรู้สึกที่แตกต่างออกไป การมีข้อมูลสำหรับแต่ละสถานที่และช่วงเวลาที่มิในบทละครนั้น ช่วยให้ผู้ศึกษาเห็นภาพและเข้าใจแสงที่จะต้องเกิดขึ้น เพื่อให้ผู้ชมสามารถเข้าใจและรับรู้ได้ว่าที่นั่นคือที่ไหน เพราะในละครเรื่อง เรา มีการพูดถึงเวลาอย่างชัดเจน หากจัดแสงไม่ชัดเจนอาจทำให้ผู้ชมไม่สามารถรู้ถึงช่วงเวลานั้นได้

4.) การส่งความคืบหน้า 30%

ผู้ศึกษาได้เริ่มค้นคว้าหาข้อมูลจากสถานที่ที่อยู่จริง แสงจากสถานที่จริงว่ามีทิศทาง ลักษณะเฉพาะของช่วงเวลาที่แตกต่างกันออกไปและมีการแยกระหว่างแสงธรรมชาติกับแสงที่มนุษย์สร้างขึ้น เมื่อนำมาผสมผสานกับแนวคิด “การยอมรับตัวตนของแต่ละคน ทำให้เกิดการเป็นหนึ่งเดียว” ผู้ศึกษาจึงใช้สี ของกลางวันและกลางคืนแทนค่าตามลักษณะของนักแสดงและภาพรวมของแสงให้ไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งสีที่ใช้แทนชนกันต์เป็นสีโทนเย็น สีของนับดาวเป็นสีโทนร้อน



ภาพที่ 3.67 : สไลด์การอัปเดต

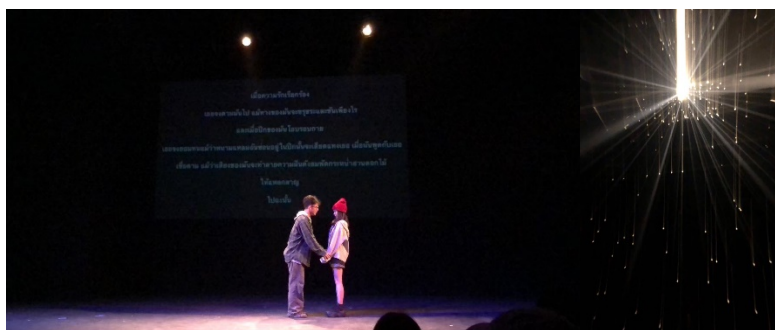
ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

สรุปการส่งความคืบหน้า 30%

ในการส่งความคืบหน้า 30% ได้ข้อสรุปว่าในส่วนของการค้นคว้าหาข้อมูลเป็นไปในทางเดียวกันกับผู้ออกแบบองค์ประกอบฝ่ายอื่นๆ แต่มีการปรับเปลี่ยนการแทนค่าของสีให้ตัวชนกันต์เป็นสีโทนร้อนที่สว่าง และแทนสีของนับดาวเป็นสีโทนมืดอิมครีม ในส่วนของการส่งชินบนเวทีทิศทางของแสงและการเลือกใช้สีของแสงในการดำเนินเรื่องไปในทิศทางที่ไม่แยแสสามารถนำไปต่อยอดได้

5.) การส่งความคืบหน้า 50%

หลังจากผู้ศึกษาได้ทิศทางและแนวคิดในการนำมาใช้ในองค์ประกอบแสง จึงนำมาพัฒนาต่อยอดในการส่งความคืบหน้า 50% และสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในเทศกาลปล่อยผีผู้ศึกษาได้มีการคิดหาจุดรวมในการใช้สีของแสงที่ไปในทิศทางเดียวกันเพื่อนำเสนอบนเวที และมีการใช้อุปกรณ์เสริมของไฟเพื่อช่วยเพิ่มบรรยากาศได้ คือ มิลเลอร์บอล จากบทละครผู้ศึกษาเล็งเห็นถึงความเชื่อมโยงกับอุปกรณ์ประกอบฉากจึงได้รับแรงบันดาลใจในการนำลูกบอลกระจก(mirror ball) มาเป็นหนึ่งในเทคนิคที่ใช้เล่นกับแสงด้วยผู้ศึกษาเห็นว่าแสงที่สะท้อนจากบอลกระจกมากระทบกับพื้นผิวนั้นมีลักษณะเหมือนดวงดาวที่ระยิบระยับ และมีการทดลองใช้โปรเจคเตอร์ในการฉายภาพที่ต้องการสื่อให้ผู้ชมเห็นภาพมากขึ้น



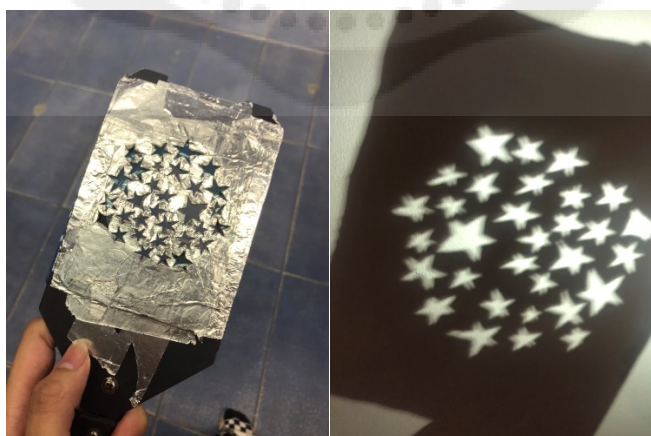
ภาพที่ 3.68 : เทศกาลปล่อยผี
ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

สรุปการส่งความคืบหน้า 50%

จากการส่งความคืบหน้า 50% ผู้ศึกษามองเห็นภาพรวมและทิศทางของการดำเนินเรื่องมากขึ้น และได้คำแนะนำจากคณะอาจารย์ว่าต้องเลือกใช้สิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อลดปัญหาที่จะเกิดขึ้น

6.) การส่งความคืบหน้า 70%

ผู้ศึกษาได้มีการพัฒนาแนวคิดของตนเองในบทละคร และร่วมไปถึงการดูซ้อมทำให้ผู้ศึกษาได้ข้อมูลในแง่ของตัวละคร อารมณ์ สิ่งทีบทละครจะต้องการนำเสนอ รวมไปถึง stage direction ที่เป็นหนึ่งแนวทางในการต่อยอดได้ ประกอบกับการดูซ้อมผู้ศึกษาก็จะได้ข้อมูลของบรรยากาศโดยรอบและได้เข้าใจแสงที่จะเกิดขึ้นในเรื่อง พื้นที่การแสดงและลำดับภาพทำให้ผู้ศึกษาเห็นถึงขอบเขตของการจัดวางไฟคร่าว ๆ เช่น แสงพระอาทิตย์ตกที่ส่องผ่านเข้ามาในห้องของเด็กผู้หญิง และมีการใช้อุปกรณ์เสริมของไฟเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งอย่างคือ แผ่นโบบ์รูปต่าง ๆ เพื่อสร้างบรรยากาศเพิ่มเติม



ภาพที่ 3.69 : รูปตัวอย่างแผ่นโบบ์
ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

สรุปการส่งความคืบหน้า 70%

ได้ข้อเสนอแนะจากคณะอาจารย์ว่าให้มีการเลือกใช้สิ่งที่เหมาะสมและจำเป็นต่อการดำเนินเรื่องที่ทำให้ไม่ขัดกับเพลงและการเล่าเรื่อง

7.) การส่งความคืบหน้า 100%

7.1) การวางแผนลำดับไฟแต่ละฉาก

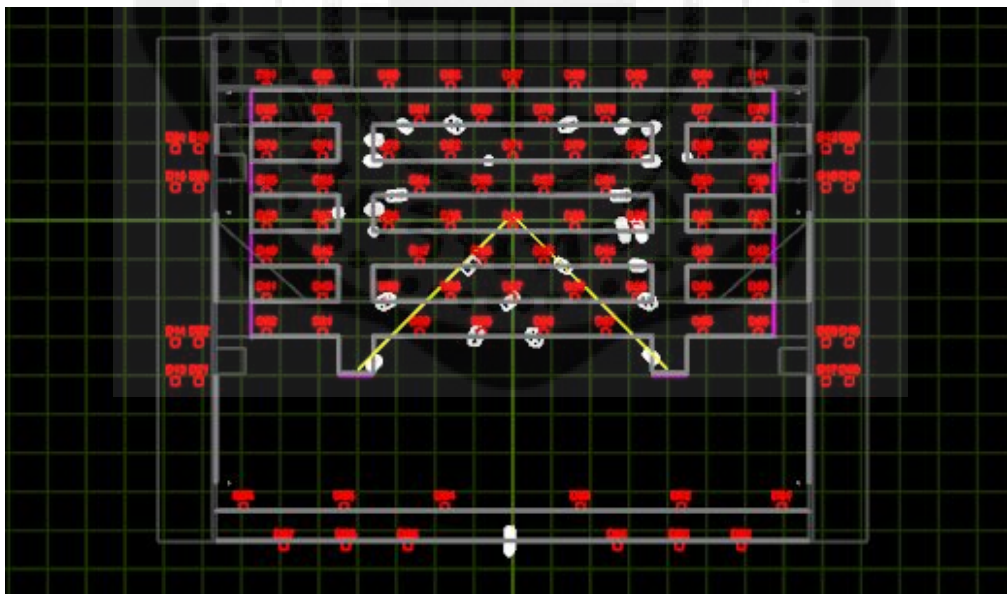
break down

องศ1	เวลา	สถานที่+ action	lighting	Special lighting	
1	หลังเลิกเรียน ช่วงหัวค่ำ 17.00 น.	ห้องนอนนิบดาว	แสงบรรยากาศ+แสงในห้อง สลัวๆ +แสงจากไฟประดิษฐ์ ที่ประดับตามเพลง		
		บริเวณหน้าห้องนิบดาว	ไฟ top ลงตัวกันศ +แสง บรรยากาศไฟในห้องสว่างขึ้น		
		ในห้องนิบดาว + บริเวณหัว เตียง	แสงบรรยากาศ+ไฟสัญญาณเค รื่องตักควินแจ็งเคอน+ไฟปิๆ ตามเสียง	1024	
	20.00	ในห้องนิบดาว+กันศกำลัง พูดบทกวี	แสงบรรยากาศไฟดวง+เพลง เริ่มตั้งขึ้น	1137	
		กันศปิดหนังสือ	แสงบรรยากาศ +แสง ไฟประดิษฐ์		
		กันศพูดบทกวี+เผย ความในใจนิบดาว	แสงบรรยากาศ+แสงโทนมืด	1119	
		กันศพูดบทกวี	แสงบรรยากาศ+แสงสีชมพู เคลื่อนไหว	1345	
		เดินไปแต่ละจุดของวง ไฟ	ไฟ top ลงแต่ละจุด		
องศ2	เวลา	สถานที่+ action	lighting	Special lighting	

		ในห้องของนักแสดง เดียวกัน	แสงบรรยากาศ +แสงไฟประดิษฐ์ +แสงส้อมพู่	1345	
		นักแสดงเปิดไฟใน ห้อง+นักแสดงเปิดไฟเต้า	แสงไฟประดิษฐ์เพลง+ แสงบรรยากาศ+แสงจากมิเตอร์ บอล	โปรเจกเตอร์ อวกาศ+ แสง+gobo รูป ดาว	
		ทุกๆการพูดของกัน	แสงประดิษฐ์ริบ แดงขึ้น จากเครื่องคิกควัน เวลา ไปจนถึงไฟในห้องทั้งหมด		
			แสงบรรยากาศในโรง พยาบาล+แสงภายนอกห้องที่ ส่องผ่านเข้ามาทางหน้าต่าง +ไฟไฟด		

ตารางที่ 3.10 : ตารางการวางแผนลำดับไฟแต่ละฉาก
ที่มา : ผู้ศึกษา

7.2) แผนผังและรายละเอียดการติดตั้งไฟ



ภาพที่ 3.70 : แพลนไฟ

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

สรุปการส่งความคืบหน้า 100%

จากการส่งความคืบหน้า 100% ผู้ศึกษาได้คำแนะนำจากคณะอาจารย์ให้ปรับแก้เพื่อให้สีและแสงดูไม่ขัดกับการแสดงและเทคนิคฝ่ายอื่น

3.6.2 ผลงานการออกแบบเพื่อการแสดง (Production)

1.) ช่วงก่อนการแสดงจริง

ในช่วงการแสดงจริงผู้ศึกษาจะต้องมีการตรวจเช็คความเรียบร้อยของระบบไฟต่าง ๆ การหาตำแหน่งของการจัดวางมิลเลอร์บอล ทั้งตู้ติမ်เมอร์ บอร์ดไฟ รวมไปถึงดวงไฟต่างๆว่ามีไฟเสียหายหรือไม่ หากมีก็ต้องแก้ไขให้เรียบร้อย อาจมีการทบทวนคิวต่างๆกับตนเองหรือกับผู้ควบคุมองค์ประกอบฝ่ายต่างๆให้มั่นใจก่อน เริ่มการแสดง

2.) ช่วงรอบการแสดงจริง

ในการแสดงในรอบแรกนั้นไม่ได้มีปัญหาเกิดขึ้นระหว่างการแสดง แต่มีบางครั้งผู้แขวนไฟไม่ได้ทำการล็อกไฟไว้ให้ดีจึงทำให้ไฟหลุดโพล์ได้จึงทำให้ต้องมีการปรับโพล์ไปบางดวงใหม่



ภาพที่ 3.71 : ภาพการแสดงจริง (1)

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา



ภาพที่ 3.72 : ภาพการแสดงจริง (2)

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

3.6.3 ขั้นตอนการทำงานหลังการแสดง (Post-production)

เมื่อการแสดงจบลง ทางทีม Production ได้ทำการรีออดดวงไฟออกจากพื้นที่โดยต้องมีการแจกแจงหน้าที่ให้แต่ละคนเพื่อความรวดเร็ว อีกทั้งยังต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของผู้ช่วยทุกคนในทีมอีก

ด้วย เมื่อทำการรื้อถอนเสร็จแล้วทางผู้ออกแบบจะทำการเช็คจำนวนและดวงไฟอีกครั้งว่าอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์หรือไม่เพื่อที่จะสามารถนำไปใช้งานต่อได้ หากพบอุปกรณ์ส่วนไหนชำรุดทาง ทีมออกแบบก็ต้องทำการซ่อมแซมเพื่อที่อุปกรณ์จะสามารถนำมาใช้ได้อีก



บทที่ 4

สรุปผลการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงาน

4.1 ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์

4.1.1 ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ด้านการกำกับการแสดง

การได้รับหน้าที่เป็นผู้กำกับในเทศกาลศิลปะนิพนธ์ ประจำปี 2565 เป็นสิ่งที่ท้าทายแก่ผู้ศึกษาเป็นอย่างมาก การต้องเป็นผู้นำในเรื่องของการตัดสินใจทุกอย่างในโปรดักชั่น เป็นความท้าทายตัวตนของผู้ศึกษาเป็นที่สุด ผู้ศึกษาต้องทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้มีประสิทธิภาพสูงสุดและต้องถ่ายทอดประเด็นที่ต้องการจะนำเสนอให้ถึงแก่นสารของเรื่องมากที่สุด ผู้ศึกษาเริ่มจากความไม่แน่ใจและความไม่มั่นใจ ผู้ศึกษามักคิดว่าตนเองไม่มีความคิดสร้างสรรค์และไม่มีความรับผิดชอบที่ไม่เหมาะสมกับตำแหน่งที่ได้รับ แต่สิ่งที่ผู้ศึกษามั่นใจมากที่สุดคือแก่นสารที่ผู้ศึกษาต้องการจะนำเสนอ แก่นสารนี้คือการคิดวิเคราะห์ถึงเรื่องราวที่ผ่านมาในชีวิตของผู้ศึกษา จึงทำให้ผู้ศึกษาพยายามพัฒนาทักษะ ความคิดสร้างสรรค์และการทำงานร่วมกับผู้อื่น ผู้ศึกษาได้เรียนรู้จากขั้นตอนกระบวนการต่างๆของการทำงานในครั้งนี้ ทำให้ผู้ศึกษาตระหนักถึงความเป็นจริงที่ว่า “การเรียนรู้ไม่มีที่สิ้นสุด” ผู้ศึกษารู้สึกเพลิดเพลินกับการทำงานที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์เป็นอย่างมาก ลักษณะนิสัยที่เปลี่ยนไปของผู้ศึกษา ในระหว่างขั้นตอนการทำงานมีหลากหลายเหตุการณ์ที่เข้ามาทดสอบตัวตนของผู้ศึกษา ทำให้ผู้ศึกษารู้จักระงับอารมณ์มากยิ่งขึ้น รู้จักการเจรจาเพื่อเกิดงานมากยิ่งขึ้น รู้จักการวางตัวต่อการทำงานร่วมกับผู้อื่นมากยิ่งขึ้น รู้จักรับฟังและอดทนต่อการทำงานร่วมกับผู้อื่นมากยิ่งขึ้น ถ้านำข้อดีของการทำงานร่วมกับผู้อื่นมาพัฒนาให้ถูกทางก็จะทำให้เกิดผลลัพธ์ที่ประสบผลสำเร็จมากยิ่งขึ้น สิ่งเหล่านี้เป็นดังรางวัลชีวิตให้แก่ผู้ศึกษา

ในขั้นตอนการทำงานที่ต้องรับมือกับแรงกดดันและความคาดหวังของบุคคลที่หวังดี ล้วนคอยเตือนให้ผู้ศึกษาเดินหน้าต่อไป ผู้ศึกษาได้รับกำลังใจและความปรารถนาดีจากบุคคลรอบข้างตลอดเวลา ทำให้ผู้ศึกษาคอยผลักดันตัวตนของตัวเองและคอยค้าจุนคณะผู้ศึกษา ผู้ศึกษารู้สึกเป็นเกียรติอย่างมากที่ได้ร่วมงานและเรียนรู้กับคณะศึกษาในครั้งนี้

4.1.2 ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ด้านการแสดง

หลังจากที่ได้ทำการศึกษาค้นคว้าและลงมือทำจริงตามกระบวนการทั้งหมดของละครเวที เรื่อง เรา ผู้ศึกษาได้เรียนรู้และพบเจอปัญหาทั้งด้านการแสดง ไปจนถึงการทำงานร่วมกับผู้อื่นในโปรดักชั่น ในฐานะมนุษย์ การได้เรียนรู้และทำงานจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ทำให้ได้เห็นความจริง ความจริงของมนุษย์ ความจริงของตัวเอง ผ่านการทำงานกับตัวละครที่เรารับผิดชอบ ได้เห็นบาดแผลผ่านความผิดพลาดในการทำงาน วิธีการที่เราคิดว่าดีที่สุดอาจยังไม่ใช่คำตอบในการแสดงละครเรื่องเรา ทำให้ผู้ศึกษามีทัศนคติที่เปิดกว้างมากขึ้น ยอมรับที่จะปรับและเปลี่ยนแปลงตามกระบวนการที่เหมาะสมกับเรื่อง ในทุกๆการทำงานผู้ศึกษาต้องพัฒนาขึ้นทุกครั้ง เพื่อเรียนรู้ข้อผิดพลาดและยอมรับมัน การฝึกซ้อมก็เป็นอีกหนึ่งสิ่งที่สำคัญ แต่ที่ขาดไม่ได้คือ

ร่างกายและจิตใจของผู้แสดงที่ต้องเตรียมความพร้อมกับการแสดง ทุกอย่างจะส่งผล และที่สำคัญเทคนิคการแสดงต้องไม่ส่งผลร้ายต่อผู้แสดงด้วย เรียนรู้ที่จะทำงานด้วยความสนุกและปล่อยวางความเครียดที่เกิดขึ้น ปล่อยไปตามสถานการณ์และเชื่อในสิ่งที่ตัวเองเตรียมตัวมา

4.1.3 ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ด้านการออกแบบเพื่อการแสดง

4.1.3.1 ด้านการออกแบบฉาก

ในการสร้างฉากละครเรื่อง เรา ทำให้ผู้ศึกษาได้เรียนรู้จากการทำงานจริง ตั้งแต่การวิเคราะห์บทไปจนถึงการสร้างฉากขึ้นมาบนเวทีจริง ในระหว่างการออกแบบ ได้มีการปรึกษาพูดคุยเพื่อให้ได้ภาพที่ตรงกับผู้กำกับ รวมไปถึงการหาแนวคิด (Concept design) ที่จะนำมาใช้ในการออกแบบเพื่อให้ได้งานที่ออกมาในแนวเดียวกัน โดยรวมการทำงานในโปรดักชันนี้จะทำงานกันเป็นทีม เพราะการทำงานของแต่ละส่วนจำเป็นที่จะต้องใช้ความคิดเห็นการซัพพอร์ต และการประสานงานจากทุกๆฝ่าย เพื่อให้ผลงานที่ออกมาสมบูรณ์แบบมากที่สุด การได้รับหน้าที่เป็นผู้ออกแบบฉากเป็นงานที่ได้เรียนรู้ แก้ปัญหาและฝึกความอดทนต่อสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นระหว่างการทำงาน เพราะการทำงานนี้เป็นการทำงานแบบโปรดักชัน ต้องทำงานกับคนหมู่มาก ทั้งนี้ผู้ศึกษายังต้องมีความกระตือรือร้นในการเข้าดูการซ้อมให้ได้มากที่สุด เพื่อเป็นการเก็บข้อมูลการแสดง และการปรับแก้บทในบางส่วน เพื่อมาใช้ในการทำงาน พัฒนาต่อยอดในสิ่งที่กำลังทำอยู่ให้ออกมาดีและสมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น

4.1.3.2 ด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก

ในการสร้างสรรค์อุปกรณ์ประกอบฉากละครเวทีเรื่อง เรา ผู้ศึกษาได้มีการเรียนรู้ในการทำงานจริงเป็นอย่างมาก ทั้งในด้านการศึกษาค้นคว้าข้อมูลเพื่อมาใช้ในการพัฒนาต่อยอดการออกแบบ ด้านการออกแบบและการลงมือทำจริง รวมไปถึงด้านการสื่อสารและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เนื่องจากอุปกรณ์ประกอบฉากละครเวทีนั้นถือเป็นองค์ประกอบที่ต้องทำงานร่วมกับทุกฝ่ายเป็นอย่างมากเพราะเป็นส่วนที่คอยซัพพอร์ตและประสานการทำงานของส่วนต่างๆไปในทิศทางเดียวกัน

การเป็นผู้ออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากช่วยฝึกทั้งความรับผิดชอบและความกระตือรือร้นต่อหน้าที่เป็นอย่างมาก เพราะอุปกรณ์ประกอบฉากเป็นส่วนที่ทำงานกับนักแสดงเป็นอย่างมาก จึงทำให้ผู้ศึกษาต้องมีความกระตือรือร้นในการดูการฝึกซ้อมของนักแสดง เพื่อเก็บรายละเอียดและนำบางส่วนมาพัฒนาต่อยอดในการออกแบบหรือคัดเลือกของใช้ และยังเพิ่มทักษะเรื่องความละเอียดรอบคอบและการแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้ศึกษา ซึ่งจากภาพรวมของงานในครั้งนี้ได้แสดงให้เห็นถึงการนำความรู้ความสามารถมาพัฒนาต่อยอดได้อย่างเป็นที่

4.1.3.3 ด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย

การออกแบบเครื่องแต่งกายให้กับละครเวทีเรื่อง เรา เป็นการออกแบบชุดหนึ่งชุดต่อหนึ่งตัวละคร โดยมีตัวละครในเรื่องทั้งหมด 2 ตัว แม้ว่าจะออกแบบเพียงแค่สองชุดแต่สิ่งที่สำคัญคือการออกแบบอย่างไรให้เครื่องแต่งกายเป็นตัวช่วยตัวหนึ่งที่ทำให้เห็นถึงคาแรคเตอร์ และทำให้ตัวละครดูน่าสนใจมากยิ่งขึ้น ดังนั้นการ

หาวิธีที่จะทำให้เครื่องแต่งกายสามารถสื่อสารกับคนดูได้นอกจากการเปลี่ยนชุดนอกฉากแล้วก็ยังสามารถเปลี่ยนชุดในฉากได้เช่นกัน ในเรื่อง เรา ไม่ได้เปลี่ยนทั้งชุดแต่เป็นการเปลี่ยนฟอร์มของเครื่องแต่งกายซึ่งสามารถทำให้เกิดนัยยะบางอย่างขึ้น แต่การจะหาวิธีสื่อสารผ่านงานผู้ศึกษาจำเป็นต้องติดตามจังหวะในการรับและส่งบทของนักแสดงทั้งสองคน ต้องรู้ถึงเรื่องราวพื้นเพ สไตล์ วิถีชีวิต ความชอบของตัวละครและต้องรู้ถึงแนวทางสไตล์ของละครที่ผู้กำกับคิดภาพไว้ ในบางครั้งการทำงานของฝ่ายเครื่องแต่งกายต้องทำงานร่วมกันกับฝ่ายออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก เช่น กองเสื้อผ้า หรือเสื้อผ้าที่อยู่ในตัวของตัวละครที่จะอยู่ในฉากที่จะต้องพูดคุยถึงสไตล์ของตัวละครให้ตรงกัน การทำงานจริงในฝ่ายการออกแบบเครื่องแต่งกายเป็นการทำงานไปพร้อมกับนักแสดงและบทที่ถูกปรับแก้ การเปลี่ยนฟอร์มเสื้อผ้าของตัวละครจึงจะถูกเปลี่ยนตามความเหมาะสมเพื่อเสริมบริบทของละคร ผู้ศึกษาตั้งใจเป็นอย่างยิ่งที่ในท้ายที่สุดแล้วการทำงานของนักศึกษาสามารถสื่อสารกับผู้ชมได้เป็นอย่างดี และทำให้ผู้ชมมีความรู้สึกร่วมไปกับละครได้

4.1.3.4 ด้านการออกแบบแสงและเทคนิคพิเศษ

การเป็นผู้ออกแบบแสงละครเวทีเรื่อง เรา นั้นเป็นเรื่องที่ทำทนายผู้ศึกษาเป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้ศึกษายังไม่มีประสบการณ์ด้านการออกแบบแสงมากพอที่จะทำให้ภาพที่อยากจะทำออกมานั้นยังไม่ชัดเจนพอ เริ่มจากการอ่านบทและวิเคราะห์บทแบ่งแยกสถานที่ช่วงเวลาให้ชัดเจนจากนั้นผู้ศึกษาต้องทำการศึกษาและคอยสังเกตแสงจากธรรมชาติมากขึ้น สิ่งที่เกิดขึ้นรอบ ๆ ตัวเรามันเป็นอย่างไรบ้าง ทำให้ผู้ศึกษาได้รู้จักการสังเกตสิ่งที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติมากยิ่งขึ้น ผู้ศึกษาได้เรียนรู้การพัฒนาศักยภาพด้านการออกแบบและสามารถทำงานร่วมกับฝ่ายอื่นๆได้ เป็นทั้งผู้นำและผู้ซัพพอร์ตในชิ้นงานได้และยังช่วยฝึกให้มีการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้เป็นอย่างดี

4.2 ปัญหาและแนวทางแก้ไข

4.2.1 ปัญหาด้านการกำกับการแสดงและแนวทางแก้ไข

1.) **ปัญหาที่ 1** การแปลบทละครในบริบทดั้งเดิมของละครเวทีเรื่อง เรา มักมีการพูดคุยที่มักอิงจากความนิยมในหมู่สังคมของบริษัทนั้น

การแก้ไข คณะผู้ศึกษาจึงต้องตัดแปลให้ออกมาให้คล้ายคลึงมากที่สุด เพื่อให้ผู้ชมยังคงได้รับความสนุกดังบริบทเดิม

2.) **ปัญหาที่ 2** ละครเวทีเรื่อง เรา ได้ดัดแปลและดัดแปลงบริบทมาจากละครเวทีเรื่อง I and you ในบริบทดั้งเดิม ซึ่งมีเนื้อหาและรายละเอียดที่เป็นลักษณะเฉพาะ ขอบเขตของการพูดถึงเนื้อหาและข้อจำกัดของบริษัท

การแก้ไข คณะผู้ศึกษาจึงได้ทำการเทียบเคียงเนื้อหาให้มีความคล้ายคลึงกับบริบทเดิมมากที่สุด เพื่อให้ยังคงอยู่ของแก่นเรื่องที่ผู้ศึกษาต้องการนำเสนอ

3.) **ปัญหาที่ 3** การทำงานกับบทกวีเป็นเรื่องยาก เนื่องจากมีการใช้ภาษาที่ซับซ้อน ซึ่งละครเวทีเรื่องเรา ดำเนินโดยมีบทกวีที่เป็นเหมือนกระดูกสันหลังของเรื่อง

การแก้ไข คณะผู้ศึกษาจึงมีการค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมเป็นอย่างมาก เพื่อทำความเข้าใจ และสามารถสื่อสารให้บทกวีได้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

4.) ปัญหาที่ 4 การทำงานร่วมกับผู้อื่น ในตำแหน่งของผู้ศึกษาต้องสนใจปัญหาของคณะผู้ศึกษาทุกตำแหน่ง ดั่งเหมือนเป็นปัญหาของผู้ศึกษาเอง

การแก้ไข การเป็นผู้ฟังและผู้หน้าที่ดี เพื่อช่วยเหลือและหาคำตอบให้คณะผู้ศึกษาอย่างสุดความสามารถ

5.) ปัญหาที่ 5 ความไม่มั่นใจในตัวเอง ความไม่มั่นใจล้นเกินก่อให้เกิดงานที่ไม่มีประสิทธิภาพ ต้นเหตุของความมั่นใจคือการไม่เชื่อมั่นต่อความคิดสร้างสรรค์และความสามารถของตนเอง

การแก้ไข ผู้ศึกษาพยายามอย่างมากกับการแก้ปัญหาในจุดนี้ ซึ่งในระยะเวลาการทำงานได้เห็นถึงการพัฒนาที่ไม่ลดถอยแต่กลับดีขึ้นทุกครั้ง ทำให้ผู้ศึกษามั่นใจและกล้าตัดสินใจมากยิ่งขึ้น

6.) ปัญหาที่ 6 การสื่อสาร ผู้ศึกษามักสื่อสารออกมาเป็นรูปธรรมได้ไม่ดีเท่าที่ควร จึงทำให้การทำงานเกิดความล่าช้าอยู่บ่อยครั้ง

การแก้ไข ผู้ศึกษาพัฒนา ฝึกฝน รวบรวมสมาธิและจัดลำดับขั้นตอนของการนำเสนอผ่านกระบวนการที่คิดมาอย่างสร้างสรรค์แล้ว จึงทำให้การสื่อสารของผู้ศึกษานั้นดีขึ้น

4.2.2 ปัญหาด้านการแสดงและแนวทางแก้ไข

1.) ปัญหาที่ 1 ในช่วงก่อนการฝึกซ้อมในช่วงแรก นักแสดงทั้ง 2 คน ยังไม่มีconnection การรับส่งต่อคู่แสดง ทำให้การแสดงออกมาดูเหมือนต่างคนต่างเล่น และเกิดการไม่ฟังคู่แสดงเกิดขึ้น ผู้ศึกษาจึงปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาและสอนการแสดง เพื่อให้ให้นักแสดงอยู่กับคู่แสดงอย่างแท้จริงและเกิดการไว้วางใจกันระหว่างการแสดง

การแก้ไข อาจารย์ที่ปรึกษาได้ทำกิจกรรมให้กับผู้ศึกษา โดยให้นักแสดงทั้ง 2 ตัวละคร ได้เปิดเผยความในใจ เริ่มจากการสังเกตคู่แสดงว่าเขารู้สึกอย่างไร และค่อยๆส่งอารมณ์ผ่านสายตาให้กันและกัน จากนั้นจึงพูดความในใจที่มีต่อกันออกมา หลังจากที่นักแสดงได้ทำการระบวนการทั้งหมดนี้แล้ว สิ่งที่อยู่ข้างในที่เป็นเหมือนกำแพงได้ถูกพังลง จึงทำให้การทำกิจกรรมอื่นๆ หรือการซ้อมการแสดงเป็นไปด้วยความไว้วางใจมากขึ้น ทำให้ระหว่างการแสดงเกิดconnectionขึ้น

2.) ปัญหาที่ 2 บทละครของเรื่อง เรา ค่อนข้างที่จะมีบทสนทนาระหว่างตัวละครทั้ง 2 ที่ค่อนข้างยาว จึงทำให้นักแสดงมีปัญหาจากจำบทที่มีจำนวนมาก นักแสดงมักจะใช้การimproviseบท จึงทำให้บางครั้งเนื้อหาหรือใจความของบทนั้นเปลี่ยนไป

การแก้ไข เริ่มจากการทำความเข้าใจความหมายของบทอย่างแท้จริง โดยผู้ศึกษาได้ทำการปรึกษาอาจารย์ผู้มีส่วนช่วยในการเขียนบทละครเรื่อง เรา ในเรื่อง ความหมายและการหมายความของตัวละคร เมื่อนักแสดงเข้าใจบทอย่างแท้จริง ทำให้การจำบทระหว่างเล่นเรารู้จุดประสงค์ของตัวละคร การท่องจำบทจึงง่ายขึ้นมากๆ และที่สำคัญต้องมีการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ

3.) ปัญหาที่ 3 การสวมใส่เสื้อผ้าบางชิ้นทำให้เกิดอุบัติเหตุในช่วงของการฝึกซ้อมอยู่หลายครั้ง เช่น เสื้อคลุมของชนกัณฑ์ที่ต้องผูกไว้กับเอว ช่วงที่ลุกจากที่นั่งเสื้อคลุมจะเกี่ยวกับเก้าอี้ในฉากหนึ่ง อีกหนึ่งปัญหาคือเสื้อคลุมของตัวละครนับดาวที่ต้องมีการรูดซิปขึ้น ซิปลงระหว่างเรื่อง แต่ซิปค่อนข้างมีปัญหา ค่อนข้างรูดยาก ทำให้นักแสดงเกิดความกังวลและไม่ได้ภาพตามความหมายที่ผู้กำกับวางภาพไว้

การแก้ไข ปรึกษากับผู้จัดทำคอสตูมในเรื่อง เกี่ยวกับการจัดการเสื้อคลุมของนักแสดงทั้งสอง ทางด้านของตัวชนกัณฑ์ได้หาวิธีในการผูกเอวใหม่โดยที่ก่อนผูกเอวจะต้องจัดให้ส่วนหมวกอยู่ข้างใน เพื่อไม่ให้ไปเกี่ยวกับเก้าอี้ ส่วนทางด้านนับดาว เสื้อคลุมของนับดาวก็ทำการแก้ไขเรื่องซิปใหม่ โดยใช้ซิปที่มีความลื่นในการดึงขึ้นลง โดยให้ผู้จัดทำคอสตูมเป็นผู้จัดการ

4.) ปัญหาที่ 4 ผู้ศึกษายังไม่สามารถเปิดใจและยอมรับที่จะรู้สึกเหมือนที่ตัวละครรู้สึก ทำให้เกิดปัญหาในซีนบางซีน ทั้งตัวผู้แสดงเองและคู่แสดง

การแก้ไข ผู้ศึกษานำปัญหาไปปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ จึงเกิดการworkshop ในซีนที่มีปัญหา โดยเริ่มจากการหาจุดตรงกลางระหว่างนักแสดงและตัวละคร เพื่อหาวิธีการถ่ายทอดตัวละครในวิธีที่ดีที่สุดผ่านนักแสดงผู้ที่ได้รับบทบาท ต่อไปคือนักแสดงต้องกล้าที่จะปล่อยตัวเองเข้าไปเผชิญกับสถานการณ์นั้นๆ สุดท้ายแล้วคือการที่เราปล่อยใจไปกับตัวละครและทำหน้าที่ของนักแสดงให้ดีที่สุด

4.2.3 ปัญหาด้านการออกแบบเพื่อการแสดงและแนวทางแก้ไข

4.2.3.1 ด้านการออกแบบฉาก

1.) ปัญหาที่ 1 การหามุมมองของบ้าน เนื่องจากฉากละครเรื่อง เรา ไม่ได้เป็นการนำเสนอ โดยการสร้างห้องขึ้นมาหนึ่งห้อง แต่เป็นการสร้างห้องนอนที่ต้องใช้ในเรื่องของการเล่น และการจัดวางโดยการใช้พื้นที่บนเวทีอย่างคุ้มค่ามากที่สุด

การแก้ไข นำแบบห้องที่หาไว้มาวาดออกแบบผังห้อง ลองจัดเรียงตำแหน่งสิ่งของในห้อง หรือการหมุนกระดาดเปลี่ยนห้องเพื่อให้เกิดมุมมองใหม่ๆ จากนั้นลองนำมุมที่ได้มาลองวาดลงบนแปลนเวทีเพื่อดูในเรื่องของการใช้พื้นที่และความเป็นไปได้

2.) ปัญหาที่ 2 ฉากที่ต้องการให้เห็นทั้งหน้าห้องและในห้อง ซึ่งประตูห้องจะเป็นประตูที่บึงจึงเป็นเรื่องยากที่จะทำให้คนดูสามารถมองเห็นทั้งผู้ที่อยู่ในห้องและหน้าห้อง และได้มีการลองปรับเปลี่ยนมุมมองและตำแหน่งการวางอยู่หลายครั้ง

การแก้ไข วางฉากประตูในแนวเดียวกัน เพื่อที่จะได้แก้ปัญหาดำแหน่งประตูบังสายตาคคนดู และตำแหน่งที่เป็นแนวเดียวกับผนังก็สามารถมองเห็นผู้ที่อยู่หน้าห้องได้เมื่อเปิดประตู อีกทั้งการเปิดประตูยังเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ตำแหน่งที่ได้จึงเป็นตำแหน่งการวางแก่ประตูที่เหมาะสมที่สุด

3.) ปัญหาที่ 3 การวางตำแหน่งฉากและการเคลื่อนที่ของฉากเนื่องจากช่วงสุดท้ายที่จะต้องเปลี่ยนเป็นห้องพักรักษาในโรงพยาบาล จะต้องมีการดันฉากให้ติดกัน ซึ่งในแบบแรกจะต้องมีการเลื่อนเพื่อให้ฝา

ตู้ไปปิดกับผนังฉากที่มีบอร์ดติดอยู่เพื่อทำการบังบอร์ด คอนข้างใช้ระยะเวลาในการเคลื่อนที่ และความยุ่งยาก ซับซ้อนค่อนข้างมาก

การแก้ไข การลองจัดวางตำแหน่งของแต่ละแพลตฟอร์ม ซึ่งการจัดวางครั้งนี้ต้องคำนึงถึงความ เป็นไปได้และเข้าบริบทของตัวละคร

4.2.3.2 ด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก

1.) **ปัญหาที่ 1** เนื่องจากมีบางชิ้นที่นักแสดงจำเป็นต้องนั่งเล่นบนพื้นเวที ทำให้เกิดปัญหาใน การเกิดจุดบอดของทัศนียภาพในการรับชมของผู้ชมบางที่นั่ง

การแก้ไข โดยการปรึกษากับคณะอาจารย์เพื่อหาแนวทางในการแก้ไข โดยได้ข้อสรุปคือการ ออกแบบเบาะรองนั่ง (Beanbag) เพื่อช่วยยกระดับให้นักแสดงไปจมนเวที

2.) **ปัญหาที่ 2** การเปลี่ยนสถานที่จากฉากห้องนอนนับให้กลายเป็นห้องพักผ่อน เนื่องจากมี อุปกรณ์ประกอบฉากชิ้นย่อยๆ ค่อนข้างเยอะ ทำให้เก็บไม่ทัน

การแก้ไข โดยการทดลองหาวิธีระหว่างการจัดฉากเพื่อหาวิธีที่เหมาะสม เช่น การเพิ่ม รถเข็น การเพิ่มจำนวนคนในการเก็บของ การตัดของใช้บางชิ้น โดยได้ข้อสรุปคือ การตัดของใช้บางชิ้นที่มีความ จำเป็นน้อยออกและเลือกที่จะไม่เก็บของบางชิ้น เพื่อให้จำนวนของที่ต้องเก็บน้อยที่สุด

3.) **ปัญหาที่ 3** การจัดเก็บและดูแลอุปกรณ์ประกอบฉากหลังการซ้อมหรือการแสดง เนื่องจากมีจำนวนค่อนข้างเยอะ จึงทำให้ของบางชิ้นเกิดการชำรุดหรือสูญหาย

การแก้ไข ผู้ศึกษาต้องหมั่นตรวจสอบความเรียบร้อยของอุปกรณ์ประกอบฉากให้ถี่ถ้วนทุกครั้ง หลังการใช้งานและขอความร่วมมือทุกคนในโปรดักชั่นในการช่วยกันดูแลรักษา

4.2.3.3 ด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย

1.) **ปัญหาที่ 1** เนื่องจากตัวละครมีเพียงแค่สองตัวละคร ทำให้ตัวผู้ศึกษาค่อนข้างต้องใช้ ความคิดเป็นอย่างมาก ว่าผู้ศึกษาสามารถทำอะไรให้ชุดของนักแสดงมีพัฒนาการและไม่น่าเบื่อ ปกติความ เคยชินของตัวผู้ศึกษามักจะเห็นละครเวทีที่มีช่วงให้เปลี่ยนชุด

การแก้ไข ผู้ศึกษาจึงเข้ามาดูนักแสดงและผู้กำกับฝึกซ้อมหรือวิเคราะห์ทบทวน ๆ และค่อย บอกให้นักแสดงทดลองซ้อมกับเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายเพื่อให้ผู้ศึกษาสามารถมองเห็นถึงความเป็นไปได้ในการ ทำงาน

2.) **ปัญหาที่ 2** เสื้อผ้าและเครื่องแต่งกายที่ไว้ใช้ฝึกซ้อมหายค่อนข้างบ่อยเนื่องจากการ ฝึกซ้อมจำเป็นต้องมีการสลับสับเปลี่ยนห้องในบางวัน ทำให้เกิดเหตุการณ์ของตกลงหรือไปปนกับเสื้อผ้า ส่วนกลาง

การแก้ไข ผู้ศึกษาจึงจำเป็นต้องคอยตรวจเช็คเครื่องแต่งกายหลังจากเลิกซ้อมและเลิกแสดง ก่อนกลับ

3.) **ปัญหาที่ 3** การจัดเตรียมเสื้อผ้าที่ถูกเปลี่ยนหรือจำเป็นต้องสั่งทำเพิ่ม เพื่อให้เข้ากับบริบทที่ถูกปรับจึงมีการออกแบบเสื้อบาสนี้ใหม่ ซึ่งมีระยะเวลาจำกัดสำหรับการสั่งทำและบางร้านไม่รับทำเสื้อบาสนี้แบบไม่มีขั้นต่ำหรือบางร้านมีรายการที่ต้องทำเยอะ

การแก้ไข ผู้ศึกษาจึงค้นหาร้านที่อยู่ในกรุงเทพฯ และรับทำเสื้อบาสนี้แบบไม่มีขั้นต่ำ โดยการลองติดต่อร้านที่สกรีนเสื้อกีฬาหรือเสื้อทุกชนิด แทนการที่มองหาเพียงร้านที่รับทำเสื้อบาสนี้ โดยเฉพาะและมีระยะเวลาที่ไม่ยาวนานเกินไป

4.) **ปัญหาที่ 4** เสื้อผ้าของนักแสดงเกิดการชำรุดหรือเปื้อน

การแก้ไข ผู้ศึกษาจึงนำเสื้อกันหนาวที่เป็นตัวสำคัญไปเปลี่ยนซิปที่พังก่อนส่งคืนให้กับนักแสดงใช้ฝึกซ้อม และได้ทำความสะอาดเสื้อของนักแสดงในช่วงวันหยุด

5.) **ปัญหาที่ 5** ในการออกแบบเครื่องแต่งกายของนักบวชต้องมีรองเท้าที่ใส่ในบ้าน แต่นักแสดงเดินและเคลื่อนไหวไม่สะดวก

การแก้ไข ผู้ศึกษาจึงเปลี่ยนจากรองเท้าอยู่ในบ้านเป็นรองเท้าข้อสั้นแทน

4.2.3.4 ด้านการออกแบบแสงและเทคนิคพิเศษ

1.) **ปัญหาที่ 1** การหาตำแหน่งการแขวนลูกมิลเลอร์บอลเพื่อที่ได้อสงที่ต้องการไม่ได้ เพราะเมื่อส่องไฟไปที่ลูกมิลเลอร์บอลทำให้เกิดเงาตกกระทบกับฉากทำให้รบกวนผู้ชม

การแก้ไข การทดลองในตำแหน่งต่างๆ เพื่อให้ได้ตำแหน่งที่เหมาะสมที่สุดและไม่เกิดเงาทำให้ไม่รบกวนสายตาผู้ชม

2.) **ปัญหาที่ 2** จำนวนของโคมไฟที่มีจำกัด

การแก้ไข ผู้ศึกษาจึงต้องปรับใช้โคมไฟให้ไฟหนึ่งดวงสามารถครอบคลุมพื้นที่บริเวณการแสดงให้มากที่สุด

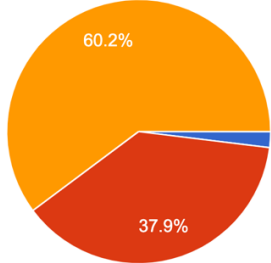
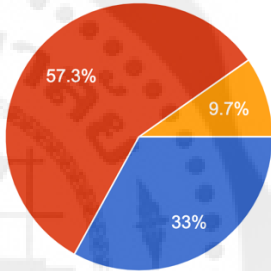
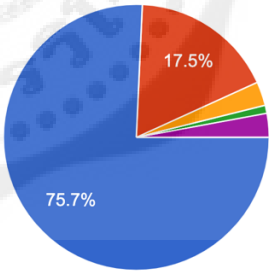
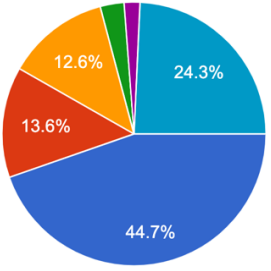
3.) **ปัญหาที่ 3** ฉากบางฉากผู้ศึกษาได้มีการทำไฟให้มีการเคลื่อนไหวโดยใช้สีของ led เพื่อให้เข้ากับการแสดงช่วยอ่านบทวิจึงทำให้สีและการเคลื่อนไหวของแสงรบกวนสายตาคนดู

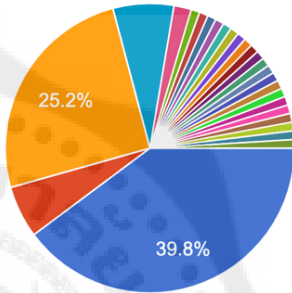
การแก้ไข ผู้ศึกษาได้ทำการลดเปอร์เซ็นต์ของแสงและปรับการเคลื่อนไหวลงให้เข้ากับบรรยากาศมากขึ้น

4.3 ข้อเสนอแนะ

4.3.1 ข้อเสนอแนะจากผู้ชม

ผู้ศึกษาเห็นความสำคัญว่าข้อเสนอแนะจากผู้ชม ถือเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาต่อยอดผลงานในครั้งต่อไปของผู้ศึกษา จึงได้จัดทำแบบประเมินเพื่อให้ผู้ชมที่มาชมได้ประเมินหลังจากดูละคร โดยมีทำแบบประเมินทั้งหมดจำนวน 103 คน สรุปผลการประเมินได้ดังนี้

หัวข้อและรายละเอียด	แผนภูมิวงกลมแสดงผล																		
<p>รอบการแสดงที่เข้าชม</p> <p>วันที่ 2 มีนาคม 2566 จำนวน 2 คน คิดเป็น 1.9%</p> <p>วันที่ 3 มีนาคม 2566 จำนวน 39 คน คิดเป็น 37.9%</p> <p>วันที่ 4 มีนาคม 2566 จำนวน 62 คน คิดเป็น 60.2%</p>	<p>รอบการแสดงที่เข้าชม / Date of Performance</p> <p>คำตอบ 103 ข้อ</p>  <table border="1"> <caption>Data for Date of Performance</caption> <thead> <tr> <th>วันที่</th> <th>จำนวนคน</th> <th>คิดเป็น (%)</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>วันที่ 2 มีนาคม 2566</td> <td>2</td> <td>1.9%</td> </tr> <tr> <td>วันที่ 3 มีนาคม 2566</td> <td>39</td> <td>37.9%</td> </tr> <tr> <td>วันที่ 4 มีนาคม 2566</td> <td>62</td> <td>60.2%</td> </tr> </tbody> </table>	วันที่	จำนวนคน	คิดเป็น (%)	วันที่ 2 มีนาคม 2566	2	1.9%	วันที่ 3 มีนาคม 2566	39	37.9%	วันที่ 4 มีนาคม 2566	62	60.2%						
วันที่	จำนวนคน	คิดเป็น (%)																	
วันที่ 2 มีนาคม 2566	2	1.9%																	
วันที่ 3 มีนาคม 2566	39	37.9%																	
วันที่ 4 มีนาคม 2566	62	60.2%																	
<p>เพศ</p> <p>ชาย 34 คน คิดเป็น 33%</p> <p>หญิง 59 คน คิดเป็น 57.3%</p> <p>LGBTQ+ 10 คน คิดเป็น 9.7%</p>	<p>เพศ / Your gender</p> <p>คำตอบ 103 ข้อ</p>  <table border="1"> <caption>Data for Your gender</caption> <thead> <tr> <th>เพศ</th> <th>จำนวนคน</th> <th>คิดเป็น (%)</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>ชาย</td> <td>34</td> <td>33%</td> </tr> <tr> <td>หญิง</td> <td>59</td> <td>57.3%</td> </tr> <tr> <td>LGBTQ+</td> <td>10</td> <td>9.7%</td> </tr> </tbody> </table>	เพศ	จำนวนคน	คิดเป็น (%)	ชาย	34	33%	หญิง	59	57.3%	LGBTQ+	10	9.7%						
เพศ	จำนวนคน	คิดเป็น (%)																	
ชาย	34	33%																	
หญิง	59	57.3%																	
LGBTQ+	10	9.7%																	
<p>ช่วงอายุ</p> <p>18-24 ปี 78 คน คิดเป็น 75.7%</p> <p>25-29 ปี 18 คน คิดเป็น 17.5%</p> <p>30-39 ปี 3 คน คิดเป็น 2.9%</p> <p>40-49 ปี 1 คน คิดเป็น 1%</p> <p>50 ปีขึ้นไป 3 คน คิดเป็น 2.9%</p>	<p>ช่วงอายุ / Your age group</p> <p>คำตอบ 103 ข้อ</p>  <table border="1"> <caption>Data for Your age group</caption> <thead> <tr> <th>ช่วงอายุ</th> <th>จำนวนคน</th> <th>คิดเป็น (%)</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>18-24 ปี</td> <td>78</td> <td>75.7%</td> </tr> <tr> <td>25-29 ปี</td> <td>18</td> <td>17.5%</td> </tr> <tr> <td>30-39 ปี</td> <td>3</td> <td>2.9%</td> </tr> <tr> <td>40-49 ปี</td> <td>1</td> <td>1%</td> </tr> <tr> <td>50 ปีขึ้นไป</td> <td>3</td> <td>2.9%</td> </tr> </tbody> </table>	ช่วงอายุ	จำนวนคน	คิดเป็น (%)	18-24 ปี	78	75.7%	25-29 ปี	18	17.5%	30-39 ปี	3	2.9%	40-49 ปี	1	1%	50 ปีขึ้นไป	3	2.9%
ช่วงอายุ	จำนวนคน	คิดเป็น (%)																	
18-24 ปี	78	75.7%																	
25-29 ปี	18	17.5%																	
30-39 ปี	3	2.9%																	
40-49 ปี	1	1%																	
50 ปีขึ้นไป	3	2.9%																	
<p>สถานะ</p> <p>ผู้ชมทั่วไป</p> <p>46 คน คิดเป็น 44.7%</p> <p>ผู้ปกครองและเพื่อน</p> <p>14 คน คิดเป็น 13.6%</p> <p>นิสิตปัจจุบัน</p> <p>13 คน คิดเป็น 12.6%</p> <p>ศิษย์เก่า</p>	<p>สถานะ / Your status</p> <p>คำตอบ 103 ข้อ</p>  <table border="1"> <caption>Data for Your status</caption> <thead> <tr> <th>สถานะ</th> <th>จำนวนคน</th> <th>คิดเป็น (%)</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>ผู้ชมทั่วไป</td> <td>46</td> <td>44.7%</td> </tr> <tr> <td>ผู้ปกครองและเพื่อน</td> <td>14</td> <td>13.6%</td> </tr> <tr> <td>นิสิตปัจจุบัน</td> <td>13</td> <td>12.6%</td> </tr> <tr> <td>ศิษย์เก่า</td> <td>30</td> <td>24.3%</td> </tr> </tbody> </table>	สถานะ	จำนวนคน	คิดเป็น (%)	ผู้ชมทั่วไป	46	44.7%	ผู้ปกครองและเพื่อน	14	13.6%	นิสิตปัจจุบัน	13	12.6%	ศิษย์เก่า	30	24.3%			
สถานะ	จำนวนคน	คิดเป็น (%)																	
ผู้ชมทั่วไป	46	44.7%																	
ผู้ปกครองและเพื่อน	14	13.6%																	
นิสิตปัจจุบัน	13	12.6%																	
ศิษย์เก่า	30	24.3%																	

<p>3 คน คิดเป็น 2.9%</p> <p>ผู้เชี่ยวชาญของสาขาวิชา</p> <p>2 คน คิดเป็น 1.9%</p> <p>นักเรียนม.ปลาย ที่สนใจเข้าศึกษาต่อ</p> <p>25 คน คิดเป็น 24.3%</p>													
<p>ท่านได้รับทราบโครงการจากที่ได้</p> <p>IG : 26 Marathon</p> <p>41 คน คิดเป็น 39.8%</p> <p>Facebook Page : การแสดง มศว</p> <p>6 คน คิดเป็น 5.8%</p> <p>IG : การแสดง มศว</p> <p>26 คน คิดเป็น 25.2%</p> <p>เพื่อน</p> <p>7 คน คิดเป็น 6.8%</p> <p>อื่นๆ</p> <p>23 คน คิดเป็น 22.4%</p>	<p>ท่านได้รับทราบโครงการจากที่ได้ / How did you hear about the project? คำตอบ 103 ข้อ</p>  <table border="1"> <caption>Data for Figure 4.1: How did you hear about the project?</caption> <thead> <tr> <th>Source</th> <th>Percentage</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>IG : 26 Marathon</td> <td>39.8%</td> </tr> <tr> <td>IG : การแสดง มศว</td> <td>25.2%</td> </tr> <tr> <td>Facebook Page : การแสดง มศว</td> <td>5.8%</td> </tr> <tr> <td>เพื่อน</td> <td>6.8%</td> </tr> <tr> <td>อื่นๆ</td> <td>22.4%</td> </tr> </tbody> </table>	Source	Percentage	IG : 26 Marathon	39.8%	IG : การแสดง มศว	25.2%	Facebook Page : การแสดง มศว	5.8%	เพื่อน	6.8%	อื่นๆ	22.4%
Source	Percentage												
IG : 26 Marathon	39.8%												
IG : การแสดง มศว	25.2%												
Facebook Page : การแสดง มศว	5.8%												
เพื่อน	6.8%												
อื่นๆ	22.4%												

ตารางที่ 4.1 : แบบประเมินโครงการและกิจกรรมจากผู้ชม (1)

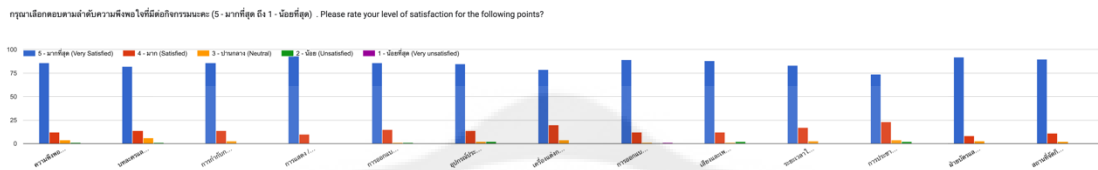
ที่มา : ผู้ศึกษา

หัวข้อการประเมิน	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยมาก (1)
ความพึงพอใจในภาพรวมมีต่อละครเวที	86	12	4	1	-
บทละครและเนื้อหาของเรื่อง	82	14	6	1	-
การกำกับการแสดง	86	14	3	-	-
การแสดง	93	10	-	-	-
การออกแบบฉาก	86	15	1	1	-
อุปกรณ์ประกอบฉาก	85	14	2	2	-
เครื่องแต่งกายการแสดง	79	20	4	-	-
การออกแบบแสง	89	12	1	-	1
เสียงและเพลงประกอบ	88	12	1	2	-

ระยะเวลาในการแสดง	83	17	3	-	-
การประชาสัมพันธ์โครงการและกิจกรรม	74	23	4	2	-
ฝ่ายบัตรและต้อนรับ	92	8	3	-	-
สถานที่จัดกิจกรรม	90	11	2	-	-

ตารางที่ 4.2 : แบบประเมินโครงการและกิจกรรมจากผู้ชม (2)

ที่มา : ผู้ศึกษา



แผนภูมิที่ 4.1 : แผนภูมิแท่งแสดงถึงผลการประเมินโครงการและกิจกรรมจากผู้ชม

ที่มา : ผู้ศึกษา

ขอบจุดclimaxมากค่ะ ไม่คิดว่าจะออกมาทางนี้เลย

ละครดีมาก ๆ นื่องๆทุกคนเก่งมาก ๆ นักแสดงตอบทักได้ดีมาก ๆ เป็นกำลังใจให้เรื่องต่อไปด้วยครับ

ทุกคนเก่งมากครับ ตอนเฉลยนำตาไหลเลย เป็นกำลังใจให้ทุกคน สนุกและมีความสุขกับเส้นทางที่ตัวเองชอบนะครับ

รวมๆแล้วมันดีมากเลยนะพี่ๆ ไม่ได้ช่วยหรือถูเรื่องแต่อย่างใด ขอขอบคุณที่พยายามทำมันออกมาแล้วก็จะคอยติดตามพวกพี่อยู่เสมอจะนะ

ดีไปหมดเลยค่า ตั้งแต่ฝ่ายต้อนรับยันจบการแสดงทุกคนทุกฝ่ายเก่งมาก ๆ

คิดว่าละครเวทีเรื่องเราระยะเวลาการแสดงแอบนานไปนิดนึงค่ะคิดว่าประมาณ1 ชั่วโมงน่าจะเร็วกว่านี้นะ

ละครเรื่องเรา มีข้อโดดเด่นในเรื่องการนำเสนอเรื่องที่เรียบง่ายผ่านนักแสดงสองคน ซึ่งทั้งสองคนมีเคมีทางการแสดงที่น่าดึงดูด หากต้องพัฒนาเพิ่มเติม จะเป็นเรื่องการ balance หลังทางการแสดง ของนักแสดงหลักทั้งสองคนให้เท่ากันครับ

คือเราชอบในการเล่าเรื่องจากบทประพันธ์ของยาธิ

เหมือนเราสัมผัสได้จริงๆว่าตัวละครจะสื่ออะไรในฉากนั้น

แล้วก็ชอบการดำเนินเรื่องสุดๆกับเครื่องแต่งกาย ชอบที่ตอนแรกเป็นสีน้ำเงินกับสีแดง เหมือนจะอยู่คนละขั้วเลยซึ่งนับ

ดาวเองก็ไม่ยอมเปิดใจกับบทประพันธ์จริงๆ ในตอนแรกก็เลยคิดว่าสีแดงน่าจะเป็นสีที่ห้ามมาอยู่กับเงิน

นะ555555ประมาณนี้ครับผม อ้อแล้วก็ปีนี้จะศึกษาต่อที่นี่ด้วยครับ เราชอบมานานมากแล้ว ไว้เจอกันนะครัช

(ออกัส :)

หักมุมมากเลยคะ พี่ๆนักแสดงก็เก่ง ทีมงานเบื้องหลังทุกคนด้วยเก่งกันมากๆค่า
ชอบหมดเลยคะ ทั้งบริการและการแสดง ประทับใจหมดเลย
เด็ดๆเก่งมาก
สุดยอดมากครับ ประทับใจมาก
น่าจะปรับบทให้สมัยนิยมกว่านี้ พบว่ามีบทหลายบทที่ดูเหยียดเพศและลำสมัยไปแล้ว เช่น ผู้หญิงใจเจ้าทั้ง โลก หรือผู้ชายซีซลาด
บทละครมีบางช่วงที่ไม่ค่อยสมเหตุสมผลเท่าไร แต่โดยรวมถือว่าดี ชอบการออกแบบฉากมากกกกกก ฉากน่ารักสุดๆ
ไม่มีนะครับ ส่วนตัวชอบมากกกก มันแบบสนุก น่ารัก เพลงประกอบเข้ากับเนื้อเรื่องได้ดี รวมๆแล้วชอบมากครับ 🍌🍌🍌
ในส่วนของเนื้อเรื่อง ช่วงกลางมีเนื้อชงไปนิดนึง (ด้วยความที่ตัวละครหลักมีแค่2คนด้วย) แต่มาทำได้ดีในช่วงหลัง ส่งอารมณ์กันดีมาก เลยเอาอยู่ครับ ได้ข้อคิดหลายๆเรื่องเลยในการใช้ชีวิต ทำให้เรากลับมานึกถึงตัวเองมากขึ้น
ในช่วงต้นของการแสดง ในรอบนี้ นักแสดงเหมือนออกมาเล่นทั้งยังไม่พร้อม เลยส่งผลให้ออกมาท่องบทใส่คนดู แกรมวิธีการเล่นของนักแสดงก็เฉพาะตัวจนตามยาก แต่พอผ่านไปจนอยู่ที่กลางเรื่องเคมีของทั้งคู่เริ่มกลับมาจนออกมามองและคล้อยตามเรื่องไปได้ดี จนเข้าใจว่าทำไมผู้กำกับถึงเลือกให้นักแสดงเล่นแบบนี้ รวมทั้งจังหวะเล่นต่างๆของชนกันดีที่ improvise เข้ามานั้นออกมาได้อย่างพอดีและลงตัวทุกครั้งแต่น่าเสียดายที่ในการแสดงของตัวชนกันดียังไม่สามารถเล่น layer พร้อมกันหลายๆอันได้(แต่ข้อดีคือสามารถกลบรอยได้ด้วยการสลับ layer ไปมาซึ่งก็มีเสน่ห์ไปอีกแบบ) มารวมเข้ากับ ช่วงสุดท้ายของเรื่องที่ไม่เราให้คนดูมากพอจนไปไม่ถึงจุด impact เท่าที่บทละครเรื่องนี้ส่งมา(น่าจะเป็น choice ของผู้กำกับแต่ดูมาและการสื่อความหมายต่างๆของผู้กำกับน่าสนใจทุกอัน) โดยรวมถือเป็นละครที่น่าจดจำและมีความรู้สึกบางอย่างที่ถูกหล่อเลี้ยงมาทั้งเรื่อง บวกกับจังหวะเพลงที่เข้ามาอย่างพอดีพอดีทุกครั้งทำให้ละครเรื่องนี้เป็นละครที่ดีและน่าจดจำอีกเรื่องหนึ่งเลยครับ ปล.แอบคิดเรื่องจากที่ประตูดกับหน้าต่างๆมันอยู่ข้างๆกัน แกรมับคาวบอความมองออกไปแล้วเห็นวิวอีกด้วย แต่โดยรวมฉากและแสงสวยมากๆครับ
ดีมากครับ ผู้แสดงทำให้ผู้ชม เข้าถึงอารมณ์ร่วม ร้องให้ตามเลย ~ ☐
ดีมากคะ....ได้รู้แนวคิดในการใช้ชีวิต
สนุกมากครับ
สนุกมากคะ ร้องให้เลยรู้สึกเข้าไปอยู่ในห้องนั้นจริงๆ รู้สึกว่าอยากเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของการออกแบบ เจ๋งมากๆคะ

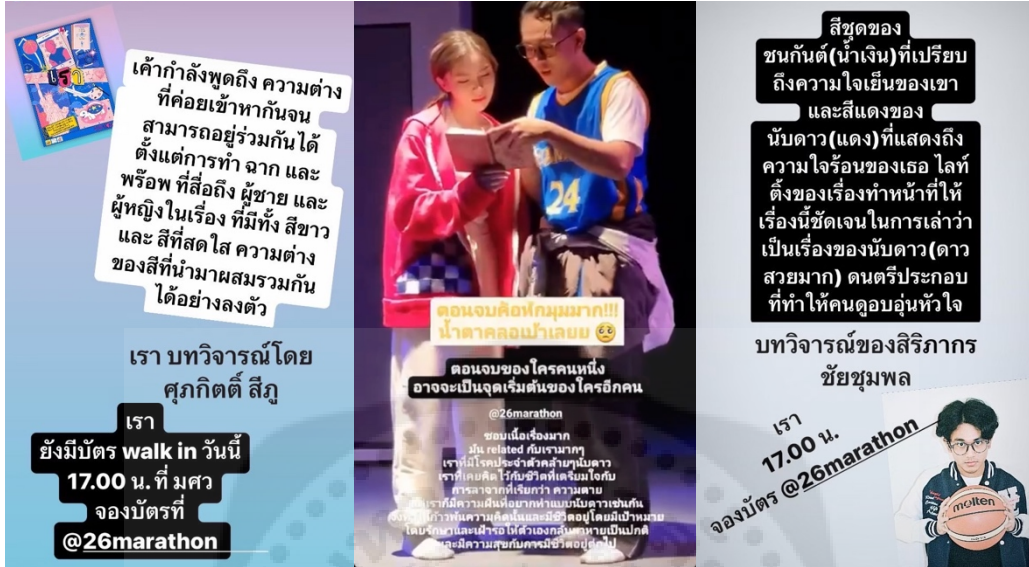
ภาพที่ 4.1 : ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้ชม

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

นอกจากแบบประเมิน ยังมีข้อเสนอแนะของผู้ชมจากช่องทางออนไลน์ต่างๆ ดังนี้



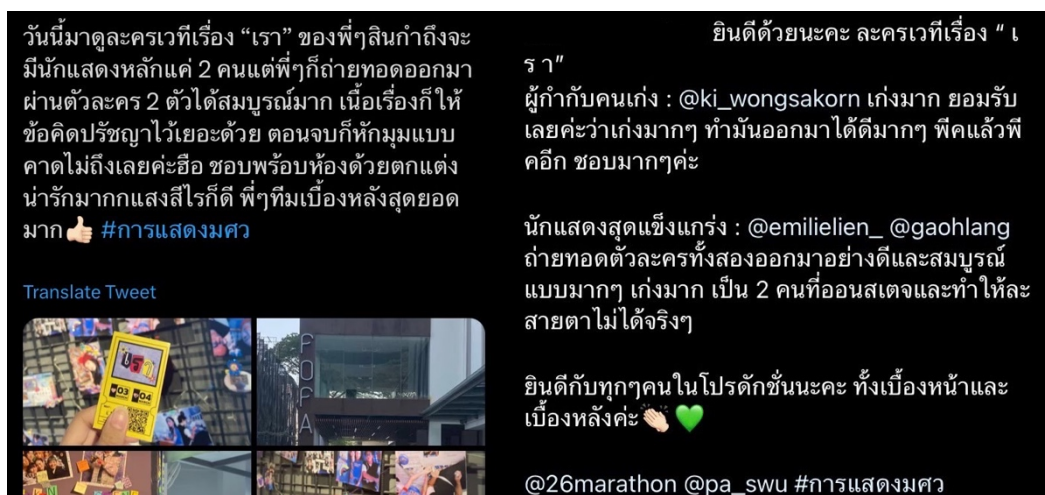
ภาพที่ 4.2 : ข้อเสนอแนะจากช่องทางออนไลน์ต่างๆ (1)
ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา



ภาพที่ 4.3 : ข้อเสนอแนะจากช่องทางออนไลน์ต่างๆ (2)
ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา



ภาพที่ 4.4 : ข้อเสนอแนะจากช่องทางออนไลน์ต่างๆ (3)
ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา



ภาพที่ 4.5 : ข้อเสนอแนะจากช่องทางออนไลน์ต่างๆ (4)

ที่มาภาพ : ผู้ศึกษา

4.3.2 ข้อเสนอแนะจากผู้สร้างสรรค์ผลงาน

ในกระบวนการสร้างสรรค์ละครเวทีเรื่อง เรา สิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งคือการทำ ความเข้าใจ รายละเอียดและศึกษาค้นคว้าข้อมูลอย่างถี่ถ้วน เนื่องจากบทละครเวทีเรื่องนี้มี การทำงานที่ค่อนข้างซับซ้อน และมีการเล่าเรื่องเหตุการณ์หนึ่งผ่านการแทนค่าจากอีกเหตุการณ์หนึ่ง รวมถึงมีการทำงานกับบทกวี เพราะฉะนั้นผู้ศึกษาจึงต้องให้ความสำคัญกับการตีความเป็นอย่างมากเพื่อทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและ สามารถนำแก่นสารของเรื่องมาพัฒนาต่อยอดในการออกแบบด้านต่างๆ ทั้ง ด้านการกำกับ ด้านการแสดง และ ด้านงานออกแบบ เพื่อสื่อสารให้ผู้ชมได้รับสารอย่างครบถ้วนและเข้าใจ

การทำงานโปรดักชั่น ต้องให้ความสำคัญกับทำงานร่วมกับผู้อื่นเป็นอย่างยิ่ง ควรหมั่นพูดคุยปรึกษา แลกเปลี่ยนความคิดเห็น รับฟัง และให้ความสำคัญกับทุกฝ่ายอย่างเท่าเทียมกัน เพื่อการดำเนินงานที่ราบรื่น มี ประสิทธิภาพ

4.3.3 ข้อเสนอแนะในการสร้างสรรค์ผลงานครั้งต่อไป

ในการสร้างสรรค์ผลงานละครเวทีเรื่อง เรา ครั้งต่อไป ผู้ศึกษาทำการสื่อสารกันให้เข้าใจตรงกันมาก ที่สุดก่อนขั้นตอนการลงมือปฏิบัติงานเพื่อให้งานไปในทิศทางเดียวกันและป้องกันการ ทำงานซ้ำซ้อน เพิ่มการ สื่อสารกันให้มากยิ่งขึ้นระหว่างขั้นตอนการทำงานเพื่อลดข้อผิดพลาด การวางแผนงานการทำงานล่วงหน้าเป็น อีกวิธีการที่ช่วยให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งควรมีความรับผิดชอบและความรอบคอบเพื่อใน งานออกมาตามกำหนดการและมีผลลัพธ์ที่แม่นยำ

ควรมีตำแหน่ง “ผู้ออกแบบเสียงและสื่อเทคนิคพิเศษ” เนื่องจากเป็นอีกหนึ่งองค์ประกอบหลักที่ช่วย เพิ่มสีสันของละครเวทีเรื่องนี้ และเพื่อการไม่ทำงานทับซ้อนของแต่ละฝ่าย จึงควรมีตำแหน่งนี้หากมีการ สร้างสรรค์ผลงานครั้งต่อไป

ทั้งนี้ผลลัพธ์ของกระบวนการทำงานครั้งนี้ ออกมาค่อนข้างมีประสิทธิภาพตามความคาดหวัง ของผู้ศึกษาและไม่รู้สึกเสียดายต่อวิธีการกับระยะเวลาในการดำเนินงาน เพราะผู้ศึกษาได้มีการเรียนรู้ทักษะและได้ทดลองเพื่อให้เกิดแนวคิดรูปแบบที่แปลกใหม่ หากมีการสร้างสรรค์ผลงานครั้งต่อไป ผู้ศึกษาจะนำทุกข้อเสนอแนะมาพัฒนาต่อยอดเพื่อยกระดับผลงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น



บรรณานุกรม


- การตัดทอน. (2556). สืบค้นเมื่อ 30 เมษายน 2566, จาก <http://distrorion.blogspot.com/>
- จิระศักดิ์ ทองหยวก. (2548). *ศิลปะสื่อผสม : กรณีศึกษาแนวคิดและเทคนิคการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะสื่อผสมของ ริชาร์ด แฮมิลตัน และโรเบิร์ต แรตส์เซนเบิร์ก*.
- นพมาศ แวงหงส์. (2550). *ปริทัศน์ศิลปะการละคร* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปณิดา คุณาวรรณ. (2557). *ความสัมพันธ์ของประโยชน์ใช้สอยกับการก่อรูปในทางสถาปัตยกรรม* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ). สืบค้นเมื่อ 18 เมษายน 2566, จาก <http://sure.su.ac.th/xmlui/bitstream/handle/123456789/6108/fulltext.pdf?sequence=2&isAllowed=y>
- มัทนี รัตน์. (2546). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับศิลปะการกำกับการแสดงละครคอนเวที*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มัทนี รัตน์. (2559). *ศิลปะการแสดงละครคอน (Acting) หลักเบื้องต้นและการฝึกซ้อม* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มิสพิจิตววรรณ นันตะภาพ. (ม.ป.ป). *ไตรลักษณ์ 3 ประการ*. สืบค้นเมื่อ 30 เมษายน 2566, จาก https://swis.montfort.ac.th/html_edu/cgi-bin/main_php/print_informed.php?id_count_inform=1085
- ร่มฉัตร ธนาลาภพิพัฒน์. (2562). *101 Acting notes on the set* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: เอนวิเกเตอร์โลจิสติกส์แอนด์ทรานสปอร์ตจำกัด.
- สดใส พันธุมโกมล. (2531). *เอกสารประกอบการสอนวิชาปริทัศน์ศิลปะการละคร*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อ. ดร.นิปัทม์ พิชญ์โยธิน. (2560). *ทำใจรับการจากลา*. สืบค้นเมื่อ 30 เมษายน 2566, จาก <https://www.facebook.com/PsychologyChula/photos/a.1193190230795388/1222675081180236/?type=3>
- Alexander Lee-Rekers. (2022). Acting Career Information. Retrieved April 19, 2023, from <https://www.stagemilk.com/acting-career-information/>
- Amie Eoff,& Lizhu Y. Davis, Ph.D. (2008). Color and theater costume design. Retrieved April 22, 2023, from <https://scholarworks.calstate.edu/downloads/gm80hw749>
- AT Prosound. (2563). *สีและอารมณ์*. สืบค้นเมื่อ 30 เมษายน 2566, จาก <https://www.atprosound.com/light-colors-and-emotions/>

- Atkinson, J. (1996). *Collage art : A step-by-step guide & showcase*. Rockport, MA.: Quarry Books.
- Cynthia Baron. (2016). *Modern Acting The Lost Chapter of American Film and Theatre*. UK: illustrated.
- Helen Mirren. (2022). *Meisner Technique Sanford Meisner's Approach to Acting*. Retrieved April 20, 2023, from <https://www.masterclass.com/articles/meisner-technique>
- Hishon, K. (1995-2023). *Telling the story through clothing: Choosing a color palette for your show*. Retrieved April 22, 2023, from <https://www.theatrefolk.com/blog/telling-the-story-through-clothing-choosing-a-colour-palette-for-your-show/>
- Pearce, A. (1997). *The Crafter's Complete Guide to Collage*. United States: Watson-Guption Publications.
- Pencilgreen2530. (2562). *ละคร Drama Based Learning*. สืบค้นเมื่อ 1 พฤษภาคม 2566, จาก <http://pencilgreen1.blogspot.com/2010/02/drama-based-learning.html>
- Spotlight sound. (n.d.). *Theatre Lighting; Design and Understanding*. Retrieved April 20, 2023, from <https://www.spotlightsound.co.uk/>
- Stanislavsky konstantin. (2016). *An actor's work*[An Actor Prepares, Building A Character] (Jean Benedetti, ผู้แปลและเรียบเรียง). New York: Routledge. (ต้นฉบับพิมพ์ปี ค.ศ.1936)
- StudySmarter. (n.d.). *One Act Play*. Retrieved April 30, 2023, from <https://www.studysmarter.us/explanations/english-literature/literary-devices/one-act-play/>





ภาคผนวก ก
บทละครเวทีเรื่อง “เรา”



“ เธอ ”

แปลและดัดแปลงจากบทละครเวที
เรื่อง I and You ของ Lauren Gunderson
เพื่อใช้ในการแสดงเทศกาลศิลปะการแสดงนิพนธ์

ตัวละคร

กันย์สินี (นับดาว) - เด็กหญิงอายุ 16-17 ปี กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย ฟังเพลงของ Scrubb

ชนกันต์ (กันต์) - เด็กชาย อายุ 16-17 ปี กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย ชอบฟังเพลงของเฉลียง

Playlist

Theme Song: เธอหมุนรอบฉัน ฉันหมุนรอบเธอ / เฉลียง / โดย ประภาส ชลศรานนท์

[คลิกเพื่อไปยังเพลง เธอหมุนรอบฉัน ฉันหมุนรอบเธอ วงเฉลียง](#)

Theme Song: เธอหมุนรอบฉัน ฉันหมุนรอบเธอ / Scrubb

[คลิกเพื่อไปยังเพลง เธอหมุนรอบฉัน ฉันหมุนรอบเธอ วงScrubb](#)

รอยยิ้ม / Scrubb

[คลิกเพื่อไปยังเพลง รอยยิ้ม วงScrubb](#)

ฝน / Scrubb

[คลิกเพื่อไปยังเพลง ฝน วงScrubb](#)

องค์ 1

ห้องนอนของนับดาว - ห้องนอนของเด็กผู้หญิงในลักษณะที่ไม่ได้เป็นระเบียบอย่างห้องนอนของเด็กผู้หญิงทั่ว ๆ ไป ถึงแม้มันเป็นห้องนอนของเด็กผู้หญิงที่มีสีสันสดใสแต่จะว่าไป ก็ไม่ได้แสดงให้เห็นความเป็นเด็กผู้หญิงมากนัก - บนเตียงนอนที่กลางห้อง เต็มไปด้วยหมอนและตุ๊กตา มีคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กเครื่องหนึ่งเปิดทิ้งอยู่ หน้าจอส่องสว่าง ขณะที่ เพลง ฝน ของ **Scrubb** <https://www.youtube.com/watch?v=GvDy25Bwr-Y> จาก ลำโพงบลูทูธ ดังก้อง ประตูห้องนอนเปิดอยู่ ตรงนั้น นับดาว - เด็กผู้หญิงเจ้าของห้องนอน - ยืนอยู่ที่หน้าประตู เห็นได้ชัดว่าเธอไม่อยากจะพบใคร

ชนกันต์ เด็กผู้ชายหัวยุ่ง สวมแว่นตา แขนขาแก้งก้างคนหนึ่ง ยืนนั่งอยู่ที่หน้าประตูห้องนอน เขาสะพายเป้ที่ใหญ่ข้างหนึ่ง ในมือมีกล่องคุกกี้ และม้วนกระดาษแข็งหีบไว้ใต้แขน - เรามาทำอะไรที่นี้วะ - ชนกันต์กำลังสงสัย

ชนกันต์ (ตะโกนแข่งกับเสียงดนตรี) อัลมูस्ताฟา ผู้ถูกเลือก และเป็นที่รัก ผู้เป็นเสมือน รุ่งอรุณในสมัยของท่าน ได้อยู่ในเมืองออร์ฟาเลีย เป็นเวลา 12 ปี เพื่อรอเรือซึ่งจะนำท่านกลับไปยังเกาะแห่งการเวียนเกิด

นับดาว (ตะโกนกลับแข่งกับเสียงดนตรี) นี่ นี่ เดียวก่อนนะ นี้อะไรกันเนี่ย (มองชนกันต์) นายเป็นใคร นายต้องการอะไร ?

ชนกันต์ (แข่งกับเสียงดนตรี) ผมขอโทษ !!! แต่แบบว่าคุณช่วย ... เเบา (ทำท่าขอให้เบาเสียงลง)

นับดาว (แข่งกับเสียงดนตรี) ชั้นถามว่า นายต้องการอะไร บอกมาก่อน ... ว่านายเป็นใคร ???

ในจังหวะหนึ่ง ทั้งคู่หยุด แล้วมองหน้ากัน เด็กหญิงเหมือนจะนึกขึ้นได้ เธอเดินไปปิดเพลง หันกลับมามอง เด็กผู้ชาย เธอยังคงหน้านิ่งคิ้วขมวด ไม่พอใจ

ชนกันต์ (แก้เก้อ) เอ่อ หัวดีดี ... คือ ค่อยยังชั่ว (เขาหมายถึงเสียงดนตรีที่หายไป) คือว่า ... ผมขอโทษ ที่มารบกวน คือว่า

นับดาว (เสียงแข็ง ทวนคำพูดเด็กชาย) คือว่า ... คือว่า ... คือว่า ... นี่มันเรื่องอะไรกันแน่ ?

ชนกันต์ (พาชื่อ) คือเรื่อง ปรัชญาชีวิตไง ... (พยายามต่อ) เมื่อความมั่งคั่งร้องเรียกเธอ ... จงตามมันไป

นับดาว ไปไหน ? (มองบน) ฮัลโหล ... นี่ห้องของชั้น (รำคาญ) ชั้นไม่ไปไหนทั้งนั้น !!! เธอคือใครเนี่ย ... ให้อาย ?

หน้าไปนอกประตู ตะโกน) แม่ควรหยุดอยู่กับเรื่องของหนูสักทีนะคะ ... นี่ห้องของหนู !!! ไม่ใช่ห้องของแม่ !!! เคารพสิทธิ์ของกันและกันด้วยค่ะ !!! (เหนื่อย มองลูกก็ในมือเด็กชาย แล้วดึงมา) แล้วนี่ก็ไม่ใช่ของเธอ !!! (วางกล่องลูกก็ลงบนโต๊ะ)

- ชนกันต์ (เสียงเบา) ... เคารพสิทธิ์ของกันและกันด้วย
- นับดาว (มองหน้า) นายว่าไงนะ ?
- ชนกันต์ (อึกอัก) ไม่มีอะไร ... (แก้ก้อ) เรา ... เริ่มทำงานกันได้เลยมั๊ย ?
- นับดาว (หันหลัง เดินหนี) ฉันท ... ไม่ทำอะไร ... ทั้งนั้น !!!
- ชนกันต์ (ปิดประตูห้อง เดินตาม) แต่ เรา มีโปรเจกต์ที่จะต้องทำด้วยกันนะ (พยายาม) การบ้าน ... เรื่องกวีนิพนธ์
- นับดาว (ถอนใจ) ครูเพ็ญศรีส่งเธอมาใช่มั๊ย ?
- ชนกันต์ ใช่ ... ครูบอกว่าส่งอีเมลล์มาบอกเธอแล้ว
- นับดาว (ไม่สนใจ) เตี่ยวันนี้ ไม่มีใครเค้าเช็คอีเมลล์กันหรอก
- ชนกันต์ จริงดิ
- นับดาว ใช่ (อวดภูมิ) มันมีอีกตั้งหลายวิธีที่จะทักหากัน อีเมลล์อะ ... เซยไปแล้ว
- เด็กหญิงนั่งลงบนเตียง เปิดคอมพิวเตอร์ เล่นอินเทอร์เน็ต ไม่สนใจเด็กชายที่ยืนนั่งอยู่
- นับดาว นี่ ... (ไม่มอง) พุดตามตรงนะ วันนี้ ... ชั้นไม่ได้คิดว่าจะต้องเจอกับใคร ... หรือแบบว่า ... พุดให้ตรงกว่านั้นก็คือ ... ชั้นไม่ได้อยากเจอใครด้วยซ้ำ ... ดังนั้น นายช่วยบอกเหตุผลของการที่นายมาอยู่ที่นี้ เหตุผลแบบที่มันดีกว่าเรื่องการบ้านจากโรงเรียนหน่อยได้มั๊ย ... ก่อนที่ชั้นจะ ...
- ชนกันต์ (สวนคำ) จะอะไร ?
- นับดาว (มองหน้า) ... จะโยนนายออกไปหน้าบ้านไป
- ชนกันต์ (หลุดซ่า) ... เธอเนี่ยนะ !!! (เมื่อเห็นนับดาวส่งสายตามา เขารีบหยุดซ่า) โอเค ... ขอโทษ ... (พยายามเข้าเรื่อง) คือ โปรเจกต์ที่ว่าอะ จริง ๆ แล้วฉันก็ไม่ได้อยากกวนเธอหรอก แต่ครูเพ็ญศรีบอกว่ามันเป็นงานคู่ แล้วฉันก็จับสลากได้ชื่อของเธอ (สารภาพ) ฉันพอรู้เรื่องของเธออยู่บ้าง ... (อึกอัก) ฉันก็เลยทำไปเองล่วงหน้าแล้วบางส่วน แต่ที่นี้ ครูเพ็ญศรี บอกว่า ฉันทำแบบนี้ไม่ได้ เพราะถ้าเป็นงานคู่

ยังงี้ก็ต้องให้เพื่อนร่วมงานอนุมัติสิ่งที่ฉันทำไปแล้วด้วย ... ฉันก็เลยต้องมาที่บ้าน
เธอนี้ (เสียงอ่อย)

เด็กชายเปิดม้วนกระดาษโชว์ มันเป็นโปสเตอร์สำหรับฟรีเซนต์งานหน้าห้อง ในนั้นมี
รูปคาลิล ยิบราน แปะอยู่ กับรูปตกแต่งที่เหมือนจะตัดมาจากนิตยสาร จะว่าไป มัน
ไม่ค่อยสวยเท่าไรจริง ๆ)

- ชนกันต์ ... เธอก็เห็น (แหงๆ) ผีมือด้านศิลปะของฉันมัน ... โคอตร ช่วยแตกเลย
- นับดาว (ขำเมื่อเห็น) เธอจะฟรีเซนต์โปสเตอร์ด้วยกระดาษนั้นจริง ๆ ใช่มั้ย
- ชนกันต์ เธอ ... โคอตร ให้กำลังใจเลยอะ
- นับดาว (รู้ตัว หยุดขำ) ขอโทษ ... (แก้ตัว) ว่าแต่ ... เธอคิดว่าฉันจะช่วยอะไรเธอได้ ?
(คิด) ฉันไปโรงเรียนไม่ได้แล้ว ... เธอก็รู้ (มองหน้าเด็กชาย) ทุกคนรู้ว่าฉันป่วย ครู
เพ็ญศรีก็รู้ว่าฉันป่วย (หัวเราะเบา ๆ) เพื่อนในห้องไม่มีใครสนใจจะถามว่าฉันเป็น
ยังงี้บ้างมาตั้งนานแล้วด้วย ... ฉันเหมือนกับเด็กหลังห้องที่อยู่ดี ๆ วันหนึ่ง ก็หายตัว
ไป โดยที่ทั้งห้องไม่มีใครรู้ด้วยซ้ำ ว่าฉันเคยนั่งอยู่ในห้องเดียวกับพวกเขา ... (มอง
เด็กชาย) นี่ เธออยู่ห้องเดียวกันฉันแน่หรือ ? (ขำ) ที่จริง ... เธอเองก็อาจจะจำไม่ได้
ด้วยซ้ำ ... ว่าฉันนั่งตรงไหน ใช่มั้ย ?
- ชนกันต์ (เบา ๆ) ... เธอเองก็จำฉันไม่ได้เหมือนกัน (เปลี่ยนน้ำเสียง)
โอเค ... ช่างมันเหอะ ฉันบอกเธอแล้ว ว่าฉันชื่อชนกันต์ ซึ่งเธอจะเรียกฉันว่า กันต์ ก็
ได้ (พิมพ์) แล้วถ้า เธอจะจำฉันไม่ได้ ก็เรื่องของเธอ ... (ขิงขิง) แต่ตอนนี้ เรา ต้อง
ทำโปสเตอร์ทกรีนี่ให้เสร็จด้วยกัน (ชูโปสเตอร์กระดาษแข็ง) แล้วครูเพ็ญศรีก็ไม่ยอม
ให้ฉันส่งงานชิ้นนี้ ถ้าเธอยังไม่เห็นหรือว่ายังไม่ยอมอนุมัติ (เขากอนใจ) นับดาว ...
เธอช่วยฉันได้มั้ย แค่เซ็นรับรองในโปสเตอร์นี้ก็ถือว่า เรา ทำงานร่วมกันแล้ว และเธอ
ก็ตกลงยอมรับในสิ่งที่ฉันทำ
- นับดาว ม่ายอะ (ส่ายหัว มองโปสเตอร์ เบ้าปาก) ฉันไม่ยอมเซ็นรับรองโปสเตอร์ห่วย ๆ
แผ่นนั้นแน่ ๆ
- ชนกันต์ งั้น ฉันก็จะไม่ไปไหน !!!
- นับดาว (ทำหน้าเมือ) ให้ตายเหอะ !!!
- เด็กหญิงถอนใจยาว แล้วหายใจลงนอนบนเตียง ทั้งคู่เงิบ ก่อนที่สักพักหนึ่ง เธอจะนึกอะไรได้
- นับดาว นี่ (เรียกเด็กชาย) ... เมื่อกี้ ตอนที่เธออยู่หน้าห้อง เธอพูดว่าอะไรอะ

- ชนกันต์ ฉันแค่คิดว่า ถ้าเธอได้ยืมตอนต้นของหนังสือแล้ว ... เธอจะสนใจ
- นับดาว สนใจนั้นหรือ ? (ผงกหัวขึ้นมา) บังเอิญตอนนี้ ฉันสนใจกินคุกกี้ มากกว่ากิน
นิพนธ์ที่ว่านะสิ ... ได้มั๊ย ?
- เด็กหญิงมองกล่องคุกกี้บนโต๊ะ เหมือนจะส่งสัญญาณให้เด็กชายหยิบส่งให้ แต่เขากลับไม่รู้เรื่อง ทั้งคู่มองหน้า
กัน
- นับดาว นี่ เรอมองฉันทำไมอะ ?
- ชนกันต์ อะไรนะ !!!
- นับดาว เรอมองหน้าฉันอยู่ !!!
- ชนกันต์ (หลบตา) ก็ในห้องนี้ มีแค่ เรา 2 คน
- นับดาว นี่ ... นายอย่าได้คิดมาทำตัวเวียร์ด ๆ แถวนี่เลยนะ (ขู่) แล้วก็ ... หยุดมองฉัน
แบบนี้ด้วย !!!
- เด็กหญิงหยิบตุ๊กตารูปเต่า (หรืออะไรก็ได้ที่สามารถหาได้และมีแสงไฟเมื่อกด) เขวี้ยงใส่ชนกันต์ เด็กชายรับได้
ทันที เขามองตุ๊กตาในมือแบบ งง ๆ
- ชนกันต์ เออะ ... หัวดีดี เต่า
- นับดาว (ตวาด) ห้ามพูดกับมันนะ !!!
- ชนกันต์ (รีบวางตุ๊กตาลงที่โต๊ะ) เธอช่วยเลิกโมโหบ้า ๆ บอ ๆ แล้วให้ความร่วมมือซักที
ได้มั๊ย ? (ถอนใจ) ... แล้วทำไมเธอต้องไม่ชอบชี้หน้าฉันด้วย ?
- นับดาว (กวน) แล้วทำไมฉันถึงต้องชอบชี้หน้าเธอด้วย ?
- ชนกันต์ (เหนียวจะจ้อ) ให้ตายเหอะ !!!
- นับดาว ... ก้อจริงนี่
- ชนกันต์ อะไรจริง ?
- นับดาว ... แล้วอะไรไม่จริงอะ
- ชนกันต์ (ยอมแพ้) เธอแม่งโคตรเหลือเชื่อเลย !!!

- นับดาว (หัวเราะดัง เป็นครั้งแรก) ฮ่า ๆ สนุกจัง ... นี่ กันต์ ... เธอเชื่อมั๊ย ชั้นไม่ได้หัวเราะใส่ใครในห้องห่วย ๆ นี่ มานานมากเลย ... ขอโทษ ๆ นะ ฮ่า ๆ
- เด็กหญิงหยุดมองหน้าเด็กชาย แต่เขาไม่สนใจสิ่งที่เธอพยายามทำ เหมือนจะรู้ว่าเธอทำทั้งหมดนั้นลงไปเพื่อไล่เขากลับ
- ชนกันต์ โอเคเลย
- นับดาว โอเคอะไร (มอง) เรื่องที่ว่าห้องนี้มันห่วย หรือ (เหมือนจะรู้ตัว) เรื่องที่ชั้นทำ ... มันห่วย
- ชนกันต์ ผมว่าผมรู้แล้ว (จริงจัง) ว่าคุณต้องการอะไร คุณทำทั้งหมดนี้ไปทำไม (เขามองเธอ) ... มันห่วยจริง ๆ ด้วย เพราะแค่คุณหงุดหงิดกับตัวเอง คุณเสียใจกับตัวเอง แต่คุณทำอะไรไม่ได้ คุณก้อเลยก็ใช้ความรู้สึกทั้งหมดนี้ ... ผลักคนอื่นออกไปจากคุณ
- นับดาว (เสียงแข็ง) ชั้น ... ไม่ได้เสียใจซักหน่อย !!! (เบาลง) ฉันทัด ... ป่วย
- ชนกันต์ ผมก็แค่ กำลังบอกคุณไง ... ว่า ผมเข้าใจ ... ว่าทำไมคุณไม่ยอมเจอคนอื่น
- นับดาว (ลุกขึ้น หงุดหงิด) นี่นายคิดว่านายเป็นใครอะ นายมาที่บ้านของฉัน เดินเข้ามาในห้องนอนของฉัน ... มาบอกฉันว่า นายเข้าใจฉัน ... นายเป็นจิตแพทย์งั้นหรือ (มองบน) ฮัลโหลว ... ฉันไม่ได้ผลักใครออกไปทั้งนั้น (มองหน้าเด็กชาย) มีแต่นายนั่นแหละ ที่ตอนนี้ต้องออกไปจากห้องของชั้นสักที !!!
- ชนกันต์ คุณเข้าใจบ้างมั๊ย ว่าผมไม่ยอมได้ เอฟ จากโปรเจกนี้อะ (ท้อ) ผมมาถึงห้องคุณนี่ ก็เพราะ ผมไม่ยอมได้ชื่อว่าพยายามไม่เพียงพอ ในการทำให้คุณเชื่อผมได้ว่า ปรัชญาชีวิต ของคาลิล ยิบราน นั้นมันแจ่มสุด ๆ (พยายาม) คุณเชื่อมั๊ย คนทั้งโลกก็คิดแบบนี้ละ ว่ายิบราน เค้าโคตรแจ่มเลย แล้วหนังสือฉบับที่แปลเป็นภาษาไทย ก็ดีมากเลยด้วย (มองที่โปสเตอร์) ... จริง ๆ นะ
- นับดาว (ไม่ตอบ)
- ชนกันต์ (ปลดเบาะที่สะพานอยู่ลง) คุณอยากอ่านมั๊ย ? ... (เขายิ้มเขิน) คือ ... คุณจะเกลียดผมก็ได้ ... แต่อย่าเกลียดบทกวีนี้เลยนะ
- นับดาว แต่ที่นายพูด ... กำลังทำให้ฉัน เกลียดบทกวีนั้นมากขึ้นไปอีก ... รู้ตัวปะ
- ชนกันต์ เชื่อมผมเหอะ ... (ขอร้อง) แค่อลองเปิดใจกับ ยิบราน ได้มั๊ย ?

และในตอนนั้นเองอีกเหมือนกัน ที่สัญญาณ ... บี๊ป ... บี๊ป ของสัญญาณเตือนระบบไฟก็ดังขึ้น นับดาวเบ้าปาก รอยยิ้มเมื่อครู่หายวับไป

นับดาว ให้ตายเหอะ !!!

ชนกันต์ เสียงอะไรอะ ?

นับดาว (ไม่สนใจ) ระบบไฟอะไรซักอย่าง

ชนกันต์ เครื่องดักควันเหรอ

นับดาว (ยังไม่แคร์) มั้ง ... (พูดต่อ) พ่อออกไปนอกบ้าน (กลอกตา) แล้วแม่ก็ไม่รู้เรื่องอะไรพวกนี้เลย

ชนกันต์ อยากให้ผมช่วยมั๊ย

นับดาว (บ่น) ไอ้เสียงบี๊ป บี๊ป นั้น ดังอยู่เรื่อย... จนเหมือนกับมันดังเข้าไปอยู่ในหัวของฉันทันทีเลย ... ถ้านายหยุดมันได้ก็ดี (เงยไปครู่หนึ่ง พยักหน้า เสียงเบา) ... ขอบคุณนะ

เด็กชายเดินไปคว้าเก้าอี้ แล้วขึ้นไปยืน เขาใช้มือขยับเครื่องดักควันซึ่งติดอยู่บนผนังห้อง ดูท่าทางเขาคลองแคล่วราวกับว่ามันเป็นเรื่องง่าย ง่ายมาก ๆ สำหรับเขา

ชนกันต์ พ่อผมเป็นช่างไฟฟ้า (พูดไปเรื่อย ไม่ได้หันกลับ) พ่อโคตรเก่งเลย พ่อสอนผมให้ซ่อมนู่นนี่นั่นตั้งแต่เด็ก ๆ พ่อบอกว่าวันไหน ที่พ่อไม่อยู่แล้ว ผมต้องดูแลแม่กับน้อง (เขาเงยไปนิดเดียว) ผมเลยกลายเป็นนักซ่อมประจำบ้าน (หันกลับมายิ้มกว้าง) คุณมีแบตเตอรี่สำรองบ้างมั๊ย ?

นับดาว ก็ เอ อะ ?

ชนกันต์ ไม่ ไม่ (เขาขำ) อันนี้มันเป็นแบบต้องใช้ถ่านก้อนเหลี่ยม ๆ ... ถ่าน 9 โวลต์

นับดาว เออะ (งง) ฉันทันทีไปถามแม่ก่อนนะ

เด็กหญิงหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมากด แต่แล้วเสียงบี๊ปนำราคาญ่นั้น ก็ดังขึ้นอีก

นับดาว เอาอีกแล้ว !!! (หยุดพิมพ์มือถือ หันไปตะโกนใส่เครื่องดักควัน) ไอ้เครื่องบ้าหยุดซักทีได้มั๊ย !!! (พูดกับเด็กชาย) นายเห็นมั๊ย ... ชีวิตชั้นแม่โคตรพังเลย ... ร่างกายชั้นเกลียดชั้น บ้านนี้ก็เกลียดชั้น แล้วนายก็โผล่มาพร้อมกับโปรเจ็คอะไรนี่อีก

เด็กชายดึงแบตเตอรี่ออกจากเครื่องตัดควีน ชูขึ้นในมือ ทำท่ารวนนักกีฬายิ่งใหญ่ ที่ทำให้เสียงบีบนำรำคาญ หยุกลงได้

- ชนกันต์ เมื่อความรักร้องเรียกเธอ ... จงตามมันไป
- นับดาว (ซ่า) เธอเป็นบ้าอะไรอะ (พูดต่อ) เธอไม่คิดว่ามันแปลกหรือ ประโยคที่เธอเพิ่งพูดออกมานั้นนะ
- ชนกันต์ ผมว่ามันเพราะดีออก
- นับดาว ยังไง ?
- ชนกันต์ (ลงมาจากเก้าอี้) ไม่รู้ดี
- นับดาว (คิด) หนังสือเล่มนั้นพูดเรื่องอะไรบ้าง
- ชนกันต์ ปรัชญาชีวิตอ่านะ ? (ยิ้ม) หลายเรื่องเลย ... ความรัก อิสรภาพ มิตรภาพ ความงาม แล้วก็ ... ความตาย
- นับดาว ความตาย (ถอนใจ) นั่นแหละ ชั้นถึงได้เกลียดบทกวี
- ชนกันต์ มันพูดถึงความจริงของชีวิต ... (ยิ้ม) ทำไมเธอถึงคิดว่า ไม่ชอบบทกวีอะ
- นับดาว มันยืดยาด น่าเบื่อ
- ชนกันต์ น่าเบื่อนั้นหรือ (เสียใจ) เราอ่านบทกวี ... ไม่ว่าจะร้อยแก้วหรือร้อยกรองเพราะเราตีความกับภาษา กับการเปรียบเทียบ กับวิธีการมองโลกของนักเขียน ... นั่นมันเป็นเรื่องสำคัญมากเลยนะ (เพิ่มพ้ำ) ผมไม่น่าลงชื่อในโปรเจกต์นี้เลย ให้ตายเหอะ (สูดหายใจ) โอเค ผมทำต่อคนเดียวก็ได้ ... ขอโทษด้วยถ้ามันเป็นเรื่องน่าเบื่อสำหรับคุณ
- นับดาว (สงสัย) ลงชื่อในโปรเจกต์นี้ ... หมายความว่าไงอะ
- ชนกันต์ อะไร... คือหมายความว่าไง
- นับดาว นายบอก นายต้อง ลงชื่อในโปรเจกต์นี้ ... มันหมายความว่าไง ... ไหนตอนแรก นายบอกว่าเป็นการบ้านของครูพิเศษศรี ?
- ชนกันต์ ผม ... (อึกอัก) คือ ... มันเป็นการบ้านจริง ๆ นะ
- นับดาว โปรเจกต์นี้ (มองหน้าเด็กชาย) หมายถึงชั้นไฉม้าย (เสียงค่อย) ... นายเป็นอาสา

สมัครของครูเพ็ญศรี ไข่ม้อย ? ครูบอกจะให้คะแนนบำเพ็ญประโยชน์ในการไปเยี่ยมบ้านเพื่อนป่วยกับนายไข่ม้อย ?

- ชนกกันต์ เธอช่วยเลิกคิดอะไรแปลก ๆ แบบนั้นได้หรือเปล่า (พึมพำ) ... ไปกันใหญ่แล้ว
- นับดาว (เสียงดัง) แล้วนายเข้ามาในห้องชั้นทำไม !!!
- ชนกกันต์ ผมก็แค่อยากเป็นเพื่อนกับคุณไง !!!
- นับดาว (เสียงอ่อน) ... เพื่อน ?
- ชนกกันต์ (เสียงดัง หนักแน่น) ใช่ !!!
- นับดาว (สงสัย) กับ ... ชั้น ?
- ชนกกันต์ อืมม ... (พยักหน้า) ใช่ !!!
- นับดาว (ยัง งง) ... ทำไม ?
- ชนกกันต์ (เริ่มขำ) แล้วทำไม ... ถึงจะไม่ทำไมอะ
- นับดาว (เริ่มขำด้วย) หยุดกวนได้ปะ !!!
- ชนกกันต์ ไม่รู้ดิ (หลบตา) ผมแค่ ... (ขยับตัวไปมา) ... ที่โรงเรียน ผมเห็นคุณชอบนั่งที่โต๊ะหลังห้อง คุณไม่ค่อยคุยกับใคร คุณเงิบ เหมือนคุณมีอะไรต้องคิดในหัวตลอดเวลา ... แล้วผมก็แค่อยากรู้ เรื่องที่ คุณ คิด (มองหน้าเด็กหญิง) ผมก็แค่ ... (เสียงเบา) ... อยากรู้จักคุณ
- ทั้งคู่เงิบ เหมือนในชั่วจังหวะหนึ่ง อยู่ดี ๆ โลกก็หยุดหมุน และในความเงิบที่ทุกอย่างหยุดนิ่งนั้น สายลมก็เหมือนกับจะพัดมาเบา ๆ
- นับดาว นี่ ... นายจีบชั้นหรือ ?
- ชนกกันต์ (ตกใจ) เชี่ยไรอะ !!! (ปฏิเสธ) ไม่ ไม่ ไม่
- นับดาว (ขำ) โอเค ... ชั้นน่าจะเกลียดขนาดนั้นเลยจริง ๆ ด้วย
- ชนกกันต์ ไม่ ไม่ ไม่
- นับดาว (ยิ้ม) ชั้นแค่ล้อเล่น

- ชนกันต์ (โล่งอก) คุณนี่มัน (ซ่า) ... ห่วยชิบหายเลย
- นับดาว เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า อย่าเอาโปรเจกต์อะไรมาให้เด็กผู้หญิงป่วยเซ็นอนุมัติ โดยไม่บอกเธอก่อน (พูดต่อ) ไหน ... แล้วทำไมกับชั้น ... ถึงต้องเป็นบทกวี ?
- ชนกันต์ เพราะ ... (เขายักไหล่) กับทุก ๆ เรื่อง ทุก ๆ อย่าง ทุก ๆ ความทุกข์ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต บทกวีสอนให้เรารักตัวเอง มันทำให้เรารู้ว่า ภายใต้อาณัติของความเจ็บปวด ภายใต้อาณัติของความตาย ... (จริงจัง) ชีวิตแม่งโคตรสวยงาม แล้วผมก็คิดว่า (มองเด็กหญิง) ... บทกวี ... จะทำให้คุณเข้าใจทุก ๆ อย่าง
- นับดาว ถ้ามันสวยงามอย่างที่นายว่า (เบ้าปาก) ฉันก็ไม่อยากฟังเรื่องความเจ็บปวด ความตาย อะไรนั้น
- ชนกันต์ แต่ใน ปรัชญาชีวิต ยิบราน ไม่ได้พูดแค่เรื่องนั้นนะ ... คำให้วิธีคิด คำให้วิธีการมองโลก ซึ่งผมคิดว่าคุณเองอาจจะชอบด้วยซ้ำ (หยุดคิด) ... ให้ผมลองอ่านให้คุณฟังดูมั้ย ?
- นับดาว ไม่อ่ะ
- ชนกันต์ แค่นิดเดียว
- นับดาว ทำไมนายจะต้องพยายามขนาดนั้นด้วยนะ
- เด็กชายไม่ฟัง เขาเปิดประเป๋าเบ้ แล้วหยิบหนังสือปรัชญาชีวิตออกมา หนังสือปกแข็งเล่มใหญ่ที่หน้าปก มีภาพเหมือนของคาลิล ยิบรานอยู่บนนั้น ... คาลิล ยิบราน ที่จ้องตรงกลับมาที่เขาทั้งคู่ เด็กชายเปิดหนังสือ แล้วยืนตรง เริ่มอ่าน
- ชนกันต์ เมื่อความรักร้องเรียกเธอ / จงตามมันไป
แม้ทางของมันจะขรุขระ / และชันเพียงใด
และเมื่อปีกของมันโอบรอบกายเธอ / จงยอมทน
แม้หนามแหลมอันซ่อนอยู่ในปีกนั้น / จะเสียดแทงเธอ
และเมื่อมันพุดกับเธอ / จงเชื่อตาม
แม้เสียงของมัน / จะทำลายความฝันของเธอ / ตั้งลมเหนือพัดกระหน่ำสวนดอกไม้ / ให้แหลกลาญไปจะนั้น
- เด็กชายหยุดเมื่ออ่านจบ เขามองเด็กหญิง และเห็นอย่างชัดเจนว่า เด็กหญิงชอบบทกวีบทนี้ เพียงแต่ว่า เธออาจจะยังไม่อยากยอมรับมัน ก็เท่านั้น
- นับดาว ก้อ ... โอเคนี่ (เธอคิด) นายคิดว่า ทำไม ยิบราน พุดถึงความรักแบบนี้ (เบา ๆ) ... จงยอมรับมัน ... แม้ว่าจะต้องเจ็บปวด

ว่า เรา แทนทั้งในความหมายของ I ที่เป็นสรรพนามแทนประธานแบบเอกพจน์ ทั้งในความหมายของ WE ที่เป็นสรรพนามแทนประธานแบบพหูพจน์ และในความหมายของ US ที่เป็นสรรพนามแทนกรรมแบบพหูพจน์ (หยุด) ... ผมทำให้คุณงง หรือเปล่า

- นับดาว (ส่ายหัว) ว่าต้อติ
- ชนกัณฑ์ คือ ... (พยายามอธิบาย) ... มันเหมือนกับว่า อาจารย์ กำลังจะใช้สรรพนามเพื่อขยายความต้องการของยิบรานว่า กวีนิพนธ์เรื่องนี้ ไม่ได้พูดถึงใครคนใดคนหนึ่ง โดยเฉพาะ (เขามองหน้าเธอ) แต่มันกำลังพูดถึง เรา ทุกคน
- นับดาว โอเค ชื่นว่าชื่นเริ่มงงแระ
- ชนกัณฑ์ นั่นแหละ (เกาหัว) ผมเลยคิดว่ามันเป็นประเด็นที่ เรา ต้องช่วยกันขยายความในโปรเจ็คชิ้นนี้
- นับดาว (ทวนคำ) ช่วยกันขยายความ
- ชนกัณฑ์ (พยักหน้า) อืม
- นับดาว ฉันถึงบอกนายไง ว่าฉันไม่ค่อยชอบบทกวี
- ชนกัณฑ์ ไม่ ไม่ ... แค่ช่วยกันหาคำตอบ ผมว่ามันไม่ได้ยากขนาดนั้น
- นับดาว ถ้ามันเป็นกวีนิพนธ์ที่ดีที่สุดเล่มหนึ่ง (คิด) ขอเวลาชั้นอ่านสักอาทิตย์หนึ่งได้มั๊ย
- ชนกัณฑ์ ไม่ได้
- นับดาว ทำไม
- ชนกัณฑ์ เพราะกำหนดส่ง คือพรุ่งนี้นะสิ
- นับดาว (เสียใจ) จริงดิ ?
- ชนกัณฑ์ ผมขอโทษ
- นับดาว ให้ตายเหอะ แบบนี้ มันก็สมควรแล้ว ที่นายจะทำต่อคนเดียว
- ชนกัณฑ์ ผมไม่ได้ตั้งใจ (อึกอัก) ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำไม คือ จู้ ๆ มันก็ถึงกำหนดเวลาแบบง่าย ๆ อย่างนั้นเลย ... ผมขอโทษจริง ๆ

- นับดาว ถ้ามันเป็นแบบนี้ ชั้นก็คงช่วยอะไรนายต่อไม่ได้
- ชนกันต์ ผมเข้าใจ โคตรเข้าใจเลย คือ ... ผมหมายความว่า ผมทำมันต่อคนเดียวก็ได้ ผม ผมขอโทษ ผมจะไปอธิบายกับครูเพ็ญศรี ว่า ผมจะจัดการที่เหลือเอง แล้วคุณก็ไม่ต้องกังวล ... ผมจะรับผิดชอบสิ่งที่เกิดขึ้นจากนี้เองทั้งหมด
- นับดาว แหงอยู่แล้ว
- ชนกันต์ นับดาว ... ผมขอโทษจริง
- เด็กชายหยุด คว่ากระเป่าเป้ เขากำลังตัดสินใจที่จะออกไปจากห้อง
- ชนกันต์ ผมขอโทษที่ทำอะไรมากกว่านี้ไม่ได้
- เด็กชายสะพายกระเป๋าเข้าที่หัวไหล่ เขาคงต้องไปแล้วจริงๆ เด็กชายเดินไปที่ประตูห้องนอน และในช่วงจังหวะนั้นเอง
- นับดาว กันต์ ... หยุดก่อน !!! (ลุกขึ้น) อย่าเพิ่งไปได้ม๊ยะ (เข้มแข็ง) ฉันจะบอกครูเพ็ญศรีเอง ว่า ... ว่า ... (พยายามนึก) ว่าฉัน ... อยากทำโปรเจกนี้ (คิด) ชั้นคิดดีแล้ว ชั้นจะช่วยเธอคิดเรื่องคำสรรพนามนั้น (คิด) แล้วก็ช่วยเธอแก้ไขไอ้โปรแกรมเมอร์ห่วย ๆ นั้นด้วย
- เด็กหญิงเดินไปหยิบโปรแกรมขึ้นมากางอกดู มองเด็กชาย
- นับดาว ต้องส่งพรุ่งนี้ใช้ม๊ยะ (เสียงหนักแน่น) มา ... เรา มาช่วยกัน
- ชนกันต์ ผมขอโทษนะ
- นับดาว หยุดขอโทษได้แล้วนะ
- ทั้งคู่หยุด เด็กหญิงมองหน้าเด็กชาย ขณะที่เขาเองก็มองกลับไปที่เธอ ในครั้งนี้ทั้งคู่มองกัน ราวกับว่าทั้งคู่สามารถเชื่อมความสัมพันธ์กันได้แล้วจริงๆ
- นับดาว นี่ (นึกได้) แป็บนึงนะ อย่าขยับ
- เด็กหญิงคว่ำกล้องถ่ายรูปขึ้นมาจากโต๊ะแล้วเดินเข้าไปใกล้เด็กชาย เธอใช้มันเพื่อเก็บภาพรายละเอียดบางอย่างที่หัวไหล่ของเขา ตรงที่มีสายสะพายของกระเป่าเป้ ตรงที่มีสายสะพายห้อยระยงระยางลงมาต้องแต่ง เธอเก็บภาพรายละเอียดพวกนั้นไปเรื่อย ๆ ขณะที่เด็กชายยืนนิ่ง ไม่ขยับ ไม่เคลื่อนไหว
- ชนกันต์ เธอทำอะไรอะ

- นับดาว ถ่ายรูปไป อยู่หนึ่ง ๆ สิ
- ชนกันต์ คือ เธอกำลังถ่ายอะไรอะ
- นับดาว การแปรสภาพของเศษซากสิ่งที่เหลืออยู่
- ชนกันต์ (ซ่า) คืออะไรอะ
- นับดาว ชื่อภาพไป (มองดูภาพในกล้อง) มือของเธอ ... แล้วก็สายสะพายเป้ที่มันห้อย
ต้องแต่งพวกนี้ (พูดต่อ) พวกสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่บางคนก็ไม่ได้คิดว่ามันสำคัญ ชั้น
ชอบถ่ายเก็บเอาไว้ (เงยหน้ามองเด็กชาย) ชั้นว่ามันสวยดี ... เธอว่าปะ
- เด็กหญิงโชว์ภาพในกล้องให้เด็กชายดู เขาชะโงกหน้าเข้ามาใกล้กับเธอ เขาเองคิดว่ามันสวยมากเลยทีเดียว
- ชนกันต์ นี่คือที่ ... เธอ เพิ่งถ่ายไปเมื่อกี้ จริง ๆ เหรอ
- นับดาว ซ้าย (ภูมิใจ) เธอชอบไหม้ย
- ชนกันต์ (พยักหน้า) อืม มันสวยมากเลย (เดินไปหยิบโปสเตอร์) เธอทำแบบนั้น กับ
โปสเตอร์ห่วย ๆ นี่ด้วยได้มั้ย ให้มันแบบ ... ให้มัน ดูคลีเอท ... แบบที่เธอทำอะ
(เอียงคอ) เอาจริงนะ นี่ผมยังอ่านลายมือตัวเองไม่ออกเลย แล้วรูปที่ตัดมาปะนี่ก็
(เกาหัว) ยิบราน คงอยากตำผมไม่ไหวแล้วแหละ
- เด็กหญิงวางโปสเตอร์กระดาษแข็งลงบนพื้นห้อง เธอเปิดหน้านิตยสารแล้วใช้กรรไกรตัดบางรูปออกมา ดึงกา
ลงไปที่บางจุด เธอหยิบปากกาเมจิกแล้วจัดการระบายสี เด็กชายนั่งมองเงิบ ๆ
- นับดาว (แต่งโปสเตอร์ไปพูดไป) แบบนี้ ไม่ได้เรียกว่าชั้นช่วยนายแล้วนะ ... (ซ่า) เรียก
ว่าทำใหม่เลยดีกว่า
- ชนกันต์ (ไม่ใส่ใจ) ตามสบายเลย ... วิชาศิลปะกับผมนี่ เหมือนเป็นศัตรูกันเลยจริง ๆ นะ
... วงจรสีมีอะไรบ้าง ผมยังไม่รู้เลย
- นับดาว (ทำงานต่อ) ชั้นพอเดาออกแหละ (เอียงคอ มองผลงาน) นายว่า ... ชั้นติดกาก
เพชรเพิ่มได้มั้ย
- ชนกันต์ ในทางปรัชญาแล้ว (สูดลมหายใจ) ผมเป็นพวก ไม่เชื่อในเรื่องการดำรงอยู่ของ
กากเพชร
- นับดาว (ซ่า) โอเค โอเค ... (เอียงคอดู) นายว่ามันใช้ได้หรือยัง

- ชนกันต์ มั่นดีกว่าที่ผมทำเยอะเลยอะ
- นับดาว ฉันที้ใจ ที่นายชอบ (ตกแต่งต่อ)
- ชนกันต์ (ยังคงมองเด็กหญิงทำงาน) เธอคิดจะกลับไปโรงเรียนอีกมั๊ย ?
- นับดาว (ไม่ได้มอง) ไปสิ ... ชั้นยังอยากกลับไปนั่งที่โต๊ะหลังห้อง (คิด) แล้วก็ ... ยังอยากจะเรียนให้จบมอปลาย
- ชนกันต์ (ยิ้มกว้าง) ดีจัง ผมดีใจที่ได้ยินแบบนี้ ... โคอตรดีเลย
- นับดาว (หันมามอง) ฟังนะ กฎข้อที่ 1 จากทั้งหมด 450 ข้อ คือ ... ไม่ต้องมาพยายามทำดีกับฉัน
- ชนกันต์ (งง) ... ว่าไงนะ
- นับดาว นายกำลังเริ่มพยายามทำตัวดีกับชั้น ด้วยการยิ้มกว้าง ๆ ... แล้วก็ทำเสียงแบบ (ล้อเลียน) ผมดีใจที่ได้ยิน โคอตรดีเลย ... อะไรแบบนี้ (มองหน้า) คือนายรู้ไว้เลย ... ชั้นไม่ใช่เด็กผู้หญิงที่จะใจอ่อนกับอะไรแบบนี้ง่าย ๆ
- ชนกันต์ โอเค (ขยับตัวออกห่าง) ห้ามทำดีกับคุณ ห้ามพูดกับตึกตา แล้วก็ห้ามมองหน้าคุณด้วย
- นับดาว ถูกต้อง (หยิบกล่องขึ้นมามีมือ) เพราะเวลาที่คนตั้งใจทำดีกับเรามาก ๆ จนเกินไป... บางครั้งมันดูออกว่าปลอม (มองเด็กชาย) จริงมั๊ย ?
- ชนกันต์ (คิดตาม) มั้ง ?
- นับดาว (ชี้นิ้วรวดเร็วไปที่ข้างตัวเด็กชาย หลอก) เห้ย นั่นตัวอะไรอะ
- ชนกันต์ (ตกใจ กระโดดหนี) เห้ย ตัวอะไรอะ
- เด็กหญิงยกกล่องขึ้นถ่ายภาพเด็กผู้ชายไว้ทันที
- นับดาว (มองเด็กชาย) Snapshot !!!
- ชนกันต์ อะไรของคุณอะ
- นับดาว (มองรูป) หน้านายตลกจัง ... (เจ้าเล่ห์) ชั้นจะโพสต์ในไอจี
- ชนกันต์ นี่รูปผมนะ คุณควรจะเคารพสิทธิ์กันและกัน

มีกลิ่น แล้วปลาก็จะเรียงอยู่บนถาด ... ผมไม่ชอบตาพวกมันอะ คุณนี่ก้อออกปะ พวกมันนอนเรียงกันบนน้ำแข็ง แล้วก็ลืมตาแป้วเลย ... พวกมันตายหมดแล้ว แต่ยังมีตาโพล่งจ้องคุณเขม็ง ทั้งแฉง ... (ขยะแขยง) ผมแบบ ...

นับดาว (หัวเราะ) นี่ ... ชั้นเลยรู้ความลับของนายแล้วนะเนี่ย

ชนกันต์ (เงิบไปครู่หนึ่ง พุดต่อจริงจัง) แล้ว ... คุณอะ มีความลับบ้างหรือเปล่า ?

นับดาว ... ความลับหรือ (คิด) อะโรมันจะต้องลับไปกว่านี้อีกอะ นี่ห้องของฉัน นั่นโทรศัพท์ของฉัน ฉันต้องอยู่ในห้องนี้เพราะว่าชั้นป่วย ... แล้วยิ่งหลัง ๆ มาเนี่ย อาการมันก็แยขึ้นเรื่อย ๆ ... มันจะต้องมีความลับอะไรมากไปกว่านี้อีกหรือ

เด็กชายจ้องเด็กหญิง พยายามฟัง และรอเธอให้เธอเล่าเรื่องต่อ

นับดาว รู้มั๊ย ... พวกหมอนะทดสอบหลายอย่างเลย กับร่างกายของฉัน แล้วพวกเค้าก็

บอกกับแม่ว่า ฉันต้องการอวัยวะใหม่ ... ชั้นก็เลยต้องพยายามทำร่างกายให้แข็งแรงเพื่อที่จะรอ ... วันที่จะได้เปลี่ยนอวัยวะใหม่ ... (ข้า) ชั้นว่าชั้นเป็นคนป่วยที่วินัยดีมากเลยนะ (เงิบ) นายรู้มั๊ยว่า ตับ เป็นอวัยวะที่ใหญ่ที่สุดในร่างกายมนุษย์หมายความว่า มันจะมีขนาดประมาณ หนึ่งในห้าสิบ ของน้ำหนักตัวของเรา (คิด) แปลว่า ถ้านายหนัก 50 กิโล นายก็จะมีตับที่หนักตั้ง 1 กิโลแฉะ (ข้า) แล้วที่สำคัญ ตับ แฉงก็โคตรเป็นอวัยวะที่แข็งแรงที่สุดในร่างกายมนุษย์เลยด้วย

ชนกันต์ (ไม่เคยรู้) จริงดิ

นับดาว ชาย (พุดต่อ) มันทำหน้าที่เชื่อมโยงกับอวัยวะอื่น ๆ ในร่างกายทั้งหมดเลย มันสะสมพลังงานและสารอาหารเพื่อให้ร่างกายนำไปใช้ ... แล้วยังต้องทำหน้าที่ทำลายสารพิษต่าง ๆ ที่เข้ามาสู่ร่างกายด้วย (ยิ้ม) สำหรับชั้นแล้ว ตับ มันโคตรแจ่มเลยจริง ๆ นะ ที่มันสามารถจัดการกับระบบทั้งหมดที่ซับซ้อนขนาดนั้นได้ (เศร้า) ... ชั้นก็เคยเป็นแบบนั้นนะ จัดการทุกอย่างได้อย่างเป็นระเบียบ แล้วยังแข็งแรง (เสียงเบา) ... จนกระทั่งไวรัสแสดงอาการ ... ทุกอย่างก็เหมือนเดิม (มองไปรอบ ๆ) ห้องชั้นเปลี่ยนไปจนคล้ายกับโรงพยาบาล แม่เองก็รู้สึกผิดกับสิ่งที่เกิดขึ้น แล้วยังเอาแต่โทษตัวเองสารพัด (พยายามข้า) ในเฟสบุ๊คมีแต่คนทักชั้น มาแล้วก้อส่งรูปแมว รูปหมาน่ารัก ๆ พร้อมกับคำอวยพร แบบ หายไวไวนะ พวกเราคิดถึงเธอนะ (เศร้า) ซึ่งทุกคนก็อยู่แก่ใจดี ว่ามันไม่มีทางเป็นไปได้ ห่วยจะตายห่า !!! (มองเด็กชาย) อะ ... แบบนี้ เรียกว่าความลับของชั้น ที่เธออยากรู้หรือเปล่า ?

ชนกันต์ (เสียงเบา) มั้ง

นับดาว งั้น เธอก็อพอใจแล้วดิ

- ชนกันต์ ถ้าคุณเห็นห้องผม คุณจะต้องฆ่า (ยิ้ม) มันเหมือนกับห้องเด็กผู้ชายที่หยุดโต ตอนอายุ 10 ขวบ (ภูมิใจ) เชื่อปะว่า บนผนังผมยังมีโปสเตอร์ วันพีซ ครบทุกตัวละครเลย
- นับดาว เก็บไว้ให้ดีเลยนะ (ฆ่า) รออีกสัก 10 ปี ชั้นว่ามันต้องขายได้ราคาดีแน่ ๆ
- ชนกันต์ (จริงจัง) ผมพูดอะไรอีกนิดได้มัย ... ผมว่านอกจากเรื่องดับแล้ว คุณกับยิบราน ยังมีอีกเรื่องนึงนะที่คล้าย ๆ กัน
- นับดาว (ทำท่าแกลังสั้น) น่ากลัวจัง
- ชนกันต์ จริง ๆ นะ ผมว่าวิธีคิดของคุณกับเค้ามันไม่ต่างกันเลย โดยเฉพาะในปรัชญาชีวิต
- นับดาว (มองบน) อีกล้อแล้วเหอ
- ชนกันต์ ซ้าย ๆ คุณลองคิดนะ อย่างที่ผมเล่าให้ฟัง ว่า ยิบราน เล่าเรื่องเหมือนกับนิทานในตอนเช้าที่บ้านตั้งคำถามต่าง ๆ ให้อัลมูस्ताฟาตอบ ผมว่าเรื่องทั้งหมดนั้นมันก็ไม่ต่างไปจากคอลลาจ หรือ การตัดแปะที่คุณทำ เพราะเรื่องที่มีมันเหมือนกับจะไม่ได้ร้อยต่อกันเป็นเรื่องเดียว สุดท้ายก็กลับมาขมวดเข้าด้วยกันในตอนจบหลังจากบทที่ว่าด้วยความตาย (คิด) ... จนผมคิดว่าการออกเดินทางไปสู่บ้านเกิดของอัลมูस्ताฟาในตอนจบของเรื่อง บางที มันอาจจะเป็นการอุปมาที่ว่าการเดินทางไปสู่ความตาย ก็ได้
- นับดาว ชั้นไม่ชอบคำนั้นเลย
- ชนกันต์ อุปมา อะเหอ
- นับดาว การเดินทางไปสู่ความตาย
- ชนกันต์ ทำไมอะ ลองคิดดูดี ๆ นะ ... เราเกิดมาในโลกนี้เพียงคนเดียว ในแบบที่ไม่มีใครเคยรู้ว่าเราอยู่ที่ไหนมาก่อน ... เราเกิดมา แล้วเราทุกคนก็ใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ พบเจอเรื่องต่าง ๆ ... ได้รัก ได้ถูกรัก ได้มีความสุข ได้เสียใจ (มองเด็กผู้หญิง) แล้วในวันหนึ่ง ในวันที่เวลาของเราที่นี่หมดลง ... เราก็ต้องจากไปยังที่ใหม่ ... เพียงคนเดียว ... การเตรียมพร้อมที่จะจากไปผ่านการพูดถึงข้อคิดต่าง ๆ ในการใช้ชีวิตของอัลมูस्ताฟา ก็ไม่ต่างจากการจัดกระเป๋าให้เรียบร้อย ... ก่อนที่จะออกเดินทาง
- เด็กชายหยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน
- ชนกันต์ วันอันเต็มไปด้วยทุกข์ทรมาน / ซึ่งเราได้อยู่ในกำแพงเมืองนี้
ยี่ดยาว / และคืนอันเปล่าเปลี่ยวก็เนิ่นนาน

ใครนะ / ที่อาจจะจากความเจ็บปวด
และความเปล่าเปลี่ยวของตนเอง / ไปโดยไม่รู้สึกเสียใจได้
บนถนนเหล่านี้ / เราได้มีสิ่งที่รักมาก
และลูกหลานแห่งความเฝ้าคอยของเรา
ก็เดินเปลือยร่าง / อยู่ตามเนินเขานี้มากมาย
และเรา / ก็ไม่อาจจากสิ่งเหล่านี้ไปได้โดยปราศจากความปวดร้าว
ความรัก / ไม่รู้ความล้าลึกของตนเอง
จนกว่า / จะถึงชั่วโมงของการจากพราก

- นับดาว (เสียงเบา เด็กหญิงเข้าใจทั้งหมดนั่นดี) ... บางที ... มันก็น่ากลัว ... นายว่ามัย การที่เราจะรู้ว่าจะต้องออกเดินทาง แต่เราไม่เคยรู้เลยว่า เวลานั้นจะมาถึงเมื่อไหร่ เหมือนตอนที่เรานั่งรอรถเมลล์อะ ... เธอนี่ออกไทม์มัย เราอยู่ที่ป้ายรถเมลล์ เตรียมพร้อม แล้วก็นั่งรอ ... แต่เราไม่สามารถบอกได้เลยว่ารถเมลล์จะมาถึงตอนไหน มันจะมาเร็ว หรือว่ามาช้า ... ต่อให้เราเตรียมตัวดีขนาดไหนก็ตาม (คิด) ... การรอนี้แหละ ที่มันน่ากลัว ... สำหรับชั้น
- ชนกันต์ (ยึดตัวขึ้น เปลี่ยนน้ำเสียง) นอกจากโค้กแล้ว แม่เธอยังลืมนั่งเบาะเตอะรี่เครื่อง ดักควันด้วยนะเนี่ย
- นับดาว (นึกได้) จริงด้วย !!! ... หายไปนานขนาดนี้ ชั้นว่าแม่ต้องกำลังรื้อบ้านอยู่แน่ ๆ
- แม่เป็นคนที่ไม่เคยวางอะไรเป็นที่ไหนทางเลย ... เรื่องแยกว่านั่น ก็คือ แม่ต้องมาถามชั้นตลอดเวลาว่าเห็นนั่นมัยเห็นนี่มัย ทั้ง ๆ ที่ชั้นไม่ได้เป็นคนเก็บมัน เธอ निक ออกปะ แล้วก็สำคัญ ... ชั้นก็อยู่บนห้องนี้ตลอดเวลา (กลอกตา) แม่ทำราวกับว่า ชั้นสามารถแกลังแม่ โดยส่งพลังจิตไปย้ายสิ่งของได้อย่างนั้นแหละ
- ชนกันต์ (หัวเราะช้า) ส่วนพ่อผมนะ ... คนละเรื่องกันเลย รายนั้นเค้าเจ้าระเบียบมาก (เบ้าปาก) พ่อต้องวางทุกอย่างให้อยู่ในที่ของมัน เชื่อมมัยว่า ในห้องทำงานพ่อจะตอกตะปูบนผนัง ไว้สำหรับแขวนเครื่องมือช่างต่าง ๆ ให้เป็นระเบียบ แต่แค่นั้น ก็ยังไม่พอ พ่อจะวาดรูป outline ของเครื่องมือชิ้นนั้น ๆ เอาไว้ด้วย ... ทีนี้ พอมืออะไรหายไป พ่อก็จะรู้แล้วก็โวยวายเลยทันที (ช้า) หนนึ่ง ผมโมโหที่พ่อตีผม ผมก็เลยสลบ เครื่องมือทุกอย่างที่อยู่บนผนังห้อง ... คุณลองคิดดู ว่าตอนพ่อมาเจอ ผมจะโดนทำโทษเพิ่มหนักแค่ไหน
- นับดาว (ช้าหนัก) นายนี้โคตรห่วยจริง ๆ เลยนะ
- ชนกันต์ คุณพูดแบบนั้น ตั้งแต่หน้าที่แรกที่ผมเข้ามาแล้วอะ
- ทั้งสองคนหัวเราะ

นับดาว (มองเด็กชาย) ชั้นไม่คิดเลยว่า วันนี้จะสนุกแบบนี้

ชนกันต์ ผม ... ดีใจนะ

นับดาว อ่าน ยิบราน ให้ชั้นฟังอีกบทสิ

ชนกันต์ (หยิบหนังสือ เปิดหาอยู่ครู่หนึ่ง) จงรักกันและกัน / แต่อย่าสร้างพันธะแห่งรัก / และขอให้ความรักนั้น เป็นเหมือนห้วงสมุทร / อันเคลื่อนไหวอยู่ระหว่างฝั่งแห่งวิญญานของเธอทั้งสอง /
จงเติมถ้วยของกันและกัน / แต่อย่าดื่มจากถ้วยเดียวกัน /
จงให้ขนมปังแก่กัน / แต่อย่ากัดกินจากก้อนเดียวกัน /
จงร้องและเร่ร่ำด้วยกัน / และจงมีความบันเทิง
แต่ขอให้แต่ละคน / ได้มีโอกาสอยู่โดดเดี่ยว
ดังเช่นสายพิณนั้น / ต่างอยู่โดดเดี่ยว
แต่ว่าสิ้นสะเทือน / ด้วยทำนองดนตรีเดียวกัน

ในจังหวะนั่นเอง ที่เพลง รอยยิ้ม ของ **Scrub** <https://www.youtube.com/watch?v=czvDyFfVoVU>
 ค่อยๆ ดังขึ้น ในจังหวะแห่งความเจ็บที่มีแต่เสียงดนตรีเท่านั้นดังกังวาน

เด็กชายและเด็กหญิงยิ้มให้กัน

ไฟเฟด
 (จบองค์ 1)

องค์ 2

สถานที่ ในห้องนอนของนับดาว

เวลา ต่อเนื่องจากก่อนหน้า

แสงจะค่อย ๆ สว่างขึ้นอย่างช้า ๆ และเมื่อไฟสว่างทั่วที่ เราจะเห็นชนกันต์กำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่ปลายเตียง ขณะที่นับดาว กำลังนั่งจัดการตกแต่งโปสเตอร์อยู่บนพื้นห้อง

ชนกันต์ (หยุดอ่านหนังสือ เลยหน้าขึ้นมองนับดาว) นี เธอว่า ยิบรานนี้เยี่ยมไปเลยมัย (ชูหนังสือขึ้น) ในที่สุด เธอก็ชอบปรัชญาชีวิตนี้ไซมัย ... (เอออออกไปเอง) เนอะ ผม คิดอยู่แล้ว ว่าเธอต้องชอบ

นับดาว (หยุดทำงาน กลั้นหัวเราะ) เตี่ยวนะ ... คือนายจะรีบไปไหน (เงยหน้าคิด) ขอชั้น

คิดแป็บ (ทำท่าคิด เหลือบมองเด็กหนุ่ม) เอาจริงนะ คือ ... เธออาจจะคิดว่ามันฟังดูี่
ง่า แต่ ... สำหรับฉัน (ล้งเล) มันเหมือนกับว่ายิ่งอ่านไปเรื่อย ๆ ... ชั้นก็รู้สึกว่ายิบ
ราน ... เค้า ... พุดกับฉัน

- ชนกันต์ (ลุกขึ้นนั่งหลังตรง แปลกใจ) ไม่เห็นงี่เง่าเลย !!! ... ผมก็คิดแบบนั้น
- นับดาว (ยกไหล่) อันนี้คือเริ่มน่ากลัวแล้วอะ
- ชนกันต์ (ไม่สนใจ) เวลาเรารู้สึกว่าบทกวีพุดกับเรา มันเป็นเรื่องดีนะ
- นับดาว อธิบายสิ
- ชนกันต์ คือ ยังไงอะ ... มัน (นึก) เหมือนกับบทกวีมันทำให้ตัวอักษรได้ถูกเรียงร้อยเป็น
ทำนอง ที่นี้ พอเราฟังก็จะเกิดเป็นความรู้สึก แล้วความหมายในบทกวี ... ก็ชัดเจน
(นึกต่อ) มันเหมือนกับทั้งหมดถูกจับป็นรวมกันจนยิบรานเข้ามาอยู่ในตัวเรา
- นับดาว (ทวนคำพุด) ป็นจน ... ยิบรานเข้ามาอยู่ในตัวเรา (เบ้าปาก) โคตรน่ากลัวเลยอะ
- ชนกันต์ (ช้า) ผมเคยไม่คิดว่า ยิบรานน่ากลัวเลยนะ (หยุด) ผมว่า เขาเป็นคนน่าสงสาร
- นับดาว (หยุดสิ่งที่ทำ มองเด็กชาย สงสัย) ทำไมอะ
- ชนกันต์ ยิบรานเกิดเป็นคนเลบานอน เขาเกิดในครอบครัวยากจน มีพ่อติดเหล้าที่เอา
แต่ทุบตีแม่ จนกระทั่งวันหนึ่งที่แม่ทนไม่ไหว แอบพา ยิบราน และพี่น้องหนีไปตั้ง
รกรากที่อเมริกาตอนเขามีอายุแค่ 11 ขวบ แต่ไม่นานหลังจากนั้น เขาก็ถูกส่งตัวกลับ
ประเทศเพื่อเข้าโรงเรียนที่เบรุต แล้วพอรู้ว่าน้องสาวที่อยู่อเมริกากำลังป่วยเป็น
วัณโรค ยิบรานก็ถูกเรียกตัวให้กลับไปอเมริกาอีกครั้ง แต่กว่าเขาจะมาถึง ... มันก็
สายเกินไป
- นับดาว โหว
- ชนกันต์ ไม่ใช่แค่นั้นนะ (เล่าต่อ) 2 ปีต่อมา พี่ชายคนละพ่อที่เป็นคนหาเลี้ยงครอบครัว ก็
ตาย แล้ว ... (หยุดนิดเดียว เหมือนจะคิด) แล้ว แม่ของเขาก็เสียชีวิตตามไปอีกคน
ด้วยโรคมะเร็ง
- นับดาว (ตกใจ) จริงดิ
- ชนกันต์ จริง (ถอนใจ) ผมว่า ชีวิตของยิบรานเต็มไปด้วยความผิดหวัง ... แล้วก็ความ
ตาย
- นับดาว (คิด) เขาต้องกล้าหาญมาก ๆ เลย ... ถึงสามารถเขียนบทกวีให้สวยงามแบบนั้น

ได้

- ชนกันต์ กล้าหาญ เหนอ (คิด แล้วยิ้ม) ผมชอบคำนั้นจัง
- นับดาว ใช่ (ยืนขึ้น โข่วโปสเตอร์ให้เด็กชายดู) เหมือนกับเรื่องสรรพนามในโปสเตอร์นี้
- ชนกันต์ สรรพนาม ?
- นับดาว ที่เธอพูดตอนเข้ามาในห้องนี้ไง (มองเด็กชาย ตื่นเต้น) ชันเลยคิดว่า ... (ยิ้ม) ถ้า เรา กล้า ที่จะตั้งสมมุติฐานให้ครูเพ็ญศรีเห็นว่า อาจารย์ระวี แปลปรัชญาชีวิตของยิบราน โดยใช้คำว่า เรา แทนในความหมายภาษาอังกฤษของ I / WE และ US ที่ปรากฏในต้นฉบับ มันก็เท่ากับว่า อาจารย์ระวี แปลบทกวีโดยใช้คำสรรพนามในภาษาไทย เพื่อขยายความต้องการของยิบรานว่า กวีนิพนธ์เรื่องนี้ ไม่ได้พูดถึงใครคนใดคนหนึ่ง (มองหน้าเด็กหนุ่ม) ... แต่มันกำลังพูดถึง เรา ทุกคน
- ชนกันต์ (แปลกใจและประทับใจ) เธอจำได้ด้วยเหรอ ?
- นับดาว (พยักหน้า) อืม ... เรา จะต้องทำได้
- ชนกันต์ (ทวนคำ) เรา ... นั่นเหรอ ? (ยิ้ม มองเด็กหญิง) ผม ... ตีใจจัง (เงยไปสักครู่) ว่าแต่ ... คุณรู้มั๊ยว่า อัลมูस्ताฟา หรือ ชื่อของศาสดาผู้รอการกลับไปยังดินแดนกำเนิดในปรัชญาชีวิต ... แปลว่า ผู้ถูกเลือก
- นับดาว ผู้ถูกเลือก ?
- ชนกันต์ ใช่ บางคนก็ตีความว่า อัลมูस्ताฟา หมายถึงตัวของยิบรานเอง
- นับดาว (คิดต่อด้วยความสงสัย) แล้ว ... อัลมิตรา ผู้หญิงที่เป็นคนตั้งคำถามถึงเรื่องราวต่าง ๆ ละ
- ชนกันต์ ว่ากันว่า ยิบราน สร้างเธอขึ้นมาจากผู้หญิงคนหนึ่งที่มีชื่อว่า แมรี
- นับดาว แมรี ... (พยายามคิด)
- ชนกันต์ ใช่ แมรี แฮสเทล แก่กว่ายิบรานถึง 10 ปี เธอกับยิบรานพบกันในขณะที่ยิบรานวาดภาพขายในแกลเลอรี เขาอธิบายเธอเรื่องศิลปะ แล้วทั้งคู่ก็ตกหลุมรัก กันและกัน (เขาหยุด) ยิบรานขอเธอแต่งงาน แต่แมรีปฏิเสธ เธออายุมากกว่าเขา และคิดว่านั่นไม่ใช่เรื่องที่ดีเลย
- นับดาว (พยักเพยิด) คนโบราณ อะเนอะ

- ชนกันต์ (ยิ้ม) ใช่ ... ขณะเดียวกัน แมรี่ ที่มีฐานะดีกว่าเขามาก ก็คอยสนับสนุนและส่งเสริมยิบราน เธอส่งเขาไปเรียนศิลปะที่ปารีส เธอให้ทุกอย่างที่คิดว่าทำได้ กับผู้ชายคนที่เธอรัก ... ทั้งคู่เขียนจดหมายติดต่อกันเป็นร้อยฉบับ แม้ว่าหลังจากนั้นแต่ละคนจะมีชีวิตเป็นของตนเอง แต่ก็ไม่มีใครลืม กันและกัน
- นับดาว (ในหัวงของความคิด) เมื่อความรักร้องเรียกเธอ จงตามมันไป แม้ทางของมันนั้นจะขรุขระ และชันเพียงใด
- ชนกันต์ และเมื่อปีกของมันโอบรอบกายเธอ จงยอมทน แม่หนามแหลมอันซ่อนอยู่ในปีกนั้น จะเสียดแทงเธอ
- ทั้งคู่ (พร้อมกัน) และเมื่อมันพุดกับเธอ จงเชื่อตาม
- นับดาว (อย่างช้า ๆ) ชันเพียงจะเข้าใจ
- ชนกันต์ ผมบอกแล้วว่า คุณจะชอบยิบราน (พุดต่อไปเรื่อย ไม่ทันคิด) น่าเสียดายนะ ที่เค้าเขียนงานไว้แค่นี้เอง แต่กลับต้องมาตายตอนอายุแค่ 48 ปี
- นับดาว (พุดแบบไม่คิดอะไร) ตาย ... อีกล่ะ
- ชนกันต์ (ชะงักไป รู้ตัวว่าพลาด) ... ผมไม่ทันคิด (เสียงเบา) ผมขอโทษ
- นับดาว ไม่ ๆ ชันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น (ช้า) เธอไม่ต้องขอโทษ ก้อได้ (พยายาม) ชันยังไม่ตายพรุ่งนี้หรอกนะ
- ชนกันต์ (เงิบ) แต่ ... ไม่เคยมีใครรู้ตัวหรอก ว่าความตายมันจะมาถึงเมื่อไหร่
- นับดาว นี่ ... ชันบอกความลับเธอได้มั๊ย ?
- ชนกันต์ พยักหน้า เริ่มอยากรู้
- นับดาว (กระซิบ ทั้งที่ไม่จำเป็น) ชันพยายามวางแผน เพื่อรับมือกับความตายของตัวเอง ด้วยละ แบบยังงี้ดีอะ ชันพยายามเก็บกระเป๋า แล้วก้อ ... รอรถเมล์ (ยกไหล่) ... คือไอ้การรอเปลี่ยนนอวยวะเนี่ย มันทำอะไรไม่ได้นอกจากรอ นายเข้าใจใช่ไหม รอ โดยไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จะถึงคิว ... รอโดยไม่รู้ว่า เธอจะตายก่อนที่โทรศัพท์จากโรงพยาบาลจะดังขึ้นหรือเปล่า (ช้า) ชันก้อเลยต้องวาง goal ให้กับตัวเอง อย่างน้อย ชันจะได้ไม่เบื่อ แล้วก้อได้มีอะไรทำ ... การรอ มันจะได้เจ๋งที่สุด สนุกที่สุด เหมือนตอนสะสมอาวุธแล้วรอตีบอมเวลาเล่นเกมส์อะ นายเกิดใช้มั๊ย เหมือนเล่นกีฬา มันต้องรอจังหวะ แล้วพอจังหวะมันใช่ พอโทรศัพท์จากโรงพยาบาลดังขึ้น นายก้อจะรู้

ตอนนั้นว่านายโง่งความตายได้ นายต้องทำประตูให้ได้ แล้วชีวิตต่อจากนั้น มันก็จะ เป็น The best shot !!!

ชนกันต์ (พิมพ์) slam dunk !!!!

นับดาว (งง) การ์ตูนอ่านะ

ชนกันต์ (ซ่า) ไม่ ๆ ๆ (พยายามอธิบาย) dunk ในบาสเก็ตบอลหมายถึงการทำแต้ม (ลูกขึ้นทำทำประกอบ) โดยที่นักบาสจะกระโดดขึ้นในอากาศ สูงในระดับเดียวกับ แปน แล้วใช้มือยัดลูกลงไปในช่วงแบบระยะประชิด จะเป็นมือเดียวหรือสองมือก็ได้ (หันมามองเด็กหญิง ภูมิใจ) คุณรู้มั๊ย ว่าคนที่ทำได้อะ มันโคตรเท่เลย แต่มันก็ต้องฝึก กำลังขาหนักมาก เพื่อให้กระโดดได้สูงมากแบบนั้น ... ทุกอย่างเป็นเรื่องขงเวลา เป็นเรื่องขงจังหวะในเกมส์ ... (ซ่า) ตัวเล็กแบบผมนี้ อยาได้หวัง

นับดาว (มองเสื้อกีฬาที่เด็กชายสวมอยู่) จริงด้วยสิ เธออยู่ที่บาสของโรงเรียนนี่นา (แกล้งล่อ) เธอเล่นบาสเก่ง เหมือนกับเรื่องอ่านบทกวีปะ

ชนกันต์ (หลบตา) ตอนนี่ผมเริ่มไม่มั่นใจแล้วนะสิ

นับดาว นายไม่มั่นใจเรื่องอะไร (ยังแกล้งต่อ) นายเล่นห่วยเหรอ

ชนกันต์ ไม่ ไม่ คือ ... (ถอนใจ) หลัง ๆ มาเนี้ คุณไม่ได้ไปโรงเรียน ... ก้อเลยอาจไม่รู้ เรื่องเด็กคนนั้น ... โดยเฉพาะ เรื่องเมื่อเช้านี้

นับดาว เด็กคนไหน ... เมื่อเช้ามื้ออะไร ?

ชนกันต์ (พยายามเบี่ยงประเด็น) ผมว่าเรามาช่วยกัน จัดการกับ (พยายามชี้ไปที่ โปสเตอร์รายงาน แต่พอเห็นว่านับดาวมองหน้า ต้องการคำตอบ เขาก็หยุด) โอเค ... คือ ผมไม่คิดว่าคุณจะรู้จักเด็กผู้ชายคนนั้นด้วยซ้ำ ... เอาเป็นว่าเค้าอยู่ในทีม เดียวกับผม

นับดาว แล้วไง

ชนกันต์ เมื่อเช้า พวกเรามีนัดแข่งกับทีมโรงเรียนจากชลบุรี คือ คุณจะเรียกว่ามันเป็นการ ซ้อมก็ได้ แต่สำหรับพวกเรายูดี ๆ มันก็กลายเป็นเหมือนกับการแข่งด้วย เพราะ โรงเรียนจากเมืองชลฯ ถึงขั้นเหมารถบัสมาเชียร์ทีมของพวกเค้าอยู่ที่ขอบสนาม

นับดาว (ตั้งใจฟัง)

ชนกันต์ ตอนนั้นมันเหลืออีกไม่กี่นาที ก็จบเกมส์แล้ว และพวกเราก็กำลังทำคะแนน

(เขายิ้ม) อีกไม่กี่นาที พวกเรากำลังจะชนะ (ยิ้มเศร้า) ... ไม่กี่นาทีแค่นั้นเอง

นับดาว

(ไม่พูดอะไร)

ชนกันต์

เด็กคนนั้นได้บอล และเค้ากำลังจะชู้ต คือ ผมหมายความว่า เค้าเพิ่งย้ายมาอยู่กับทีมได้ไม่นาน แต่เค้าโคตรเก่งเลย ... จะแปลกบ้างก็ตรงที่ เค้าแค่เป็นคนเงียบ ๆ ไม่ค่อยคุยกับใคร เค้าแค่มาเรียน มาซ้อมบาส แล้วก็กลับบ้าน ผมเคยเห็นเค้าแอบมาชู้ตบาสคนเดียวอยู่หลายครั้งหลังเลิกเรียน จนวันหนึ่งหลังซ้อมกับทีม ผมเลยพยายามคุยกับเค้า

นับดาว

(ยังคงนั่งฟัง)

ชนกันต์

เค้าบอกผมว่า เค้าไม่ค่อยชอบอยู่บ้าน ที่บ้านเค้าเสียงดังเกินไป เค้าก็เลยหลบมาชู้ตลูกบาสบ่อย ๆ เพราะมันทำให้เค้ารู้จักกับความเงียบ

นับดาว

ความเงียบ ... เง็นหรือ ?

ชนกันต์

ใช่ เค้าบอกผมว่า เวลาที่ลูกบาสอยู่ในมือแล้วเค้าต้องปล่อยมันไป เค้ารู้สึกวาดอนนั้นมันโคตรนานเลย นานเหมือนเป็นสิบปี แต่ในหัวของเค้า มันเป็นสิบปีที่เงียบมาก ๆ เงียบอย่างที่เขาไม่เคยได้รู้จักความเงียบแบบนั้นที่บ้าน ... เค้าก็เลยรอทุกวันที่จะได้ชู้ตลูกบาส และอยู่กับความเงียบในหัวแบบนั้น

นับดาว

(เบา ๆ) เหมือนอัลมูสตาฟา ใช้เวลา 12 ปี เพื่อ รอเรือที่จะพากลับบ้าน

ชนกันต์

(หัวเราะ) คุณจะคิดแบบนั้นก็ได้

นับดาว

เค้าชู้ตลูกนั้นได้มั๊ย ?

ชนกันต์

(ส่ายหน้า) ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เด็กคนนั้นเตะลูกหลบฝ่ายตรงข้าม เขาอยู่ใต้แป้น แมงโคตรเสียงเลยที่เค้าบุกเดี่ยวขึ้นไปแบบนั้น แวบหนึ่ง ผมเห็นเขาหันกลับมามองที่ผม แล้วในจังหวะนั้น ผมก็รู้ว่าเขากำลังจะกระโดดขึ้น slam dunk ลูกบอล ... (พยายามทวนความจำ) โมเมนต์นั้นผมสบตากับเขา ในแวบเดียวนั้น ผมแมงโคตรมั่นใจเลยว่าเค้าจะทำได้ ... (เด็กชายหยุดชั่วขณะ หายใจลึก) แต่ในจังหวะแวบเดียวตรงนั้น ตอนที่เค้ากำลังจะกระโดดขึ้นไปในอากาศ แล้วก็ยัดลูกบาสนั้นลงไปในช่วง ... เค้าก็ล้มลง

นับดาว

ล้มลง

ชนกันต์

ใช่ กองลงไปกับพื้น ... ง่าย ๆ แบบนั้นเลย

- ชนกันต์ ผม ... ไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น
- นับดาว ชั้นเองก็เบื่อที่รอความตายแบบนี้เหมือนกัน (หงุดหงิด) นายเข้าใจใช่ไหม ชั้นไม่ได้ไปโรงเรียน ต้องอยู่แต่ในห้องนี้ ... มีแม่ที่คอยควบคุมทุกอย่าง เพราะกลัวว่า มันจะเกิดอะไรขึ้น ... แล้วทุกวัน ชั้นก็มองออกไปนอกหน้าต่างนั่น ชั้นเห็นพระอาทิตย์ขึ้น ชั้นเห็นพระอาทิตย์ตก ชั้นเห็นวันที่มันผ่านไปต่อหน้าทุกวัน ทุกวัน ... แล้วชั้นก็คิดว่า เมื่อไหร่โทรศัพท์จากโรงพยาบาล แม่จะตั้งชั้นซักทีวะ ชั้นจะรู้ว่า ชั้นจะได้เปลี่ยนตับแล้วนะ แล้วชั้นก็จะมีชีวิตรอด ไม่ต้องรอให้ทุกวันแม่ผ่านไป โดยไม่รู้อนาคตแบบนี้ (หยุด) ... แล้วฉันก็คิดได้ว่า ถ้าโทรศัพท์จากโรงพยาบาลนั้น ตั้งขึ้นจริง ๆ มันก็แปลว่า ที่ไหนสักที่ มีใครอีกคน ที่เป็นเจ้าของตับนั้น ได้ตายไปแล้ว ... คนคนนั้น ตายไปแล้ว แล้วเค้าก็กำลังหายจากโลกนี้ไปเฉย ๆ ง่าย ๆ แบบนั้น เพื่อที่ชั้นจะได้มีชีวิตอยู่ ... (มองเด็กชาย) เรื่องการตีป้อมในเกมส์ เรื่อง the best shot เรื่อง slam dunk ทั้งหมดนั้น ... มันก็แค่การหลอกตัวเองไปวัน ๆ ของชั้น ... แม่โคตรห่วยเลย
- ชนกันต์ นับดาว ... ผมขอโทษ
- นับดาว ถ้านายอยากจะไปแล้ว ก็ตามสบายเลยนะ (คิด) ผากหยิบตุ๊กตานั้น แล้วส่งมาให้ชั้นก่อนออกไปก้อพอ
- ชนกันต์ (เดินไปหยิบตุ๊กตา ส่งให้เด็กหญิง แล้วหยุดมองเธอ) นับดาว คุณเคยฟังเพลงของเฉลียงมั๊ย
- นับดาว (ส่ายหน้า) ไม่เคยอะ
- ชนกันต์ จริงดิ ... มันดีมากเลยนะ ผมได้ฟังเพราะพ่อชอบเปิดตอนที่เค้าทำงาน
- นับดาว (ยั้งอนอยู่) ... แล้วไง
- ชนกันต์ ผมว่า เพลงเฉลียงเหมือนกับบทกวี
- นับดาว บทกวีอีกแล้วหรอ
- ชนกันต์ เร่ขายฝัน นิทานหิ้งห้อย ต้นชบากับคนตาบอด แล้วก้อ นายใช้เงี้ยว
- นับดาว ทั้งหมดนั้น ... ชื่อเพลงหรอ
- ชนกันต์ (ขำ) ใช่ ... ผมอ่านมาจากที่ไหนสักที่ บอกว่า ชื่อวงเฉลียง มาจาก คุณประภาส

ชลศรานนท์ หนึ่งในคนที่แต่งแล้วก็แต่งเพลง มองว่าร่างกายของมนุษย์ก็ไม่ได้ต่างจากบ้านหลังหนึ่ง ที่จิตใจก็คือสิ่งที่อยู่ภายในบ้าน (หันกลับมาพูดกับนับดาว) เฉลียง ก็ไม่ได้ต่างจากส่วนที่เชื่อมจิตใจภายในของบ้าน เข้ากับภายนอกบ้าน เพราะฉะนั้น ชื่อของวงเฉลียง เลยหมายถึงรอยต่อระหว่างจิตใจ กับร่างกายของมนุษย์

- นับดาว รอยต่อระหว่างจิตใจภายในกับร่างกายภายนอกของมนุษย์
- ชนกันต์ นั่นทำให้ผมเข้าใจเลยว่าทำไม แต่ละเพลงของเฉลียง ถึงไม่ต่างจากบทกวี (นี่ก็ได้) แล้ว ... คุณรู้มั๊ย เพลงฮิตเพลงหนึ่งของ scrubb ก็เคยเป็นเพลงเก่าของเฉลียง ที่คุณประกาศเป็นคนแต่ง
- นับดาว จริงดิ !!!
- ชนกันต์ ใช่ ... (พยายามนึก แต่จำผิด) ดาวนับล้านที่ลอยอยู่เองเฉย ๆ ... เหมือนชื่อคุณเลย นับดาว ... นับล้าน ลอยอยู่เฉย ๆ
- นับดาว ชื่นชอบเพลงนั้น (งอน) แต่ ย่าร้องผิดเนื้อสิ
- ชนกันต์ ... ผมจำเนื้อไม่ได้
- นับดาวเดินไปเปิดเพลงจากคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก ไม่นานนัก เพลงค่อย ๆ ดังขึ้น มันดังขึ้นจนกังวานไปทั่วทั้งห้องนอนเล็ก ๆ ของเธอ
- นับดาวหยิบตุ๊กตาขึ้นมา แล้วกดเปิดสวิตช์ แสงดาวเล็ก ๆ สว่างออกมาจากตุ๊กตา แล้วค่อย ๆ กระจายออกโอบล้อมเด็กชายเด็กหญิงทั้งคู่ระหว่างที่เพลงดังต่อไปเรื่อย ๆ จนเหมือนกับทั้งคู่กำลังล่องลอยอยู่ในอวกาศ
- ไม่นานนัก เพลงเฟดลงช้า ๆ พร้อมกับที่ดวงดาวนับล้านค่อย ๆ จากหายไป
- ชนกันต์ (ถอนใจ) หลายอย่างที่สวยงามในโลกนี้ มักถูกนำมาเล่าซ้ำแล้วซ้ำไม่เคยหยุด ... บางเพลงที่เคยถูกเขียนเอาไว้ ก็อาจจะถูกนำมาร้องใหม่ เหมือนกับที่ความทรงจำของใครคนหนึ่ง อาจถูกเล่าใหม่จากมุมมองของใครอีกคน (มองเด็กหญิง) คุณเชื่อเรื่องการหมุนรอบ กันและกัน ไหม
- นับดาว (ในห้วงความคิด) ... เชื้อสิ
- ชนกันต์ ถ้าวันนี้โทรศัพท์จากโรงพยาบาลดังขึ้น แล้วเสียงที่ปลายสายบอกว่า ตับของคุณได้รับการบริจาคมาแล้ว ... คุณ จะทำยังไง ?
- นับดาว ชื่นก็คงจะไม่ได้มานั่งทำรายงานเรื่องบทกวีกับนายแบบนี้ละสิ (คิด) แต่ ...

เสียงเครื่องดักควันดังขึ้นอีกครั้ง ไฟทั้งเวทีกระตุกดู จากนั้นไฟของสัญญาณเตือนภัยสีแดงก็กระพริบไปทั่วทั้งเวที ใครบางคนในชุดปฏิบัติการห้องผ่าตัดเดินผ่านเข้ามาในห้อง เริ่มจัดแจงอุปกรณ์ต่าง ๆ นับดาวลุกขึ้น แล้วหันมองผู้บุกรุกในห้องของเธออย่างแปลกใจ

นับดาว นี่คุณเป็นใครอะ ?

ผู้บุกรุกในชุดปฏิบัติการห้องผ่าตัดคนนั้นไม่ตอบคำถามใด ๆ แต่กลับทำกิจวัตรของตนไปตามปกติ นับดาววิ่งตาม ไม่พอใจ

เสียงสัญญาณควันดังไปเรื่อย ๆ

นับดาว นี่ คุณเป็นใคร เข้ามาในห้องของชั้นทำไม ... นี่ !!! (หันไปหาชนกกันต์ที่ยืนนิ่ง ดูสิ่งที่เกิดขึ้น) นี่ ... นายเห็นมัยว่าเกิดอะไรขึ้น ... มาช่วยชั้นที่นี่หน่อยได้มัย ... คนนี้เป็นใคร (พยายาม) นี่คุณ !!!

ชนกกันต์ นับดาว ... ผมไม่ได้อยู่ที่นี้

นับดาว (หยุด) นายพูดอะไร ?

เสียงสัญญาณควันดังต่อเนื่อง ไฟทั้งเวทีเปลี่ยนเป็นสีแดง ภาพที่เห็น ดูประหลาดและน่ากลัวในเวลาเดียวกัน

ชนกกันต์ ผมไม่ได้อยู่ที่นี้

นับดาว ชั้น ไม่เข้าใจ (หยุด แล้วตะโกน) แม่คะ ... แม่ !!!

ชนกกันต์ แม่ของคุณ ... ก็จะไม่มาที่นี่ด้วย

นับดาว นี่ มันบ้าอะไรกัน

ชนกกันต์ ผมขอโทษ

นับดาว (ไม่ฟัง) แม่คะ !!!

ชนกกันต์ จากนี้ไป คุณต้องสู้ด้วยตัวเองแล้วนะ

นับดาว หมายความว่ายังไง

ชนกกันต์ เพราะผมไม่ได้อยู่ที่นี้อีกแล้ว

นับดาว เชี่ยไรเนี่ย

- ชนกันต์ ผมไม่ได้อยู่ที่นี้แล้ว ตั้งแต่เมื่อเช้านี้ ... บนสนามบาส (เข้ากับตัวเอง) เห้อ ... แค่อู๊ดบาสลูกนั้นให้ลงห่วงก่อน ... แล้วค่อยตายก็ได้อ
- นับดาว ชนกันต์ ... เด็กผู้ชายคนนั้น ?
- ชนกันต์ ผมมาหาคุณ เพราะชื่อของคุณอยู่ในลิสต์ กันย์สินีย์
- นับดาว นาย ...
- ชนกันต์ ตอนนี่ คุณไม่ได้นั่งทำรายงานเรื่องบทกวีกับผม (คิด) แต่ ... คุณนอนอยู่บนเตียงผ่าตัดในโรงพยาบาล กำลังถูกตัดต่อตับจากโคนหนึ่งเข้ามาในร่างกาย แล้วคุณก็อ้อกำลังรอ รอให้ตับของเค้าเริ่มทำงาน รอให้ร่างกายของคุณเริ่มตอบสนองกับอวัยวะใหม่ชิ้นนั้น ... (เขายิ้ม อ่อนโยน) นับดาว ... เราทั้งคู่จะต้องทำโปรเจกชันนี้ไปด้วยกันให้ได้นะ ...
- นับดาว นายเป็นผู้บริจาคฉันหรือ (สับสน) ... นาย ... นายทำแบบนี้ทำไม
- ชนกันต์ ผม ... แค่อยากรู้จักคุณ (อีกอ้อ) ผม ... ขอโทษ
- นับดาว ี่ไม่อะ (สายหน้า) ชั้น ... ชั้น ไม่ต้องการให้มันจบแบบนี้
- ชนกันต์ นับดาว ตอนจบของคนคนหนึ่ง ... อาจจะเป็นจุดเริ่มต้นของอีกคนก็ได้ (ยิ้ม) ไปนวยอร์ค ให้ได้เลยนะ
- นับดาว ... ฉัน (สายหน้า) ... เรา
- ชนกันต์ กันและกัน
- นับดาว กัน และ กัน

เสียงสัญญาณเตือนภัย ค่อย ๆ ถูกซ่อนทับด้วยสัญญาณชีพจร ที่ดังราวกับเจ้าของร่างกายกำลังจะหมดลมหายใจ เสียงนั้นดังก้องกังวาน ขณะที่ไฟในห้องเริ่มเปลี่ยนไป และกำแพงห้องนอนของนับดาวค่อย ๆ เคลื่อนที่ออก จนจางหาย จากนั้น เราจะเริ่มเห็นแสงดาว สองประกาย อยู่จาง ๆ

- ชนกันต์ สู้สิ นับดาว สู้นะ ี่ได้โปรด
- นับดาว ... เราจะได้พบกันอีกไหม ?
- ชนกันต์ (หยิบหนังสือปรัชญาชีวิต ของ คาลิล ยิบราน ขึ้นเปิดอ่านในช่วงท้ายของเล่ม)

... แล้วอัมมิตรา ก็กล่าวว่า ณ บัดนี้ เราจะได้ถามท่านเรื่องความตาย / และท่านตอบว่า / เธอต้องการรู้ความลับของความตาย / แต่เธอจะพบมันที่ไหนเล่า / นอกจากจะแสวงเอาท่ามกลางของชีวิต

นับดาว

ชนกันต์

ชนกันต์

ถ้าเธอต้องการเห็นวิญญาณแห่งความตายจริง ๆ แล้ว / จงเปิดดวงใจของเธอต่อกายแห่งชีวิตเถิด / เพราะชีวิตและความตายเป็นหนึ่งเดียวกัน / ดังเช่นที่แม่น้ำ และทะเลเป็นหนึ่งเดียวกัน

นับดาว

... ฉัน

ชนกันต์

ลาก่อนสำหรับเธอ / เราเพิ่งได้พบกันในความฝันแต่วานนี้ / เธอได้ร้องเพลงให้เราฟังในความเปล่าเปลี่ยว / และเราได้สร้างปราสาทขึ้นในเวหา / จากการเฝ้ารอของเธอ

คนในชุดปฏิบัติการผ่าตัดเดินเข้ามาหานับดาว แล้วค่อย ๆ พาร่างของเธอไปที่เตียง ที่ตอนนีกลายเป็นเตียงผ่าตัดในโรงพยาบาล

ชนกันต์

แต่บัดนี้ ความลับของเราสูญไป / และความฝันสิ้นสุดลงแล้ว / และบัดนี้ก็มีไช่ยังคงรุ่งอรุณอยู่อีก

ชนกันต์เดินตามเด็กหญิงไปที่ข้างเตียงของเธอ

ชนกันต์

ขณะนี้เป็นยามเที่ยงเต็มที / และความครึ่งหลับของเรา ก็แปรเป็นวันเต็มเปี่ยมแล้ว / และเราก็ต้องจากกัน

ทั้งคู่สบตากัน ก่อนที่คนในชุดปฏิบัติการห้องผ่าตัดจะประคองนับดาวให้นอนลง

ชนกันต์

ถ้าหากในสนธยากาลแห่งความทรงจำ / เรามาพบกันอีก / เราก็จะสนทนากัน / และเธอก็จะร้องเพลงลึกซึ้งกว่าให้เราฟัง / และถ้ามือของเราได้สัมผัสกันอีก ในความฝันอื่นต่อไป / เราก็จะสร้างปราสาทขึ้นใหม่อีกในเวหา

ชนกันต์ปิดหนังสือ เขาค่อย ๆ เดินออกห่างจากเธอ

ชนกันต์

อัมมิตราปากกล่าว แล้วก็ให้สัญญาณแก่ชาวเรือ เขาเหล่านั้นถอนสมอขึ้น ปลดเรือจากเครื่องผูกพัน และเรือ พร้อมด้วยเขาเหล่านั้นก็เคลื่อนไปทางตะวันออก

เสียงสัญญาณซีฟจรค่อย ๆ กลับมาดังเป็นจังหวะปกติ นับดาวค่อย ๆ หลับลงบนเตียงของเธอ

ชนกันต์

แต่อัมมิตรา นั่งเฝ้ายาม (เขายิ้ม) เธอมองตามเรือจนจางหายไปไหนหมอก

และแม่เมื่อฝูงชนแยกย้ายไปหมดแล้ว เธอก็ยังยืนโดดเดี่ยวบนฝั่งทะเล ในดวงใจของเธอ รำลึกถึงคำกล่าวของท่าน

คนในชุดปฏิบัติการห้องผ่าตัด ยืนมองร่างของเด็กหญิง เธอจดอะไรบางอย่างในแฟ้ม แล้วเดินออกมาบริเวณนอกห้อง พุดกับใครสักคนที่เรามองไม่เห็นทางด้านนอกเวที

นางพยาบาล คนไข้ปลอดภัยแล้วนะคะ คุณแม่ ร่างกายของเธอตอบสนองกับอวัยวะใหม่แล้ว (ยิ้ม) ... พวกเค้าทำงานเข้าด้วยกันได้ดีมากเลยที่เดียวค่ะ

นางพยาบาลเดินออกจากเวทีพร้อม ๆ กับแม่ของนับดาวที่เรามองไม่เห็น

ชนกันต์ (เงยบอญั่วชั่วครู่ แล้วยิ้ม) ชั่วขณะหนึ่ง ... เพียงพักชั่วขณะในสายลม แล้วหญิงหนึ่ง ก็โอบอ้อมเราไว้

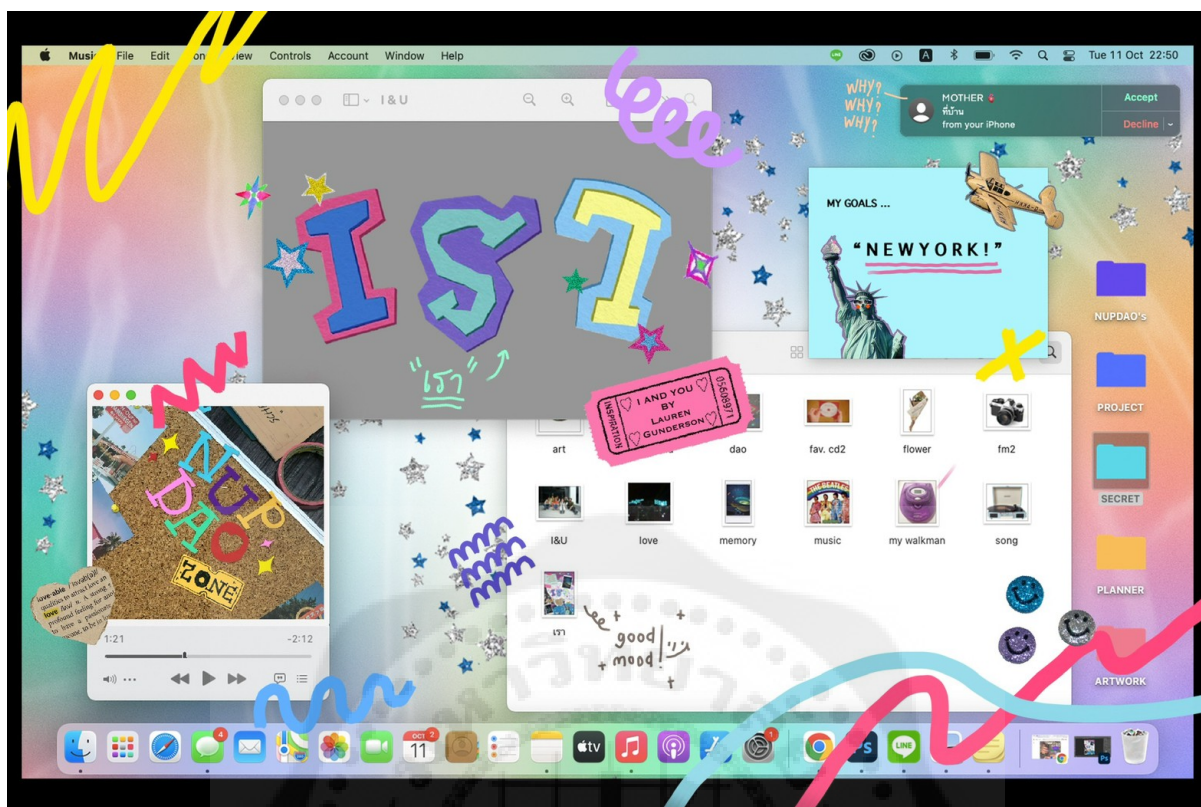
ชนกันต์ยืนนิ่งอยู่แบบนั้น เขามองไปที่ตำแหน่งของเตียงในห้องผ่าตัด ที่ร่างของนับดาวนอนหลับอยู่ มีรอยยิ้มปรากฏขึ้นในใบหน้าของเขา

ในจังหวะนั่นเอง ที่เสียงเพลง เธอหมุนรอบฉัน ฉันหมุนรอบเธอ ในเวอร์ชันของ Scrubb ค่อย ๆ ดังขึ้น <https://www.youtube.com/watch?v=T59X15AnCzw> พร้อม ๆ กับที่ ดวงดาวนับล้านปรากฏแสงวิบวับขึ้นทั่วทั้งเวที



ภาคผนวก ข

เอกสารประกอบการประชาสัมพันธ์



โปสเตอร์ (Poster) ละครเวทีเรื่อง “เรา” ใช้ประชาสัมพันธ์ในเทศกาลปล่อยผีครั้งที่ 9



โปสเตอร์ (Poster) สครเวทีเรื่อง “เรา” ใช้ประชาสัมพันธ์ในเทศกาลปล่อยผีครั้งที่ 9



โปสเตอร์หลัก (Poster) ละครเวทีเรื่อง “เรา”



ภาพโปรโมทละครเวที เรื่อง “เรา”





ภาพโปรโมทตัวละครละครเวที เรื่อง “เรา”



ภาพแผนที่การเดินทางและสถานที่จัดแสดงละคร เรื่อง “เรา”



ภาพแผนที่การเดินทางและสถานที่จัดงานที่จัดแสดงละคร เรื่อง “เรา”



ภาพกฎในการเข้าชมละคร เรื่อง “เรา”



THESIS
ประจำปีการศึกษา 2565

รายละเอียดกิจกรรม ดังนี้ แจกบัตรฟรี

กติกา

1. เพียงกดไลค์ กดแชร์โพสต์นี้ ลงในสตอรี่ไอจี
2. พร้อมเขียนความรู้สึก
"ทำไมถึงอยากดูละครเรื่องนี้"
3. แแท็กแอคเคาท์ @26marathon
และใส่ #thesis26marathonchallenge

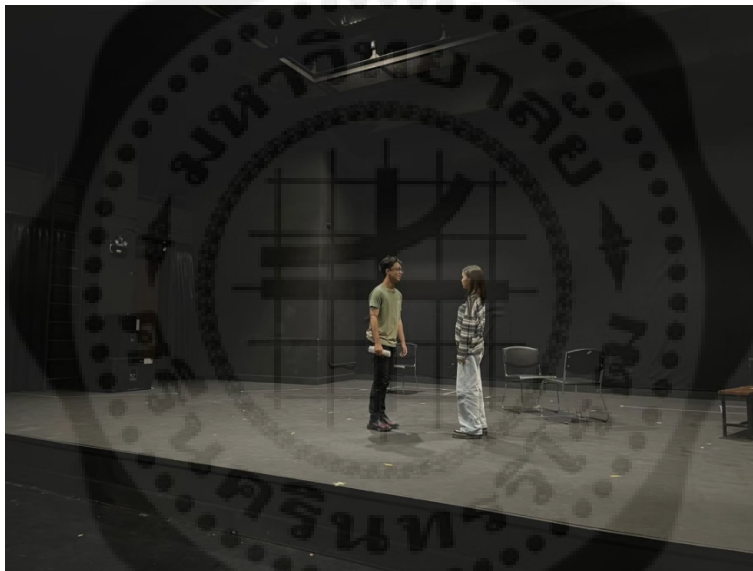
สตอรี่ไหนโดนใจรับไปเลย

บัตรชมละคร 2 ใบ 1 รางวัล มูลค่า 440 บาท ฟรี!
เริ่มตั้งแต่วันนี้ - วันที่ 2 มีนาคม 66 เวลา 17.00 น.
ประกาศผล 2 มีนาคม 18.30 น.

 26marathon
  26marathon_
  26 มาราธอน - การแสดง หศว

ภาพกิจกรรมแจกบัตรฟรีของละคร เรื่อง "เรา"





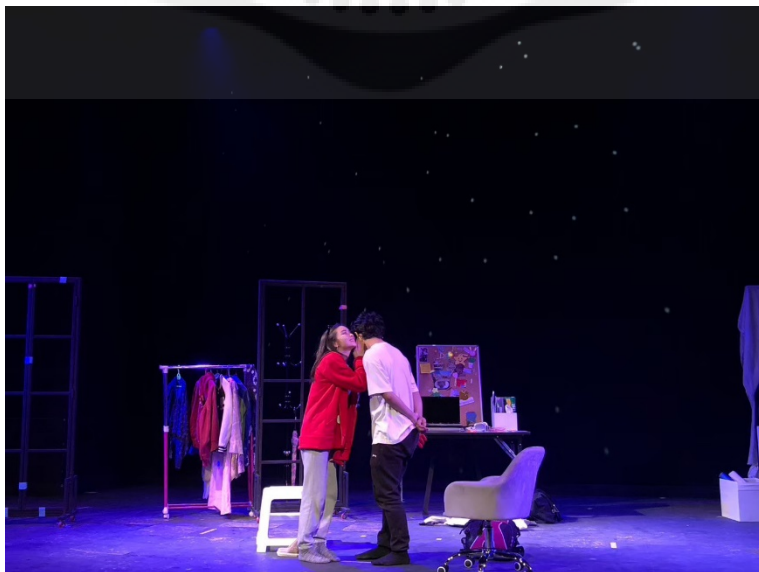




















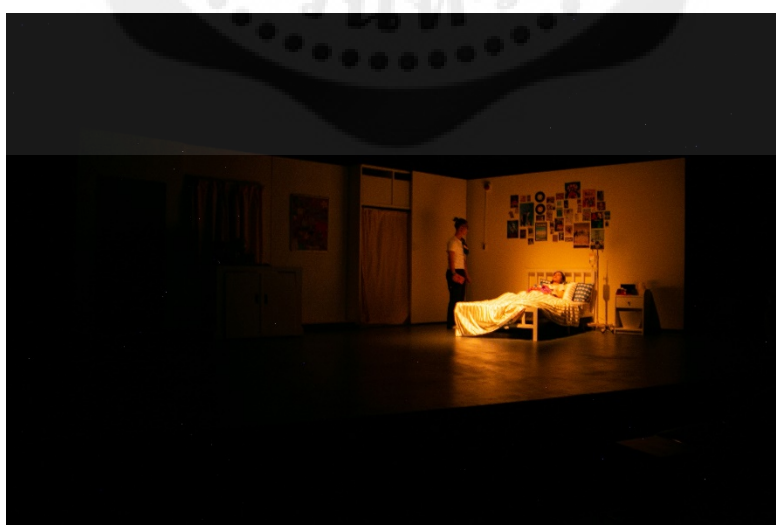






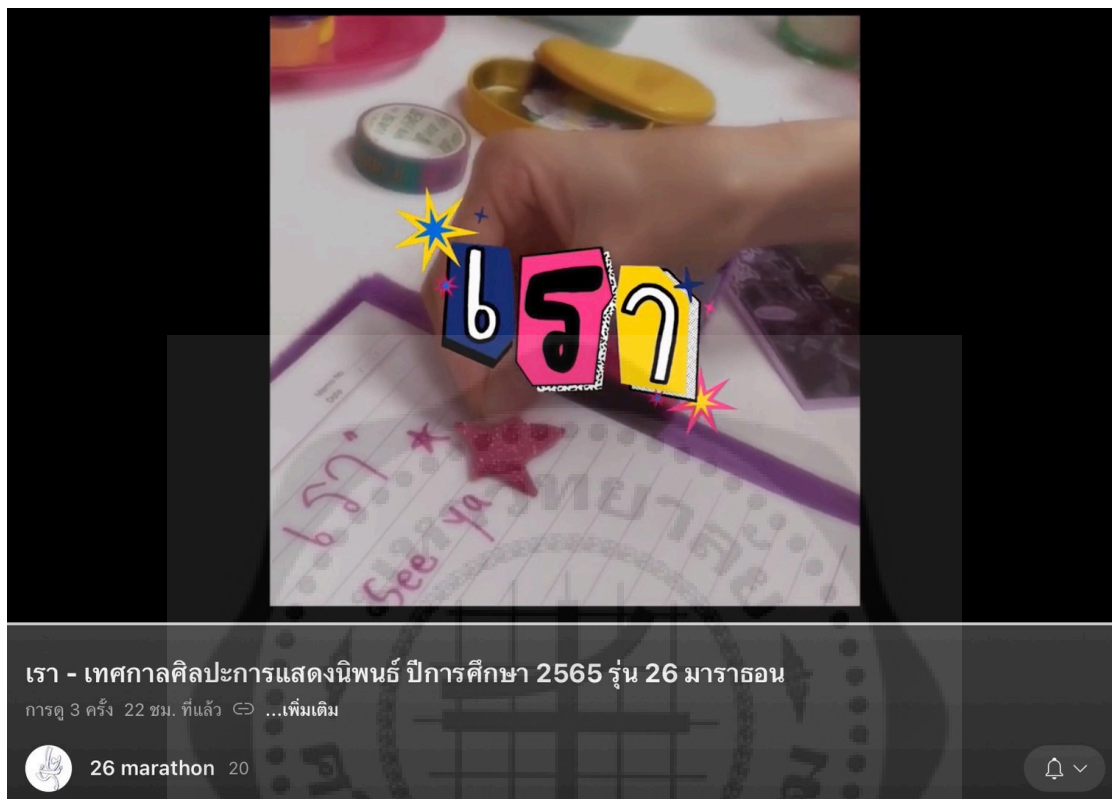








ภาคผนวก จ
วิดีโอการแสดงละครเวทีเรื่องเรา



[คลิกเพื่อชมละครเวทีเรื่อง เรา \(ฉบับเต็มเรื่อง\)](#)



(หรือสแกนผ่านQR CORD)